

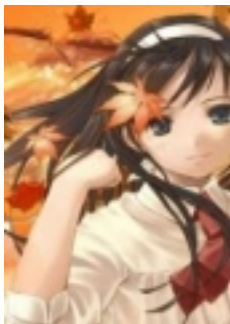
Lấp Đầy Khoảng Trống

Contents

Lấp Đầy Khoảng Trống	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	24
8. Chương 8	28
9. Chương 9	32
10. Chương 10	35
11. Chương 11	40
12. Chương 12	44
13. Chương 13	48
14. Chương 14	54
15. Chương 15	57
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	70
19. Chương 19	72
20. Chương 20	77
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	92
24. Chương 24	97
25. Chương 25	101
26. Chương 26	107
27. Chương 27	112
28. Chương 28	117
29. Chương 29	123
30. Chương 30	128
31. Chương 31	133
32. Chương 32	140
33. Chương 33	145
34. Chương 34	151
35. Chương 35	156

Lấp Đầy Khoảng Trống

Giới thiệu

-Casting:+ Diana Vrolen: danh hiệu Princess D, 1 trong 4 người đứng đầu Blood. Vốn là 1 con người

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-day-khoang-trong>

1. Chương 1

MỞ ĐẦU

-Tối rồi kìa!

Tất cả những học sinh đàn có mặt ở cổng trường mau chóng tránh đường cho 2 chiếc xe hơi đang chạy vào.

Kết!

2 chiếc xe thắng lại ngay sát vạch kẻ, cửa xe bật mở. Chiếc Porsche Turbo 911 vàng chói đầy kiu hãnh như chủ nhân của nó-Diana Vrolen. Người con gái với mái tóc đen óng dài ngang lưng luôn được cao bằng những sợi ren lụa đầy màu sắc. Đôi mắt to và hàng mi dài làm bật lên trông mắt màu hổ phách long lanh của cô. Quần tây ôm sát chân, áo sơ-mi trắng khoác gi-lê xám và cà-vạt đen, giày vải trắng làm nên nét nổi bật cho chính người con gái ấy.

Người thứ 2 trong chiếc BMW trắng đầy cá tính chiếc là cô gái được mệnh danh Công chúa băng giá-Violet Brighter. Mái tóc vàng óng suôn mượt lấp lánh trong nắng sớm và nét mặt vô cảm là nét nổi bật của cô. Đôi mắt xanh biếc như muốn nhấn chìm tất cả những ai nhìn vào nó. Cũng như bạn mình, cô mặc quần tây, áo sơ-mi trắng khoác gi-lê xám và thắt cà-vạt đen. Khí phách của họ khiến bất kỳ ai cũng phải kính nể.

Dáng người của họ vừa khuất sau cánh cửa kính thì những tiếng xôn xao lại vang lên.

-Ryan! Ryan em yêu anh!

Tiếng la hét của những nữ sinh vang vọng cả góc sân khi chiếc Ferrari F430 màu cam sọc đen và chiếc Ferrari 458 đen bóng lướt vào. Họ là 2 hoàng tử của trường, thần tượng của biết bao cô gái. F430 chính là Ryan Evans-hoàng tử mặt trời. Mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh biếc lấp lánh ánh cười cùng nụ cười rạng rỡ trên môi khiến biết bao nữ sinh phải ngây ngất.

Người còn lại, mạnh mẽ trong chiếc 458 chính là đàn anh có tiếng nhất trường Eric Frank. Đôi mắt đen sâu thẳm đầy lạnh lẽo cùng mái tóc nâu mềm khuyen tai bạc lấp lánh tạo nên cho anh 1 vẻ mạnh mẽ, 1 sức hút khó cưỡng.

" Anh có lẽ k biết, trong tim em lun tồn tại 1 hình bóng k thể phai nhạt mặc cho có thể nào. Đừng iu em, anh sẽ chỉ có đau thương mà thôi. Khoảng trống kia em mặc kệ có lấp đầy hay k nhưng em vẫn rất cảm ơn những điều anh dành cho em."

"Anh biết em k hề iu anh, nhưng sâu trong tim anh, cảm xúc ấy vẫn k thể điều khiển dk. Anh k cần em đáp trả nhưng xin em hãy để anh đc đứng nhìn em hạnh phúc. Hãy cười với anh 1 lần có đc k?"

“Tất cả những người làm tổn hại tới người em iu thương đều phải trả giá. Em sẽ cho chúng hiểu thế nào là mất mát là đớn đau dù phải hy sinh cả bản thân mình. Em k cần anh tha thứ mà chỉ cần anh chấp nhận những gì em đã làm!”

“Tôi cứ ngỡ mình sẽ k thể quên đc người con gái ấy cho đến khi em xuất hiện. Giống như 1 ngôi sao đầy huyền bí vụt ngang qua bầu trời, em xoa dịu trái tim tôi. Nhưng liệu tôi có thể chấp nhận những gì em đã làm khi tôi cũng như em, chịu đựng sự mất mát?” Cũng như bất kỳ ai trên thế giới này, họ cũng có những bí mật và những quá khứ vẫn mãi ám ảnh trong mỗi giấc mơ. Đôi khi là hạnh phúc nhưng có lúc lại là niềm đau. Nhưng họ vẫn phải đứng lên, bước típ trên con đường dài bất tận của cuộc sống. Mất mát và đau thương chính là liều thuốc an thần tốt nhất đưa chính bản thân họ đối mặt với thử thách. Để rồi trong những điệu nhạc kia họ nhận thấy những khoảng trống cần đc lấp đầy. Và ai sẽ là người lấp đầy khoảng trống ấy?

Sau cơn mưa cầu vồng sẽ xuất hiện hay mãi mãi chỉ còn lại mây mù mà thôi?

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart

But I can't make you see it through

That's something only love can do

CHƯƠNG 1.1: KHÚC NHẠC TRONG NẮNG

-Chị à! Nhanh ik nào.

-Shin đợi chị với. Đừng có đi nhanh thế chứ.

-He he! Chị ghe tỵ là chân em dài hơn chân chị sao?

-Chị đây k thêm ghen tỵ với mày thằng nhóc kia!

1 giọng nam trầm thấp vang lên xen ngang đoạn đối thoại của 1 nam và 1 nữ:

-2 đứa đừng cãi nhau nữa!

Cô gái với mái tóc dài ngang lưng mỉm cười rạng rỡ vẫy tay với 1 chàng trai tóc đen đứng cách mình 1 khoảng gọi to:

-Shin! Lại đây coi.

Chàng trai tên Shin nhăn mặt le lưỡi trêu:

-Snow snow snow! Em đâu có ngốc.

Cô gái trừng mắt chạy đuổi theo thằng em ngỗ ngược của mình. 3 anh em cùng cười vang cả 1 góc đường trong đêm tối.

Đó là 1 buổi tối ướt lạnh. Tuyết rơi trắng xóa cả mặt đường, bám dày trên từng mái nhà. Giáng sinh chuẩn bị về trên khắp nơi đây. Và trên nền tuyết trắng rực ấy 1 ánh sáng tỏa ra.

Chiếc xe hơi đỏ chói cứ thế lao tới chàng trai mang tên Shin. Ánh đèn pha hắt lên sáng rực cả góc đường soi rõ cả khuôn mặt của người lái. Đôi mắt vẫn đỏ đầy hung tợn và hận thù, hấn ta cứ thế lao tới cậu thanh niên trẻ. Tiếng thét vang lên:

-Shin!!!!!!!!!!!!!!

cậu thanh niên trẻ nằm trên nền tuyết trắng rở nhuộm màu máu. Máu đỏ thẫm thấm ướt cả mạng tuyết xung quanh thân hình bất động. Cô gái lao đến, nắm lấy tay cậu thanh niên, nâng đầu cậu lên, những giọt nước mắt thi nhau rơi trên khuôn mặt yêu kiều của cô.

-Shin! Em k sao chứ? Em sẽ ổn thôi. Đừng bỏ rơi chị!

Shin nắm chặt lấy tay cô gái, môi cậu nở nụ cười ấm áp như ánh mắt trời ban mai. Mặc kệ dòng máu đỏ đang chảy ra từ khóe môi, cậu nói:

-Snow! Em.... có lẽ phải xa chị rồi nhỉ?..... Công chúa của em giao lại cho chị..... Nhất định phải làm cô ấy hạnh..... phúc. Chị hứa nhé!

-Chị hứa!

Ngẩng đầu nhìn người anh trai đang nắm chặt tay còn lại của mình, Shin lại nói:

-Anh! Chăm sóc Snow của em cẩn thận đấy. Thay em, iu chị ấy.

Tròng mắt hổ phách nhìn xoáy vào tròng mắt xanh lục long lanh nước đang nhìn mình. K gian ngưng đọng mặc cho gió buốt lạnh thổi qua mang theo những bông tuyết trắng muốt. Mi mắt từ từ khép lại và bàn tay buông lơi. Giọt nước mắt thiên thần chậm rãi lăn xuống gương mặt. Tiếng thét vang vọng cả đêm tối.....

-DANNIEL!

Diana bật dậy giữa cơn mơ. Đã 3 năm trôi qua kể từ ngày ấy. Cái ngày định mệnh đã cướp mất người em trai mà cô yêu quý. Tên ***** đó đã cướp đi 1 nửa linh hồn của cô, để lại trong tim cô nỗi trống k thể nào lấp đầy. Và rồi cứ mỗi đêm, giấc mơ ấy lại hiện về trong tâm trí cô rõ ràng như thể đó chỉ mới là ngày hôm qua.

Đưa tay lau mồ hôi đọng lại trên mặt, Diana bước vào nhà tắm. Khoác lên mình bộ đồng phục quen thuộc, cô bắt đầu ngày mới bằng nụ cười dịu dàng để che đi nỗi mất mát sâu tận trong tim. Cánh cổng biệt thự tự khắc mở ra cho chiếc xe vàng chói phóng vọt đi trong nắng sáng. Gió vẫn thổi trên con đường ngập đầy kỉ niệm. Những chiếc lá xào xạc đua theo nhịp gió. Chiếc xe phóng nhanh trên con đường vắng lặng.
.....

-Lớp trưởng! Thầy kêu cậu xuống phòng giáo viên lấy bài tập cho lớp kìa!

Violet lãnh đạm gật đầu với cô gái vừa nhắn. Gỡ chiếc kính gọng đen khỏi mắt, cô đứng dậy. Mái tóc vàng óng mượt ánh lên trong nắng. Ở cô toát lên 1 vẻ gì đó khiến người ta phải khuất phục và kính nể. Khác hẳn với bạn của mình.

Vừa bưng xấp bài tập ra khỏi phòng giáo viên, bất ngờ cô va phải 1 người. Toàn bộ giấy bị hất tung, rơi đầy xuống sàn. K thêm ngược nhìn kẻ vừa va phải mình, cô chỉ lặng lẽ cúi xuống nhặt lấy từng tờ giấy. Bỗng nhiên có 1 bàn tay cầm những tờ giấy ấy lên đặt vào tay cô. Giọng nói ấm áp truyền đến tai cô:

-Xin lỗi! Em k sao chứ?

Ngước mắt nhìn người con trai trước mặt, cô chỉ khẽ đáp:

-Tôi k sao!

K đợi lâu, cô xoay người bước đi. Để lại chàng trai ngây người đứng nhìn.....

CHƯƠNG 1.2:

-Vi! Cậu đi đâu nãy giờ vậy?

Violet đặt xấp giấy lên bàn, nhìn Diana nói:

-Tớ đi lấy bài cho thầy.

Mỉm cười với cô bạn, Diana nháy mắt:

-Tớ cúp tiết đầu nhé!

Violet bước lên bàn giáo viên, k quên đáp trả:

-Cậu cúp, tớ sẽ báo với thầy hiệu trưởng.

Diana xị mặt nhìn bạn đầy oán trách. Violet biết rõ thầy hiệu trưởng là bác của cô, thầy ấy mà biết chắc chắn anh ấy cũng sẽ biết. Đến khi đó cô sẽ k đc yên thân cho xem. Đã vậy tiết đầu lại là tiết của bà “Đầu gấu”. Thôi thì trước sau gì cũng bị đuổi.

Quả đúng như dự đoán, cô Đầu gấu bước vào, mắt lướt 1 vòng quanh lớp, ánh mắt “thâm tình” của cô dừng lại ở Diana. Cô ra lệnh lớp ngồi.

-Kiểm tra bài nhé các em!

K cần lật sổ, cô Đầu gấu gọi ngay tên cô học trò có nụ cười thiên thần nhưng thật chất là ác quỷ:

-Diana Vrolen!

Diana lại nở nụ cười thiên thần hết sức đáng iu của mình, duyên dáng bước đến trước mặt cô, đáp:

-Dạaaaaa thưaaaaaaaa côooooo Đầuuuuuu gấuuuuuu ạ.

Cô Đầu gấu quả là có sức chịu đựng. Mặt cô đỏ bừng, kiềm nén để k sút con bé học trò khó ưa này ra khỏi lớp. Trong khi biết bao nhiêu con người dưới kia đang nín cười đến nội thương. Cô lại típ tục:

-Trả bài cho tôi!

Diana lại ngoan hiền hỏi:

-Bài gì thưa cô?

Cô quát lên:

-Bài hôm qua vừa học!

Học trò thiên thần lại bình thản nói:

-Em k thuộc ạ!

Cô Đầu gấu tức giận đập bàn cái rầm. Sức công phá mạnh đến nỗi, bàn giáo viên gãy làm đôi. Diana mở to mắt nhìn cô thốt lên:

-Ôi tinh tinh xổng chuồng!

Tập thể lớp A3 hùa nhau mà cười. Cô Đầu gấu ngây thơ nào có biết, chính Diana đã cưa sấn cái bàn. Chỉ cần đập mạnh 1 tí là sập ngay lập tức. Bạn Diana lại nói tiếp:

-Cô ơi! Đây có đc xem là tội làm hư hại của công nhà trường k cô?

Cô ghen hòng trừng mắt nhìn Diana, nhận tiếp 1 câu nói nữa:

-Ôi cô đừng xúc động. Em biết em đẹp nhưng cô nhìn như thế khiến em ngại quá cô ạ!

Cả lớp lại cười. Chúng nó đập bàn cười sằng sặc báo hại cô lại gào lên:

-Câm miệng!

Diana chìa cho cô chai nước, nhẹ nhàng nói:

-Cô bớt nóng, uống tí nước cho nó hạ hỏa!

cô Đầu gấu ngây thơ đưa chai nước lên tu ừng ực. Kết quả nhận đc câu nói:

-Í! Chết rồi! Em quên mất.

Cô quay sang nhìn em khó hiểu hỏi:

-Quên gì?

-Dạ thưa cô! Đó là chai nước em mới lấy trong nhà vệ sinh để tưới hoa ạ.

Dây học của khối năm 3 lại tiếp tục nghe tiếng thét vang vọng. Hình ảnh cô học trò với mái tóc đen óng chạy vụt đi trên hành lang là minh chứng hùng hồn cho cơn giận giữ của ai kia.

Miệng cười toe toét, Diana vui vẻ chạy lên sân thượng. Vừa mở cửa, mùi thuốc lá nồng nặc đã xộc thẳng vào mũi cô. Ghét nhất là ngửi mùi thuốc là, Diana mở miệng:

-Mẹ kiếp! Thằng chó nào hút thuốc thì phần chỗ khác giùm đi!

2 tên học năm 4 nhìn cô trợn mắt hỏi:

-Con kia mày **** tụi tao là chó à?

Bình thần dựa người vào tường, cô đáp trả:

-Ở đây ngoài tụi bay còn con chó nào nữa à?

1 tên đầu đỏ vút điều thuốc xuống sàn nhào tới cô. K cần đợi, Diana thẳng chân đạp ngay vào bụng hắn. Cú đạp có sức mạnh đến mức khiến tên con trai lao thẳng vào thanh chắn ở mép sân thượng. Tên còn lại thấy thế cũng đâm tới. Nắm đấm lao đến khuôn mặt khả ái lập tức bị chặn lại. Cánh tay thon dài nắm lấy đôi tay kia vặn ngược ra sau. Rắc!

1 âm thanh êm ái vang lên, tên con trai ôm lấy cánh tay đã gây nên cô ứa nước mắt. Nhìn họ, cô lạnh lẽo nói:

-Đừng dại mà đụng đến tao!

Quay người bước đi để lại trong k gian cô nói:

-Chúng bay nên cảm thấy may mắn!

Hướng thẳng về phía phòng nhạc cũ, Diana bước đi.

.....

-Eric! Mời em ra ngoài!

Thầy giáo dạy Lý bắt mắt nhìn cậu học trò ngỗ nghịch đang lơ đãng bước đi. Sợi dây phone trắng đung đưa theo mỗi bước đi của anh. Ở cái trường này, ai chẳng biết Eric Franks con trai của chủ tịch công ty thương mại và đầu tư SCJ, đàn anh đứng đầu cả cái trường mấy ngàn học sinh này. Mỗi bước đi của anh ngay đến thầy cô cũng phải nể sợ vài phần.

Thong thả bước, anh nhìn và lớp A6. Dưới nắng ấm là gương mặt đáng yêu của cô ấy, Ginny Clanne. Ginny là cô gái mà anh từng rất yêu. Anh biết cô ấy từng là bạn gái của anh trai anh. Để rồi cô ấy đến với anh khi 2 người họ chia tay. Ở bên cô suốt 2 năm trời, những kỉ niệm ấy anh k bao giờ quên. Nhưng rồi có người nhấn tâm cướp người con gái ấy khỏi anh. Prince D! Anh hận tên nhóc ấy. Hận cả Blood. K có bọn họ, anh sẽ k mất đi cả Ginny lẫn người anh trai mà anh yêu quý. Qualy sẽ là bàn đạp cho anh hạ gục Blood.

“Các người cứ chờ đó! Tôi sẽ trả lại tất cả những gì các người gây ra.”

Phòng nhạc trống gần cuối hành lang đột nhiên phát ra âm thanh khiến Eric tò mò. Khúc nhạc Piano dịu dàng hòa cùng giọng hát trong vắt, ngân nga như tiếng chuông sớm khiến anh ngây ngất. Bước chân k tự chủ bước về phía giọng hát.

Don't wanna break your heart wanna give your heart a break

I know you're scared it's wrong like you might make a mistake

There's just one life to live and aint no time to waste, to waste

So let me give your heart a break, give your heart a break, Let me give your heart a break,

Give your heart a break,

Lời bài hát hòa cùng giọng hát như lời an ủi, muốn dc xoa dịu đi vết thương đang rỉ máu trong tim anh. Nó như lời thì thầm động viên anh. Khiến anh cảm thấy vơi bớt nỗi đau. Tay anh đẩy cánh cửa. Tiếng hát chợt ngưng bật. Ánh mắt anh chỉ kịp nhìn thấy 1 mái tóc đen óng cùng đôi mắt hổ phách biến mất trong

nắng ấm. Bước đến bên khung cửa sổ mở rộng, anh nhìn thấy dáng người con gái với mái tóc đen khuất dần trong ánh vàng của mặt trời.

K gian nơi đây dường như vẫn còn lưu lại mùi hương cùng tiếng hát của cô gái ấy. Chợt anh nhìn thấy 1 sợi dây lụa màu bạc vướng trên cành cây trước mắt. Có lẽ là của cô gái đó. Nâng sợi dây ấy trên tay, anh có thể ngửi thấy mùi hoa oải hương phảng phất trên đây. Đôi môi anh khẽ nhếch, 1 nụ cười tan vào trong nắng và gió.....

2. Chương 2

Tiếng chuông hết giờ vang lên, tất cả học sinh cùng nhau ùa ra khỏi lớp để đến căn-teen. Cảnh tượng đầy hoành tráng khi hàng trăm, hàng ngàn con người cùng ùa ra. Tất cả đều chen rộn tiếng nói cười hòa lẫn tiếng bàn tán rôm rả. Lẫn đâu đây là cả những tiếng thở dài, than vãn. Mất dần vào chiếc di động màu bạc trong tay, Diana đứng dậy nói:

-Vi xuống căn-teen thôi!

K trả lời, Violet chỉ lặng lẽ bước đi theo bạn. Dọc dãy hành lang dài, tất cả học sinh của năm 3 đều tự động dạt ra 2 bên khi nhìn thấy 2 cô gái. Violet vẻ mặt băng lãnh khiến người ta rùng mình. Diana với nụ cười thiên thần khiến người khác ngây ngất. Nhưng tất cả họ đều sợ rằng chính mình sẽ là nạn nhân tiếp theo của Diana.

K ồn ào như các khối khác, khối năm 3 lặng im nhìn 2 cô gái bước qua. Cảnh tượng vô cùng hoành tráng, khiến người khác nhìn vào cứ ngỡ thần dân đang dọn đường đón công chúa và nữ hoàng. Mà cũng đúng, đối với học sinh năm 3, Diana chính là nữ hoàng và Violet chính là công chúa. Xuống tới cầu thang, Violet đều đều nói:

-Cậu dẹp điện thoại đi. Té bây giờ!

Vẫn tiếp tục bấm điện thoại, đôi chân dài của Diana bước xuống những bậc thang, đáp trả:

-K sao đâu! Đừng lo!

Câu nói vừa dứt ngay lập tức Diana bước hăng 1 nhịp. Đôi tay chơi với k kịp nắm lấy Violet, cô ngã nhào về phía trước. Violet nhìn bạn chỉ kịp la lên:

-Diana!

Rầm!

Dưới chân cầu thang là 2 thân người 1 nam 1 nữ nằm chồng lên nhau. Vội vàng chạy xuống, Violet vội kéo tay Diana dậy. K quan tâm người bị mình đè trúng là ai, đôi mắt hổ phách chỉ chăm chăm tìm cái điện thoại văng ra gần đó.

-Hix! Điện thoại của tớ đâu rồi?

1 giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng, giống với thằng nhóc ấy đến độ khiến Diana giật mình:

-Em tìm cái này phải k?

Nhìn thấy chiếc điện thoại, Diana vui vẻ mỉm cười thật tươi nói:

-Cám ơn anh!

Đến lúc này cô mới quay sang chàng trai bị đè trúng, lễ phép nói:

-Anh Eric, xin lỗi nhé!

K như bất kỳ cô gái nào khác, Diana hoàn toàn k hề cúi đầu trước anh. Eric nheo mắt nhìn cô gái trước mắt mình k nói. Anh cảm thấy cô gái trước mặt rất lạ. Cô ta như đang che giấu 1 điều gì đó hay nói cách

khác, cô ta đang che giấu suy nghĩ của bản thân. Anh không thể đọc được bất kỳ điều gì trong đôi mắt trong veo ấy.

Gương mặt của cô gái ấy rất đẹp, cô ta đẹp hơn Ginny rất nhiều, 1 vẻ đẹp của thiên thần. Tuy rằng cô ta đang mỉm cười nhưng đôi mắt của cô ta thì không. Tròng mắt màu hổ phách ấy hoàn toàn lạnh lẽo, không hề có chút cảm xúc như thể cô ta là 1 người máy được lập trình sẵn. Ở cô ta có 1 sức hút khiến anh khó cưỡng lại.

Diana hoàn toàn có thể cảm nhận được người con trai tên Eric kia đang nhìn cô. Thậm chí cô biết rất rõ anh ta đang nghĩ gì về cô nữa kìa. Ryan hỏi:

-Em tên gì?

Diana lại cười nhìn anh ta hỏi:

-Vậy anh muốn biết tên em trước hay tên bạn em trước?

Ryan ngạc nhiên nhìn cô gái trước mắt. Cô ấy quả thật rất tinh mắt.

-Tên ai trước cũng được.

Diana nhìn xoáy vào mắt anh chàng trước mặt mình. Cô biết rõ anh ta là ai, tên gì, gia đình thế nào. Và tất nhiên cô cũng biết rất rõ anh ta đã nhầm tưởng Violet. Chậm rãi, Diana lên tiếng:

-Em tên Diana, đây là bạn thân của em Violet. Anh chắc hẳn là hoàng tử Ryan?

Ryan bật cười, ánh mắt thích thú nhìn Violet, đáp:

-Đúng anh là Ryan! Bạn em rất đẹp!

Không cười, Diana vẫn nhẹ nhàng đối đáp:

-Vâng em biết! Nhưng muốn có được bạn em, không dễ đâu ông anh.

Violet đến lúc này mới cất tiếng, giọng nói có phần chán ghét:

-Đi thôi Diana!

Vẫy tay với 2 chàng trai, Diana cười đáng iu nói:

-Tạm biệt 2 anh. Chúng ta sẽ còn gặp lại!

Không đợi 2 chàng trai nói thêm bất kỳ câu gì, 2 cô gái đã biến mất. Ryan nhìn theo mái tóc vàng khuất sau khúc quẹo, mỉm cười thích thú nói:

-Tớ kết cô bé Violet.

Chợt Eric nói:

-Cậu nên cẩn trọng. Con bé tên Diana ấy sẽ không để cậu dễ dàng tiếp cận với cô gái kia đâu.

Cả 2 chàng trai cùng nhau bước đi.

.....

Mở cửa căn-teen, Diana bước lại cái bàn trống chỉ có 1 người con trai đang ngồi với 2 khay thức ăn. Cô bước đến, ngồi xuống và mỉm cười với cậu ta:

-Cảm ơn cậu nhé Taylor!

Chàng trai tên Taylor đứng dậy nói:

-Không có gì!

Rồi cậu ta bước đi, Diana vui vẻ ăn phần ăn của mình. Đột nhiên, có tiếng nói lọt vào tai cô.

-Mẹ nó! Cái con nhỏ đó có cái gì hay ho cơ chứ. Nụ cười thiên thần! Hừ! Ác quỷ thì có. Nó chẳng bằng được 1 góc của chị Gin mà bày đặt. Tao ghét nhất là cái loại như nó. Đã vậy còn cái con bạn nữa chứ. Cái gì mà công chúa băng giá cơ chứ? Chẳng qua muốn gây chú ý thì có.

1 giọng nói khác vang lên:

-Vivian à mà đừng có nói xấu Diana và Violet nữa. Tội nó mà nghe đc thì k hay đâu.

Cô gái tên Vivian lại lên giọng:

-Kệ mẹ nó, mắc gì phải sợ!

Chợt 1 giọng nói nhẹ nhàng nhưng vô cùng lạnh lẽo vang lên sau lưng 4 cô gái:

-Đúng! Có gì phải sợ nhỉ? CHƯƠNG 2.2:

Cả 4 cô gái đang ngồi trên chiếc bàn vuông cùng ngược nhìn người nói. Diana mỉm cười hiền lành nhìn họ hỏi:

-Các bạn đang nói về mình đó hả?

1 cô gái lấp bắp nói:

-K.... k có!

Nhưng lại có 1 giọng nói khác vang lên:

-Đúng tao nói mày đó! Rồi sao?

Diana nhìn cô gái vừa lên tiếng. Cô ta có 1 mái tóc đỏ rực như lửa, đôi mắt màu nâu thẫm, gương mặt có chút sắc đẹp. Cô lại nói:

-Bạn tên gì vậy?

Cô gái tóc đỏ cao giọng nói:

-Vivian!

-Vivian à?-Diana lập lại 1 cách thích thú.

Chợt, nụ cười trên môi cô vụt tắt. Thay vào đấy là 1 vẻ lạnh lùng đầy sát khí. Đôi tay thon dài nắm lấy mái tóc của Vivian. Diana lôi cô ta ra khỏi chiếc ghế. Vứt con nhỏ xuống sàn nhà, cô đưa chân đạp thẳng vào bụng của cô ta k thương tiếc. Giọng nói vang lên, vô cảm và điềm tĩnh như thể k có gì đang xảy ra:

-Mày nên biết tao là ai!

Đôi chân dài k thương thương tiếc đạp vào thân hình đang quằn quại dưới sàn. Đôi mắt nâu thẫm của Vivian trợn tròn, ngập đầy nước mắt. Cô ta gào lên, lao tới gương mặt thiên thần của Diana với cơn giận dữ bùng cháy. Nhếch mép cười, Diana khề nhích người tránh cái bạt tai của cô ta.

Bốp!

Cú đấm thẳng vào má trái khiến Vivian choáng váng. Thân người cô ta mất thăng bằng lao thẳng vào chiếc bàn gần đấy. Diana bình thản bước đến lôi cô ta khỏi chiếc bàn. Những cú đấm đầy mạnh mẽ tới tấp đập vào gương mặt của Vivian. Giọng nói đều đều lại vang lên khiến cho tất cả học sinh trong căn-teen phải khiếp sợ:

-Bất kỳ ai đụng đến tao đều phải lãnh hậu quả. Nghe rõ chưa?

Vivian gần như bất tỉnh vội gật đầu. Gương mặt cô ta sưng vù, đầm nước mắt và máu. Ai cũng biết, 1 khi đã ra tay, Diana k bao giờ thương xót đối với bất kỳ ai, mặc kệ là nam hay nữ. 1 chàng trai học năm 5 nhìn thấy cảnh tượng đáng thương của Vivian vội lên tiếng:

-Này em dừng lại đi. Là bạn bè với nhau cơ mà!

Cái bạt tai của Diana quả nhiên dừng lại. Ánh mắt thương hại của mọi người trong căn-teen đột nhiên chuyển hướng sang chàng trai vừa cất tiếng. Ai cũng biết, 1 khi đã đánh thì chỉ có tiếng nói của Violet mới khiến Diana phải dừng lại. Bất kỳ kẻ nào can ngăn đều sẽ lãnh hậu quả tương tự.

Bước đến gần chàng trai kia, Diana nhìn anh ta, đều đều hỏi:

-Anh muốn tôi k đánh cô ta nữa?

Ánh mắt cũng k khí lạnh lẽo tỏa ra từ Diana khiến cậu ta hơi run. Nhưng để chứng tỏ mình là 1 anh hùng, cậu ta vẫn cứng giọng:

-Đúng! Là con gái tôi thấy em k nên đánh người như thế. Xinh đẹp mà tàn nhẫn thì.....

Chưa kịp nói hết thì cú đấm của cô lại lần nữa thẳng tiến đến sống mũi của cậu ta. Tay ôm cái sống mũi đang đau buốt, chàng anh hùng rơm trừng mắt nhìn. Cầm khay cơm dở trên bàn, úp thẳng lên đầu cậu ta, cô nhẹ đáp:

-Anh chưa đủ tư cách để dạy dỗ tôi.

Quăng cái khay cơm, cô lại nói:

-Vi!

Violet lúc này mới đứng dậy bình thần bước đến chỗ bạn mình. Tờ khăn giấy nhận dc từ cô bạn, Diana lau sạch những ngón tay rồi thả xuống đất. Đấm thêm 1 cú nữa vào bụng tên nhũn chuyện, cô nhận ly nước ngọt từ Violet đổ thẳng lên đầu anh ta. Mọi người k ai dám hé răng nói tiếng nào. Họ chỉ biết đứng nhìn chiếc ly giấy dc Nữ hoàng tàn nhẫn của năm 3 up lên đầu tên con trai nhũn chuyện kia.

-Thật mất hứng!

Quăng lại câu nói, Diana hất tóc cùng bạn bước ra khỏi căn-teen.

.....

Vừa bước đến cầu thang, 1 giọng nói lạnh lẽo vang lên khiến 2 cô gái dừng bước:

-Diana! Tôi mún nói chuyện với em.

Xoay người lại, Diana mỉm cười hỏi:

-Chuyện gì?

K 1 lời giải thích, Eric nắm lấy cổ tay Diana kéo đi. Để mặc Violet khó chịu đứng nhìn và cả 1 tên Hoàng tử đang mỉm cười thích thú.

Vừa khuất sau khúc quẹo Diana đã vặn cổ tay thoát khỏi cái xiết chặt của Eric. Ánh mắt vô cảm của cô nhìn xoáy vào anh:

-Có chuyện gì mún nói?

Eric khẽ nhếch môi:

-Rất thần thần!

-Trả lời đi! Đừng dài dòng.

Liếc nhìn cô gái đứng trước mình, Eric cảm thấy rất hứng thú. Cô ấy k cần mào đầu cũng chẳng cần khách sáo. Rất hợp với phong cách của anh.

-Tôi đã thấy em đánh 2 người trong căn-teen.

Vẫn giữ cho bản thân 1 giọng nói nhẹ tênh, Diana hỏi lại:

-Thì sao? Làm phiền đến anh à?

-K! Tôi mún nhờ em 1 chuyện. Làm bạn gái trên danh nghĩa của tôi!

-Lý do?

-Tôi nhờ em giúp tôi quên đi 1 người.

-Tại sao lại là em?

-Vì em là người duy nhất k bị vẻ ngoài của tôi mê hoặc. Rất cá tính. Thế nào?

-Điều kiện?

-Em chỉ cần làm bạn gái của tôi trong vòng 3 tháng. Trong vòng 3 tháng đó, mọi việc tôi sẽ nghe theo em. Chỉ cần em có mặt lúc tôi cần, còn lại chúng ta xem như k có gì. Chúng ta sẽ k can thiệp vào chuyện riêng của nhau. Ok?

Đôi mắt hồ phách trong suốt của Diana nhìn xoáy vào mắt của Eric. Cô biết anh ta nói dối. Rõ ràng anh ta có việc gì đó nên mới mún cô làm bạn gái hờ của anh. Nhưng bắt quả trò chơi này cũng rất thú vị. Anh ấy k có ở đây, cô cũng mún kiểm thử 1 bạn trai hờ xem thế nào. Đặc biệt, cô mún biết lí do thật của anh ta là gì.

-Ok! Em đồng ý.

Giơ tay ra phía trước, Eric nhìn bàn tay của cô với ánh mắt thắc mắc. Rất nhanh anh đặt bàn tay của mình vào đây. 1 cái xiết chặt giữa 2 người. Diana nở nụ cười:

-Hợp đồng chính thức bắt đầu nhé anh iu!

Nhếch môi cười, cả 2 quay bước đi!

Anh sẽ làm bạn trai của em, đó là quyết định sau cùng

Chúng ta sẽ trở thành những người thay thế

Mà anh có luật đấy nhé, đó là người thay thế sẽ mãi mãi chỉ là người thay thế!

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.1: PRINCESS AND THE HELL

[Bar Fire, 8 P.M]

Trong góc khuất của bar Fire, 1 cô gái đang ngồi. Mái tóc dài của cô ấy đc buộc cao bằng 1 sợi ruy băng màu đen bóng. Gương mặt khuất trong bóng tối cùng k khí lạnh tỏa ra từ người cô gái khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Ở cô có chút bí ẩn đầy cuốn hút khiến người ta k thể cưỡng lại đc. Đôi chân dài trắng ngần lộ ra với đôi giày cao gót trắng bật lên trong k gian tối tăm của quán. Chiếc nhẫn bạc ở ngón trỏ với 1 viên đá màu trắng khắc chìm tạo thành hình bán nguyệt khẽ ánh lên 1 ánh sáng chói mắt trong bóng tối. Ly Lasmoras đen óng, sóng sánh dưới ánh đèn mờ ảo của sàn nhảy hắt vào.

Dường như cô gái này đã ngồi đây rất lâu rồi thì phải. Trên bàn vỏ chai Lasmoras đã lên tới con số 2. Rất nhiều vị khách thắc mắc về người con gái bí ẩn nhưng k 1 ai dám đến gần. Người ta chỉ thấy chiếc váy ngắn màu đen tuyền đc viền trắng ở mép váy ngoài ra k ai thấy rõ cô ta mặc cái gì. Tiếng ly thủy tinh chạm mặt bàn vang lên âm thanh “canh” êm ái. Cửa bar bật mở.

Đại ca của Qualy bước vào khiến biết bao cô gái trong bar ngây ngất. Anh vẫn vậy, trung thành với tông màu đen tuyền của bóng đêm. Mái tóc màu đồng khẽ ánh lên dưới ánh đèn xanh biếc của quầy rượu. Chiếc khuyên bạc lấp ló sau những sợi tóc hơi dài. Chiếc áo sơ mi đen mở tung 2 cúc đầu để lộ 1 vòm ngực rắn chắc đầy mê hoặc.

Anh ngồi xuống bên cạnh 1 chàng trai mặc áo thun xanh nhạt dài tay với cổ áo rộng. Chiếc quần trắng ôm sát đôi chân dài. Lee k nhìn người bạn, anh gọi:

-Cho 1 Brandy Snifter.

Lúc này anh mới quay sang hỏi người ngồi cạnh:

-Tối lâu chưa?

-Cũng k lâu lắm.-Shinee trả lời.

Trước mặt anh là ly tequila-pob đã vơi. Khóe môi nở nụ cười, Shinee nhìn bạn đang nhắm nháp ly rượu hỏi:

-Có đến The Hell k? Nghe nói hum nay đích thân Princess D của Blood sẽ đua đấy.

Xoay xoay chiếc ly trên mặt quầy, Lee trầm ngâm rồi hỏi:

-Cô ta, hôm nay có nhả hứng nhĩ?

-Tao k biết! Nghe tụi nó đồn là thế.

-King thì sao?

-Mày cũng biết sau vụ của Prince D thì chẳng bao lâu sau King cũng biến mất còn gì.

-Uhm!

Uống cạn cốc rượu, Ryan thanh toán rồi hỏi:

-Có đi k?

Đẩy ly rượu về phía anh chàng pha chế, Lee đứng dậy, nói:

-Đi!

2 chàng trai biến mất sau cánh cửa, lúc này người con gái ở góc bàn mới gọi phục vụ đến thanh toán. Gương mặt khuất trong bóng tối. Thứ duy nhất người phục vụ nhìn thấy trước khi cô gái biến mất đó chính là nụ cười đầy bí ẩn cùng mùi nước hoa Marc Jacobs Lola.

.....

Diana khởi động chiếc Porsche Carrera GT, tay cô nhấn dây số quen thuộc. Chỉ sau 1 hồi chuông, 1 giọng nữ chậm rãi vang lên:

-Alo!

-Chị chuẩn bị xe giúp em. Hôm nay em sẽ đua.

-Hôm nay em có nhả hứng quá nhĩ?

-Bang chủ và bang phó của Qualy đến tất nhiên em phải ra mắt chứ.

-Em chắc k đấy?

-Vừa gặp ở Fire.

-Tụi nó có biết em ở đây k?

-K! Vậy nhé. 5' nữa gặp lại.

Chiếc xe hơi màu bạc phóng vút đi trong màn đêm huyền ảo hướng tới The Hell-nơi đc mệnh danh là “Con đường đến địa ngục”.

“Để xem 2 người có thích màn chào hỏi của tôi hay k!”

.....

The Hell hiện ra trước mắt tất cả mọi người với những đoạn cua hết sức nguy hiểm mà nổi tiếng nhất là Khúc cua 360. Khúc cua 360 nằm sát với vách núi bên dưới toàn là đá. Trong lịch sử đường đua chỉ mới có 3 người duy nhất vượt qua đó là Lee của Qualy, Princess D và King của Blood. Còn lại biết bao người bỏ mạng vì muốn chinh phục khúc cua này.

The Hell cũng chia làm 2 đường đua chính với 1 đường để đua mô tô và đường còn lại là nơi thử thách của những chiếc xe hơi thể thao đầy cá tính. Phạm vi của đường đua xe hơi rất rộng. Nó kéo dài vòng quanh cả khoảng đất xung quanh The Hell. Xung quanh các đường đua là những hàng ghế khán giả cao ngất ngưỡng chật kín người. Tin đồn Princess D tái ngộ đường đua đã thu hút k ít người tới xem.

Ở khu vực khán đài bên phải, người ta có thể nhìn thấy rất rõ đó là khu vực của Blood. Những chiếc áo khoác đen cao cổ dài tới gối, ôm sát người với ống tay dài. Phía trước là 2 hàng nút đen bóng cách đều đến

tận eo. Quần tay đen cùng giày bóng nhoáng chính là nam của Blood. Nữ mặc những chiếc váy ngắn tới gối, mép váy có lớp ren đen, tay áo dài, cổ cao. Phía trên cổ là phần vạt áo nhỏ màu đỏ sọc ca rô với lớp ren trắng đính chính giữa. Tất cả các thành viên của Blood đều mặc 1 kiểu như nhau.

Đặc biệt nhất khiến bất cứ ai cũng nể trọng chính là huy hiệu và chiếc mặt nạ của mỗi thành viên. Trên ngực áo phải là hình 2 giọt nước bằng đá đỏ thẫm như màu máu gắn với 1 sợi xích bạc nối tới đầu kia là 2 chiếc lông vũ đen tuyền. Còn lại là chiếc mặt nạ đỏ thẫm với phần đuôi mắt trái đính những viên đá đen hình giọt nước. Những điều ấy chính là biểu tượng của Blood-tổ chức mạnh nhất trong thế giới đêm hiện nay. **CHƯƠNG 3.2:**

Kết!

Tiếng phanh xe khiến tất cả những người có mặt trên đường ngoái nhìn. Chiếc xe hơi màu bạc đặc trưng của Princess D xuất hiện làm nổi lên những tiếng xì xào đầy ồn ào. Cửa xe bật mở, cô gái trong xe bước ra trước ánh nhìn của biết bao con người. Mạnh mẽ trong bộ váy đen cổ cao với viền trắng ở mép váy, k tay để lộ làn da trắng ngần như tuyết. Chân mang đôi giày cao gót trắng xóa đính 1 chiếc lông vũ màu đen ở quai cài. Quan trọng hơn hết chính là chiếc mặt nạ màu bạc đang ngự trị trên gương mặt kia.

Khác với những thành viên khác trong hội, Princess D mang chiếc mặt nạ màu bạc với 2 sợi lông vũ 1 đen 1 trắng ở đuôi mắt trái. Ngực áo là huy hiệu quen thuộc của hội như tất cả các thành viên. Đặc biệt là trên bàn tay phải ở ngón trỏ lúc nào cũng hiện diện 1 chiếc nhẫn bạc với những viên đá trắng tạo thành hình bán nguyệt khắc chìm. Chỉ duy nhất 3 người đeo trên tay chiếc nhẫn đó-chính là Princess, Prince và King.

Bước đến bên cạnh 1 cô gái có mái tóc màu bạch kim, Princess hỏi:

-Chị xe em đâu?

Cô gái vẫy tay, 1 chiếc mô tô màu đen ộc đưa tới. Ninja Kawasaki ZX 10R chính là chiếc xe độc nhất vô nhị trên đường đua này thuộc về sở hữu của cô công chúa tàn nhẫn của Blood. K chần chừ, Princess D leo lên chiếc xe, khởi động nó 1 cách háo hức. Tiếng loa phát thanh vang vọng đường đua khi nêu tên người ộc thách đấu.

-Princess D của Blood thách đấu với Shinee của Qualy.

Tất cả mọi người có mặt trên đường đua đều xôn xao. Tại sao lại là Shinee mà k phải là Lee. Có nhiều người cho rằng bởi Princess D đơn giản là sợ khí thế của Lee. Có nhiều người cho rằng tay lái của Princess đã giảm nên chỉ dám thách đấu với Shinee để k làm mất mặt Blood. Nhưng k 1 ai thấy ộc nụ cười đầy bí ẩn của cô công chúa kia đằng sau chiếc mũ bảo hiểm che kín mặt. Càng k ai để ý đến nụ cười nguy hiểm của 5 con người ở vị trí cao nhất trên khán đài và về mặt đầy nghi hoặc của bang chủ Qualy.

“Hừ! Cô ta mún gì cơ chứ? Rõ ràng thách đấu với Shinee xem như đã thắng chắc. K lẽ cô ta mún hạ thấp danh dự của Qualy hay sao?”

“Princess D quả k hổ danh. Cố ý mún thách đấu với người ta cơ đấy”

“Princess cậu tính thế nào đây? Thua hay thắng?”

“Cô nhóc em mở màn ấn tượng quá đấy!”

“Princess D vẫn mãi là Princess D nhỉ?”

“3 năm qua xem ra em chẳng thay đổi gì nhỉ? Phát hiện ộc điều gì thú vị rồi sao?”

6 người, 6 khán giả với 6 suy nghĩ khác nhau chờ xem biểu hiện của cô gái hoàn toàn im lặng từ đầu đến giờ. 2 chiếc xe cùng chuẩn bị ở vạch xuất phát. Tiếng reo hò, cổ vũ vang lên rộn cả đường đua.

Đùng!

Phát súng vang vọng như mún nhấn chìm mọi âm thanh xung quanh, 2 chiếc xe bắt đầu phóng đi. Chiếc xe Ninja có phần chiếm ưu thế hơn về tốc độ nhưng k hiểu sao lại cứ từ từ đi ngang hàng với chiếc xe còn lại. Shinee nhích lên thì cô ta cũng nhích lên. 2 chiếc xe cứ ép sát vào nhau với 1 khoảng cách nhất định.

Đến đoạn cua đầu tiên, đột nhiên Princess D giảm ga để chiếc xe tụt lại sau xe của Shinee 1 chút. Cô bóp thắng, chiếc xe trượt sát mặt đường vừa khích với khúc cua. K đợi cho chiếc xe kịp đứng thẳng, cô lại tăng ga phóng vọt lên trước bỏ mặt Shinee đang bắt đầu tăng tốc trở lại. 2 chiếc xe lại tiếp tục duy trì khoảng cách của mình 1 cách nhàm chán. Chợt!

Princess kéo ga, chiếc xe lại lao lên, vọt đi như thể bị ai đó đi đuổi theo. Khán giả lại 1 lần nữa xôn xao khi thấy Shinee bắt đầu lao theo. Chỉ duy nhất có 5 người của Blood là mỉm cười bình tĩnh.

“Ồn ào!”

Bất chợt Princess bóp thắng, bẻ ngang tay lái. Tiếng bánh xe rít mạnh xuống mặt đường tạo nên 1 âm thanh hết sức chói tai. Cùng lúc đó người ta nhìn thấy Shinee đang trên đà lao tới chỉ kịp bóp thắng, đâm thẳng vào tấm lưới rào quanh đường đua. Chiếc xe của Princess lại 1 lần nữa đầy kiu hãnh phóng về đích trong khi người của Qualy nháo nhào lao tới chỗ bang phó.

Thắng xe trước mặt người trong hội, Princess gỡ nón bảo hiểm, khoe môi nở nụ cười tựa như k. Cô quay người, nhìn thẳng vào đôi mắt trợn trừng k cảm xúc của Lee. Cô biết anh ta đang rất tức giận vì cô khiến bạn anh ta bị thương. Đây chính là lời khiêu khích cô dành cho anh ta. Quăng nón bảo hiểm cho Taylor, cô nói với cô gái tóc nâu dợn sóng dài ngang lưng:

-Herra em muốn có mọi thông tin về Lee và Shinee.

Vẫy tay chào mọi người, Princess D lên xe, biến mất vào trong màn đêm.

“Princess D! Những gì cô gây ra, tôi sẽ trả đủ. Tôi sẽ cho cô thấy thế nào là đau đớn. Nhìn thấy người thân của mình đau đớn, cô sẽ hiểu những gì tôi phải chịu đựng suốt 3 năm qua.”

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.1: NỮ HOÀNG VÀ HỒ LY

Mặt trời vẫn thế, vẫn tỏa sáng lung linh mang tới 1 k gian ấm áp cho con người. Ánh sáng vàng dịu như mật ong trải dài trên vạn vật soi chiếu 1 căn nhà nằm khuất trong những rặng cây. Ngôi nhà gỗ 1 tầng và 1 sân thượng nằm lọt giữa 1 khoảng thiên nhiên rộng mở với 4 bức tường phủ đầy những sợi dây leo xanh rì mát lạnh còn ướt hơi sương. Chiếc cổng sắt lạnh ngắt đc chạm khắc đầy tinh xảo từ chính bàn tay nghệ thuật của chủ nhân ngôi nhà.

Mọi thứ trong nhà đều đc chính tay chủ nhân của nó lựa chọn và sáng tạo nên. Lối đi rải sỏi dẫn xuyên qua bãi cỏ xanh mượt đầm nước. Ở góc trái ngôi nhà từ cổng vào là chiếc xích đu trắng muốt treo dưới 1 cây táo to với tán lá rộng đang nặng trĩu những quả đỏ bóng. Góc phải là 1 loại cây ở xứ nhiệt đới đã đc chủ nhân ngôi nhà điều chỉnh cho phù hợp với nhiệt độ nơi đây, nó mang tên Bằng Lăng. Đi đến cuối mảnh vườn ở 2 góc tường lại có 2 loài cây đc trồng ở 2 bên. Bên trái là những chùm hoa trắng muốt thơm nồng đc gọi là Hoa Sữa. Bên phải chính là loài hoa đặc trưng của Nhật Bản-hoa Anh Đào.

Phảng phất trong k gian k chỉ riêng mùi hoa sữa mà còn có mùi hương dịu nhẹ của những khóm Lily. Xen lẫn màu xanh của lá là sắc vàng, hồng và trắng của hoa, nhẹ nhàng mà tinh tế. Những vị khách viếng thăm ngôi nhà còn kinh ngạc hơn khi thấy nơi này còn có cả 1 vùng rộng ngập sắc tím của hoa Lavender cùng hương thoang thoang, dập dờn trong gió. Cả khu vườn như mang đến cho ngôi nhà 1 sự bình yên đến lạ kỳ. Ở đây, chủ nhân của nơi này như đc sống với chính cảm xúc của mình, k che giấu, k gượng gạo.

Trong ngôi nhà gỗ, những vật dụng đc sắp xếp và trang trí đơn giản mà sang trọng, làm k gian như rộng thêm với cách kết hợp cho các phòng thông với nhau. Tầng trệt có rất nhiều cửa thông ra vườn đc mở rộng với những tấm rèm che mỏng manh. Cầu thang gỗ dẫn lên tầng mở ra 1 khoảng k lộng gió với hành lang dài đón nắng với những thanh lan can bằng gỗ. Ở mỗi đầu của ban công là 2 chậu Violet tím rực đang đầm nắng. Lầu 1 có 4 phòng, trên mỗi cánh cửa là tên chủ nhân của căn phòng đc chạm khắc cầu kỳ theo thứ

tự. Đầu tiên là chữ B màu đen kể đến là chữ D màu bạc và chữ D màu trắng. Căn phòng cuối cùng k đề tên là phòng ngủ phụ. Cả 3 phòng ngủ đều trống chỉ duy 1 căn phòng có 1 bức tường làm bằng kính có 1 cô gái đang ngồi.

Mái tóc đen buông dài trên đôi vai thon gầy, cô ngồi im lặng trên chiếc ghế đệm dài đặt trc bức tường kính. Hơi lạnh tỏa ra từ máy điều hòa khiến bàn tay trắng của cô buốt lạnh. Tròng mắt hổ phách vô hồn nhìn về phía vườn Lanvender buồn. Đã 3 năm rồi sao? Đã 3 năm trôi qua nhưng cái ký ức đó vẫn mãi đuổi theo cô trong từng giấc mơ. Đã 3 năm cô sống trong giằng vặt để rồi mỗi lúc mở mắt cô lại thấy mình cô đơn ở trong chính căn nhà của mình.

Đôi tay cô miết lên tấm kính trong suốt. Cô cứ ngỡ sẽ k lâu nữa có 1 tiếng cười và 1 vòng tay choàng qua cổ cô với lời chào buổi sáng. Cô cứ ngỡ có 1 người sẽ đánh thức cô mỗi buổi sáng, vỗ về cô trong giấc ngủ. Nhưng tất cả xa quá rồi, k còn những khoảng khắc yên bình ấy nữa. Cô tự thức giấc sau những cơn mơ rồi lại lặng ngắm mặt trời mọc cùng ký ức. Cô lại tự ru bản thân mình ngủ sâu trong những điệu nhạc thân quen với ảo tưởng họ vẫn còn bên cạnh cô.

Cuộc sống như thế có đc xem là thú vị k nhỉ? Có lẽ là k! Đã lâu lắm rồi cô k đc nghe tiếng gọi thân quen: “Snow”. Đã lâu lắm rồi k có bàn tay ấm áp vuốt mái tóc cô hay k còn nụ cười thân thuộc mỗi lúc lau đi giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt cô. Đứng dậy, cô bước vào phòng vệ sinh thay đồ. Khoác trên người bộ đồng phục, cô bước xuống nhà. Căn nhà thiếu họ trở nên vắng lặng và lạnh lẽo hơn rất nhiều. Nơi đây có rất nhiều kỷ niệm giữa cô với họ. Tất cả những vật dụng, những bông hoa đều do cô và họ làm nên. Mở cánh cửa gara, những chiếc xe hơi sang trọng hiện lên trước mắt cô. Mở cửa chiếc Porsche vàng chói, mắt cô khẽ liếc vào góc của gara nơi có 1 chiếc xe đang đc phủ kín dưới lớp khăn bạc.

“Snow! Em.... có lẽ phải xa chị rồi nhỉ?..... Công chúa của em giao lại cho chị..... Nhất định phải làm cô ấy hạnh..... phúc. Chị hứa nhé!”

Lời nói ấy vọng lại trong tâm trí cô, khóe môi khẽ nói:

-Chị hứa! CHƯƠNG 4.2:

Chiếc xe hơi màu vàng rực dừng lại tại cánh cổng sắt dẫn vào 1 thung lũng hoa mặt trời. Snow bước xuống, tay cô nắm chặt bó hoa màu tím loài hoa mà Shin thích nhất: hoa Foget me not (Xin đừng quên tôi). Chân cô bước chậm rãi băng qua đồng hoa mặt trời. Tại sao lại là đồng hoa mặt trời ư? Shin và anh ấy chính là mặt trời của cô. Anh là mặt trời đầy mạnh mẽ, luôn bảo vệ và chăm sóc cho cô từng chút một. Còn Shin, Shin là 1 mặt trời ấm áp luôn mang đến cho cô 1 sự an ủi, nụ cười vô tư. 2 người họ chính là 2 mặt trời k bao giờ mất trong tim cô.

Dưới bóng cây Ngô Đồng to lớn, xanh mát nằm trên đỉnh đồi là 1 ngôi mộ cẩm thạch trắng. Snow quỳ xuống trước ngôi mộ, cô đặt bó hoa xuống bãi cỏ. Đưa tay vuốt tấm hình trên bia, cô mỉm cười khẽ nói:

-Shin chị đến thăm em đây!

Snow ngồi đó, tay lướt nhẹ trên hàng chữ dát vàng khắc trên tấm bia, tim cô thắt lại. Giá như cái dòng chữ kia mang tên cô thì hay biết mấy. Có gì đau đớn hơn khi thấy người em trai mà mình iu quý nằm đó, đau đớn và chết trên đôi tay của mình. Khi ấy, cô chỉ còn lại sự bất lực mà thôi. Cần quái gì danh hiệu, cần quái gì sự tôn trọng khi nhìn thấy người mình iu thương đau đớn mà bản thân mình hoàn toàn k thể gánh chịu nỗi đau ấy thay họ. Suốt 3 năm trôi qua, cô cũng đã trưởng thành hơn cái ngày ấy rất nhiều nhưng cô vẫn chưa bao giờ ngừng ước thời gian sẽ quay trở lại. Chưa bao giờ ngừng ước mình sẽ là người chết thay cho Shin.

.....
-Violet!-1 tiếng gọi vang lên khiến Violet ngẩng đầu khỏi trang sách. Cô hỏi:

-Anh làm gì ở đây?

Ryan ngồi vào cạnh cô, anh mỉm cười:

-Anh đến gặp em. Diana đâu?

Violet mắt chăm chú nhìn vào quyển sách cô hờ hững đáp:

-Chưa vào!

-Chưa vào á?

khẽ gật đầu, k khí giữa 2 người lại rơi vào im lặng. Violet đọc sách còn Ryan nhìn cô.

Trong lúc đó, giữa sân trường vắng, 1 chiếc xe phóng vào, thắng lại đúng vị trí của mình. Bước ra khỏi xe, đôi mắt dưới cặp kính mát màu nâu che kín nửa mặt khẽ nheo lại đầy khó chịu khi nhìn thấy 1 chiếc BMW màu đỏ chói đang nằm cách đó k xa.

Đôi chân thoăn thoắt bước vào hết sức bình thản, mọi người lại tự nhiên dạt ra 2 bên dưới khí thế của cô. Chợt có 1 hình ảnh hết sức thú vị đập vào mắt cô. Gần cửa lớp cô, Eric đang đứng cùng 1 cô gái tóc cam rất đáng iu. Nhưng Diana cảm thấy cô ta có chút gì đó rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi. Và quan trọng hơn hết là cô ta đang nắm lấy cánh tay của Eric. Khóe môi khẽ nhếch cô bước đến gần.

-Anh! Chúng ta quay lại đi mà!

Eric lạnh lùng nhìn cô gái trước mắt đáp:

-K! Gin anh nghĩ em nên tìm 1 người khác. Anh đã có bạn gái rồi.

Ginny mắt long lanh nước ghen ngào nói:

-Anh nói dối! Anh lừa em. Anh đã hứa sẽ mãi iu em cơ mà!

Eric bối rối khi thấy những giọt nước mắt lăn ra từ đôi mắt trong veo kia. 1 giọng nói vang lên khiến cả 2 giật mình:

-Anh iu! Anh cũng hứa mãi iu người con gái khác sao?

Diana bước đến bên Eric, khoác tay anh, k gỡ cặp kính mát xuống, cô nhìn Ginny mỉm cười dịu dàng nói:

-Chào chị! Em là Diana Vrolen bạn gái của anh Eric.

Ginny ngưng ngay việc khóc lóc trợn mắt nhìn cô gái trước mặt. Cô ta run run chỉ vào Diana hỏi:

-Eric cô ta.... cô ta nói thật chứ?

Lấy lại thái độ lạnh lùng ban đầu, Eric đáp:

-Đúng! Gin giới thiệu với em đây là bạn gái của anh.

Ginny Clanne tức giận nói lớn:

-Em k tin! Anh k thể nào quen với con nhỏ này đc.

Diana ghét nhất bị người khác chỉ tay vào mặt. Đề nén việc muốn bẻ gãy cái bàn tay đang chỉ vào mặt mình, cô lãnh đạm đáp:

-Tin hay k là tùy chị. Việc chúng tôi iu nhau chị nên chấp nhận đi là vừa. Đứng có ở đây mơ mộng Eric mãi mãi thuộc về chị.

Ginny nghênh mặt nói:

-K đợi cô nói. Eric mãi mãi chỉ đc thuộc về tôi.

Diana lại nhếch môi nở nụ cười:

-Chị tự tin quá đấy. Chị nghĩ nhan sắc này sẽ đủ để giữ chân anh ấy sao, Gumiho?

Những học sinh có mặt ở đó đột nhiên im lặng. Vốn dĩ k mún xen vào việc của những kẻ “máu mặt” này nhưng từ Gumiho khiến họ phải lặng im. Nếu Diana là Nữ hoàng tàn nhẫn thì Ginny Clanne 1 đàn chị năm 6 rất xứng đáng với danh hiệu Hồ Ly của trường.

Ở đây rất nhiều người từng chứng kiến cảnh Ginny quen bạn trai. Biết bao chàng trai đến tỏ tình là bấy nhiêu chàng bị đá sau khi đc cô ta đùa giỡn. Ai cũng biết, Ginny Clanne nổi tiếng với mức độ thay bô như thay áo. Iu là 1 cách để cô ta vui chơi, bạn trai là 1 kiểu iu để cho có cảm giác. Chưa 1 ai quen cô ta lâu cả,

tất cả nhiều nhất cũng chỉ 5 ngày. Duy nhất chỉ có 1 người ở bên cạnh Ginny lâu nhất là 2 năm. Đó chính là đại ca của trường Eric Franks.

Nếu có 1 loài hoa dùng để miêu tả tình iu của Ginny Clanne, người ta sẽ nghĩ ngay đến những cánh bồ công anh luôn tự do bay đi khắp muôn nơi. 1 sắc đẹp dịu dàng nhưng lại mãi mãi k thể dừng lại tại bất kỳ bến bờ nào.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.1: FAREWELL

-Xin lỗi!-Diana bình thần nói khi cả 2 cùng bước về phía lớp của cô.

-Về chuyện gì?

-Về việc nói bạn gái cũ của anh là Gumiho.

Eric dừng bước. Anh quay sang nhìn cô, ánh mắt ngập đầy sự ngạc nhiên. Nhìn anh, cô mỉm cười, chân bước thẳng vào lớp. Vừa vào tới nơi cảnh tượng Ryan tay băng bó trắng muốt đang chống cằm nhìn Violet đã đập vào mắt cô. Nhếch mép cười nhạt, cô bước đến:

-Ông anh! Làm gì chống cằm suy tư thế này?

Ryan mỉm cười nói:

-Đang suy tư xem có cách nào để mời cô bạn đáng iu của em ngồi chung với tụi anh vào h ăn trưa hay k đây!

Nhét chiếc túi xách vào ngăn bàn, cô tựa người vào chiếc bàn bên cạnh đáp trả:

-Ô chuyện đó quá đơn giản. Em đây rất sẵn lòng giúp anh.

Violet ngẩng đầu, ánh mắt lạnh pha chút chán ghét nhìn Diana hỏi:

-Cậu đi đâu mà giờ mới vào thế?

Diana trầm ngâm 1 chút rồi nói:

-Tớ... đi thăm bạn.

Violet nhìn Eric đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ, cô hỏi:

-Vậy sao anh ta lại ở đây?

Eric k đáp, ánh mắt màu lục thẫn thờ nhìn ra ngoài bầu trời kia. Diana chỉ khẽ cười, k đáp. Tiếng chuông vào lớp khiến 4 người giật mình. Mỉm cười nói:

-Vi tớ cúp tiết này nhé! Đừng báo với thầy hiệu trưởng.

K đợi Violet phản ứng, Diana cầm tay Eric lôi đi để lại Ryan với ánh mắt sững sờ và Violet với ánh nhìn khó hiểu.

.....

Cánh cửa phòng nhạc cũ dc đẩy ra, Diana đẩy anh tới gần cây piano. Ngồi xuống mở nắp bàn phím, cô hỏi anh:

-Anh biết chơi thứ này chứ?

Eric nhìn cô khẽ gật đầu. Mỉm cười dịu dàng, ngón tay thon dài của Diana lướt nhẹ qua những phím đàn. Cô khẽ hỏi:

-Anh iu Ginny Clanne lắm đúng k?

Eric giật mình hỏi:

-Làm sao em biết?

K quay lại nhìn anh, cô khẽ cười:

-Ánh mắt của anh bộc lộ rõ nhất điều đó.

-Em.... có thể nhìn thấy đc sao?

Diana vẫn cười nhưng đó lại là 1 nụ cười buồn. Cô ngược mắt nhìn sắc trời đang chuyển màu, báo hiệu 1 cơn mưa chuẩn bị đến.

-Em đã từng thấy ánh mắt giống như anh rất nhiều lần rồi. Nhưng ánh mắt của nó k buồn như anh mà lúc nào cũng ngập đầy niềm vui.

Eric bật cười, trong tiếng cười của anh đầy chua xót. Anh ngồi xuống kế Diana, bàn tay anh đặt lên phím đàn.

-Em là người duy nhất nhìn thấy rõ tâm trạng của anh. Anh cứ ngỡ mình đã che giấu rất kỹ k ngờ lại bị em nhìn thấy.

Ấn 1 nốt trên phím đàn, Diana khẽ nói:

-Em biết, anh đang cảm thấy như thế nào. Có lẽ em sẽ k thể cảm nhận hết nỗi đau trong anh, nhưng em cũng có thể hiểu đc phần nào tình cảm của anh dành cho chị ta.

Eric im lặng. Gió bắt đầu nổi lên, tiếng lá xào xạc đập vào nhau. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng nói đượm buồn vang lên:

-Em.... có lẽ sẽ k thể hiểu hết đc đâu. Chưa từng có 1 ai thấu hiểu anh cả.

Bàn tay lạnh của Diana nắm lấy đôi tay ấm áp của anh, cô mỉm cười nói:

-Em đúng là sẽ k thể hiểu đc hết. Nhưng em tin, em có thể chia sẻ câu chuyện đó với anh. K phải với tư cách là 1 cô gái xa lạ mà với tư cách là 1 người bạn. Có đc k?

Eric bật cười. Anh k nói!

Diana cũng k ép. Cô hiểu, khi nào sẵn sàng, anh sẽ kể câu chuyện của chính anh cho cô. Mỗi người đều muốn giữ cho riêng mình những nỗi buồn, những cảm xúc dâng lên trong tim. Và cũng chính những điều đó sẽ trở thành những sợi chỉ, buộc chặt trái tim của họ. Khi ấy, k phải là lời nói đc dùng để sẻ chia mà sẽ là 1 cái nắm chặt tay, 1 cái ôm nhẹ nhàng hay 1 bản nhạc êm dịu.

Diana sẽ k nắm chặt tay anh, cũng sẽ k ôm anh vì cô hoàn toàn k phải là người có thể làm đc điều đó khi chính cô cũng cần 1 sự chia sẻ. Anh ấy từng nói với cô hãy để những nốt nhạc thay cho những lời mà ta muốn nói. Ngón tay dài của Diana nhẹ lướt trên bàn phím. 1 chuỗi những âm thanh trầm buồn, thanh thoát vang lên.

Bản nhạc Farewell bắt đầu cho 1 buổi chiều mưa! CHƯƠNG 5.2:

Tiếng nhạc buồn vang lên, ngân nga giữa 1 khoảng k gian đầy gió. Từng chiếc lá khô vàng theo lối cửa sổ bay vào rơi đầy trên sàn phòng. Những giọt mưa trong suốt như thủy tinh đã bắt đầu rơi. Như giọt nước mắt của biết bao người mang trong mình 1 nỗi đau, mưa trút xuống như cách người ta đã trút những giọt nước mắt của bản thân. Lạnh đó, ướt đó nhưng có như thế con người ta mới cảm thấy đc sự an ủi.

Eric chợt nói, giọng nói xa xăm của anh hòa vào giữa những nốt nhạc và tiếng mưa.

-Cô ấy đến với anh vào 1 buổi chiều mưa.....

Mưa đã bắt rơi trên cái thành phố đầy xa hoa này. Anh, lặng lẽ bước dưới cơn mưa đang mỗi lúc 1 lớn. Màn mưa trắng xoà, che đi tất cả mọi thứ. khung cảnh trên đường cũng trở nên mờ ảo hơn bao giờ hết. Đôi tay anh buốt lạnh. Những giọt nước mắt nhẹ lăn từ mắt anh hòa vào vị mát lạnh của mưa. Đã đc 1 tuần kể từ đám tang của Richard. Anh vẫn còn nhớ như in hình ảnh ở buổi tang lễ. Cô đơn và hiu quạnh. Ngay cả cha mẹ còn k đến dự lễ tang của con mình thì còn ai đến kia chứ.

Nhưng Eric k cần họ. Họ đã vô tâm vứt bỏ anh em anh trên đất nước xa lạ này để tìm đến 1 nơi khác để mở rộng công ty của họ. Từ nhỏ, người duy nhất ở bên anh, cho anh 1 chỗ dựa chính là Richard. Richard là người thân duy nhất mà anh có, anh ấy vừa là 1 người bạn, vừa là 1 người anh và cũng là 1 người cha. Anh ấy dạy anh cách sống mạnh mẽ, tự lập để tồn tại. Mặc kệ bất kỳ đứa bạn nào chê cười, chỉ cần Richard ở bên, anh k quan tâm bất cứ thứ gì.

Năm 18 tuổi, độ tuổi đẹp biết bao vậy mà anh vẫn chưa kịp tận hưởng đã phải nhận lấy 1 cú shock. Thử hỏi có ai vừa về đến nhà chuẩn bị đón sinh nhật cùng anh trai thì thứ anh nhận đc là 1 lá thư màu đỏ như máu với câu nói :” 1 mạng trả 1 mạng” cùng chiếc nhẫn anh trai mình hay đeo mà k bằng hoàng cơ chứ? Anh cũng vậy! Anh điên cuồng chạy đi tìm kiếm theo địa chỉ trên phong thư. Khoảnh khắc cửa nhà kho bật mở, thế giới xung quanh anh như sụp đổ.

Người anh trai mà anh vô cùng iu quý đang nằm trước mắt anh. Anh vội vàng lao tới bên cạnh anh ấy mà k cần quan tâm. Richard đã mỉm cười, trên người anh ấy có vô số vết thương hở miệng k ngừng chảy máu. Gương mặt quen thuộc đã biến dạng đến mức k thể nhận ra với vô số vết rạch. 1 huy hiệu hình 2 giọt nước gắn với 1 mắc xích dài nối tới 2 chiếc lông vũ đc in trên bộ ngực trần của anh ấy. Dấu nung vẫn còn mới, khiến những mảng thịt cháy lộ rõ cũng mùi tanh của máu.

Những giọt nước mắt lại chảy dài hơn khi Eric nhớ lại câu nói cuối cùng của anh trai

“Sống tốt em nhé!”

Anh gục ngã bên vệ đường, 2 tay ôm chặt lấy người để mặc cho nước mắt k ngừng tuôn. Anh gào lên:

-Làm sao em sống tốt đc khi k có anh? Anh nói đi làm sao em có thể sống tốt đc nữa?

Đúng! Làm sao còn có thể sống tốt khi thế giới trước mắt chỉ còn 1 màu xám. Làm sao có thể sống tốt khi người duy nhất iu thương mình đã ra đi mãi mãi. Bạn sẽ cảm thấy thế nào khi bạn tỉnh giấc sau 1 giấc mơ dài và nhận ra xung quanh mình k còn 1 ai?

Ngày tháng tươi đẹp bên cạnh anh trai giờ chỉ còn là dĩ vãng đối với anh. Lúc này đây, anh k biết chỉ bản thân mình cần gì. Anh chỉ muốn mình chìm mãi trong những giấc mơ kia, vì ở đấy, vẫn còn màu xanh của hy vọng và màu hồng của tình iu. Anh k muốn phải mở mắt nhìn thấy bầu trời chỉ còn là 1 màu xám xịt, u tối. Đúng lúc ấy, 1 chiếc ô đưa ra. Những giọt mưa ngừng rơi trên người anh.

Ginny xuất hiện như 1 thiên thần đem đến cho anh ánh sáng. Đôi mắt nâu long lanh cùng nụ cười dịu dàng như nắng ấm hiện ra trước mắt anh. Cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang lăn trên gương mặt anh. Bàn tay ấy đã nắm chặt lấy tay anh như truyền thêm sức mạnh, kéo anh thoát khỏi những dần vật và kỉ niệm.

-Nắm lấy tay em nhé! Em sẽ xoa dịu trái tim anh!

.....

Có 1 hôm đang đi ngoài mưa trên phố vắng

Đôi tay lạnh run anh rất buồn , chỉ anh mà thôi

Bỗng từ đâu em trong làn mưa như cố gắng

Lay anh vào trong nơi bớt lạnh

Dùng bàn tay kia cùng lệ rơi

[.....]

Mỗi khi anh ngồi cạnh bên

Như 1 vạt tia nắng khiến cho con tim lâu nay thôi ngừng buốt

Làm xóa đi bao nhiêu đau thương từ khi xưa

[.....]

Nụ cười ấy xoa dịu trái tim se lạnh

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.1: TIN NHẮN BẤT NGỜ

Tiếng nhạc đã ngừng lại từ rất lâu. Câu chuyện của Eric cũng đã dừng lại. Chỉ còn lại tiếng mưa rả rít hòa vào không gian lặng im giữa 2 con người. Eric vẫn còn mãi chìm đắm trong ký ức mà không hề để ý thấy ánh mắt sắc lạnh của Diana đang nhìn xoáy vào mình. Sự bình tĩnh, vẻ ngoài vui vẻ của cô đã thoáng chốc theo lời kể của anh mà bay đi mất. Chỉ còn lại ánh mắt trống rỗng và luồng khí lạnh toát ra từ cô.

Diana không ngờ tên ***** đó lại có 1 người em trai. Cô cũng không ngờ chính mình lại đang tham gia trò chơi tình ái với em trai của hắn. Và càng không ngờ hơn khi chính em trai của hắn lại kể ỉnh nghe câu chuyện này. Đôi môi anh đào khẽ nhếch tạo thành nụ cười nửa miệng nhạt nhẽo, cô đứng dậy. Đôi chân bước đến bên khung cửa sổ đang mở rộng. Đưa tay ra, Diana hứng lấy những giọt mưa đang rơi ấy.

Lạnh nhỉ!

Eric nhìn cô nhưng không nói. Chính bản thân anh cũng không biết phải nói gì bây giờ. Đây là lần đầu tiên anh kể chuyện này cho người khác nghe. Ngay cả Ryan cũng không hề biết. Anh không hiểu được cô đang suy nghĩ gì. Gương mặt của cô hoàn toàn không biểu lộ bất cứ cảm xúc nào. Không thương hại, không cảm thông thậm chí không hề khinh bỉ. Chỉ có 1 sự trầm lạnh tuyệt đối.

Tiếng chuông điện thoại réo rất vang lên kéo cả 2 người ra khỏi suy nghĩ riêng của mình. Diana liếc nhìn tên người gọi, cô xoay người mỉm cười nhẹ nhàng với Eric:

-Xin lỗi anh em có điện thoại!

Anh chỉ gật đầu không nói. Cô xoay người bước nhanh ra khỏi cửa. Đi xa khỏi phòng nhạc, Diana mới bắt máy:

-Em nghe đây!

Phía bên kia, giọng của 1 người con gái có phần khó chịu vang lên:

-Sao lâu thế?

-Gặp chút rắc rối. Sao rồi?

Cô gái bên kia trả lời, âm thanh nhỏ nhưng nghiêm túc:

-Thông tin về Lee và Shinee đã gửi qua máy tính cho em. Có 1 nhóm mới nổi đang muốn khu vực phía tây của chúng ta. Em tính thế nào?

Diana khẽ nhếch mép, giọng nói lạnh lùng đánh thép:

-Tìm người đứng đầu trước đã. Chúng nó chiếm được bao nhiêu?

-Quận 13.

-Hừ! Nhãi nhép mà dám tranh giành khu vực của chúng ta ư.

-Thế nào?

-30' nữa gặp em ở tổng hành dinh. Em vừa phát hiện ra 1 điều rất thú vị. Kiu mọi người nữa. Đừng báo với Taylor.

-Ok!

Cúp máy, Diana quay về với vẻ mặt vui vẻ thường ngày nhanh chân bước về phòng nhạc. Cô đẩy cửa lò đầu vào trong nhìn anh nói:

-Xin lỗi anh! Nhà em có chút chuyện cần em về giải quyết. Giờ ăn trưa anh và Ryan cứ đến lớp em đi chung với Violet nhé. Nó có hỏi thì anh cứ nói em về nhà là được. Thanks anh nhiều. Tối em sẽ liên lạc với anh sau.

K đợi anh trả lời, cô đóng cửa bước đi. Diana tự tin rằng anh ta sẽ k hề nghi ngờ thái độ của mình nhưng Violet thì thế nào cũng đoán đc à xem.

.....

Tổng hành dinh của Blood nằm khuất sau 1 cánh rừng. Sẽ rất khó phát hiện ra lối rẽ vào nơi này nếu người lái k nắm rõ. Trên con đường nhựa thẳng dọc mé rừng đột nhiên Diana bẻ lái quẹo vào 1 lối đi nhỏ nằm khuất giữa những tán lá xanh rì. Con đường đất nhỏ kéo dài tận sâu bên trong. Đi khoảng 5m, khoảng rừng kết thúc, hiện ra trước mắt cô là 1 khoảnh đất rất rộng. Chính giữ khu đất là 1 ngôi nhà gỗ rộng đc nâng lên cao với những bậc thang dẫn lên. Trước nhà là 1 ao sen to trong veo với những tấm lá xanh rêu trôi lên bên. 1 vài bông sen còn sót lại khi thu đến tô điểm thêm ặt hồ phẳng lặng

Đậu xe gần đấy, Diana mỉm cười khi thấy có 4 chiếc xe hơi quen thuộc đã đậu sẵn. Cô bước lên những bậc thang, kéo cánh cửa gỗ theo phong cách Nhật Bản, cô bước vào nhà. Ngôi nhà rất đơn giản với 1 chiếc bàn gỗ hình chữ nhật nằm chính giữa. Có tất cả 11 cái đệm để ngồi đc xếp ngay ngắn quanh bàn. Ở 4 góc nhà là 4 bình hoa: Forget me not, Lily, Lavender và hoa Chuông Xanh. Căn nhà hoàn toàn vang lặng và u tối. Bước đến giữa nhà, chốt cánh cửa sau lưng đóng lại, 1 tiếng cách vang lên. Cô cười vang:

-Ông anh! Vậy là chơi xấu đấy nhé. CHƯƠNG 6.2:

1 giọng nói cười cợt vang lên sau lưng cô:

-Em gái như thế này gọi là chơi đẹp có nghệ thuật em à.

Diana lại cười, nhanh như cắt cô xoay người chụp lấy nòng súng đang kê gần đầu mình đập thẳng vào người đằng sau khiến anh ta phải lùi lại. Đôi tay nhanh chóng tháo rời khẩu súng lục xoay người tung 1 cú đá nữa vào cái bóng xẹt tới.

Ngay lập tức có 4 chiếc bóng của 4 con người đã có mặt tại đây từ trước lao thẳng vào Diana. Từng cú đá, những nắm đấm đầy uy lực nhắm tới Diana mà lao xuống. K nhanh k chậm, cô né họ và trả đũa bằng những chiêu thức cực kỳ chuẩn xác của bản thân. Khác với việc đánh với những con bé trong trường, cô hoàn toàn nghiêm túc. Trận đấu diễn ra trong vòng 15' thì tạm dừng. Đến lúc này Diana mới mỉm cười nói:

-Mọi người chào đón em nồng nhiệt ghê.

1 giọng nói dịu dàng vang lên gần bên Diana:

-Có như thế mới kiểm tra đc xem đây có đúng là Princess D hay k chứ.

Diana ôm lấy cô gái tóc nâu gọn sóng vừa nói vui vẻ đáp:

-Em gái chị đây ai giả đc cơ chứ.

1 cô gái khác có tóc màu bạch kim phẩy tay nói:

-Vâng biết em như thế nào rồi. Bắt đầu việc chính đi.

Cả 5 người ngồi xuống chiếc bàn gỗ. 1 anh chàng tóc nâu hỏi:

-Việc gì mà tụ tập đến đây vậy công chúa?

Diana nhìn anh mỉm cười:

-Nhớ mọi người nên tụ tập k đc à?

Chàng trai cầm súng khi nãy uể oải lên tiếng:

-Em mà nhớ tụi anh thì anh đi đầu xuống đất cho em xem.

Cô gái tóc bạch kim lên tiếng:

-Harry cậu là đồ ngốc nhất mà tớ từng thấy.

Harry giãy nảy lên:

-Ê sao lại nói tớ ngốc.

Chàng trai tóc nâu-Mars lên tiếng:

-Ôi trời k phải quá rõ sao? Lát nữa thế nào Diana chẳng bắt cậu đi đầu xuống đất. Bị nó dụ nói câu này mấy lần rồi k nhớ à.

Harry gãi đầu cười:

-Ừ nhỉ!

Diana mỉm cười nhìn cô gái có mái tóc bạch kim bảo:

-Ina chị làm chứng đây nhá.

Mars ôm vai cô gái tóc nâu nói:

-Cả Herra nữa em cứ yên tâm đi.

Herra lúc này mới hỏi:

-Có việc gì à?

Tất cả trở về dáng vẻ nghiêm túc, Diana bắt đầu nói:

-Em muốn biết cái nhóm nhãi nhép nào muốn chiếm khu vực phía tây?

Ina đẩy chiếc laptop về phía Diana nói:

-Tên nhóm là Red, cầm đầu là 1 thằng nhóc bằng tuổi em thường đc gọi là Andy.

Harry bật cười:

-Andy! Nghe tên nhu mì thật.

Diana im lặng, tay khẽ di chuột máy tính mà đọc những dòng thông tin đang hiển thị trên màn hình. Căn nhà rơi vào im lặng. 1 lúc sau, cô mỉm cười nói:

-Đơn giản là k đáng để chúng ta phải ra mặt. Thậm chí k cần phải để người của Blood tham gia việc này.

Mars nhìn cô nheo mắt hỏi:

-Ý em là sao?

Diana xoay xoay chiếc điện thoại màu bạc nói:

-Haizz! chẳng phải ở khu vực phía tây có 1 nhóm gì đó chống đối ta sao? Cử 1 người đến gặp thủ lĩnh của cái nhóm đó đưa ra điều kiện nếu chúng nó thắng đám người của Red thì khu vực phía tây thuộc về quyền quản lí của chúng nó. Với Red cũng thế.

Herra tiếp lời cô nói:

-Vậy ý em là để 2 nhóm đó tự đánh nhau ư?

Ina nheo mắt nói:

-Để gì chúng nó chấp nhận.

Diana vẫn bình tĩnh nói:

-Có gì đâu mà k dễ. Đám người đó trước sau gì cũng sẽ đánh chúng ta. Làm như vậy giúp chúng tiêu diệt lẫn nhau, khi đó chúng ta cho người dẹp sạch tụi nó vậy có phải đỡ tốn công, đỡ tốn thời gian hay k?

Harry nhìn cô hỏi:

-Em chắc chứ?

Cô mỉm cười gật đầu. Tài dự đoán của Princess D chưa bao giờ là sai. Và cô tự tin về điều đó.

-Thế nào?

Cả 4 người cùng nói:

-Ok!

Chợt Mars hỏi:

-Sao k gọi Taylor đến?

Diana thần nhiên nói:

-Nó đang ở trong lớp, gọi Taylor chẳng khác gì khiến nó nghi ngờ em lại tham gia vào những việc này.

Ina nhìn cô hỏi:

-Con bé ấy k muốn em quản lý hội à?

-K hẳn. Violet k muốn em tham gia vào việc thanh toán các băng nhóm khác hay đua xe. Cậu ấy sợ em giống thằng nhóc đó bỏ cậu ấy mà đi.

Cả 4 người lại im lặng. Chợt Diana nói:

-Thằng khốn năm đó chúng ta xử lý mọi người còn nhớ chứ?

Tất cả gật đầu, Diana lại nói tiếp:

-Nó có 1 đứa em trai hơn em 3 tuổi.

Herra ngạc nhiên hỏi:

-Em trai?

Mars cũng trở mắt nói:

-Sao em biết thằng đó hơn em 3 tuổi?

Ina cũng tiếp lời:

-Quan trọng là sao em biết em trai thằng đó?

Diana im lặng. Cô khẽ nở nụ cười lạnh, bình thần đáp:

-Chính em trai của thằng chó đó kể cho em nghe. Em trai của Richard chính là bang chủ của Qualy, Eric Franks.

Cả 4 người trợn mắt nhìn Diana rồi lại đồng thanh hỏi:

-Em chắc chứ?

Cô gật đầu, mỉm cười nói:

-Cứ từ từ xem nào. Tìm địa điểm mà thủ lĩnh của Red với cái nhóm gì đấy hay đến đi. 7h tối nay chúng ta sẽ đến đó ra mắt chúng. Vậy nhé!

K đợi mọi người nói tiếng nào khác, Diana đứng dậy bước ra khỏi căn nhà. Lên xe, cô chạy thẳng xe nhà, chỉ kịp nhắn cho Violet 1 tin:

-Đem cặp về giùm tớ.

.....

Đêm buông xuống, huyền ảo và đầy bí ẩn. Khoác chiếc áo dài tận gối thắt eo với sợi dây có mặt hình 1 con bướm màu bạc, Diana cầm chiếc điện thoại màu đen gửi đi 1 tin nhắn.

“Tin nhắn đã gửi.”

Dòng chữ thông báo hiện lên, cô cầm chiếc mặt nạ bạc bước ra khỏi nhà. Lộ trình đến Paradise bắt đầu.

Nhân vật mới:

Ina Lucifer: 1 trong 6 Tử thần của Blood. Là 1 người con gái dễ nổi nóng, tính tình bạo lực, cộc cằn. K thích lãng nhăng day dưa, giải quyết nhanh gọn lẹ là tiêu chí hàng đầu của cô.

Herra Mariage: 1 trong 6 Tử Thần. Là 1 cô gái dịu dàng, nữ tính, rất iu thương Princess D, lun coi cô là em gái. Người iu Mars Catcher. Tiêu chí hàng đầu là k bị vấy bẩn bởi máu của những kẻ đáng chết.

Mars Catcher: cũng là 1 trong 6 Tử Thần. Anh là người tàn nhẫn k kém, lạnh lùng k thừa nhưng thân thiện cũng k ít. Đối với những người thân thiết vô cùng thoải mái nhưng đối mặt với những kẻ chống đối Blood, giết k tha.

Harry Windancer: cũng là 1 trong 6 Tử Thần. Luôn vui vẻ, cười nói k ngừng nghỉ, lạc quan nên nhìn đời theo lăng kính chủ quan. K quan tâm tới những thứ gì khác ngoài bộ 4 đứng đầu Blood và 4 Tử Thần còn lại. Ra tay luôn dứt khoát, nhân từ chỉ dành cho những kẻ yếu đuối là chân lí của anh.

Taylor Lamber: người nhỏ tuổi nhất trong 6 tử thần, bằng tuổi với Princess D. Hòa đồng thân thiện cùng nụ cười rạng rỡ. Lun muốn đc ở bên cạnh Princess để bảo vệ cho cô. Cũng như Diana, phương châm của cậu là 1 mạng trả 1 mạng.

Ở Blood, chia làm 3 cấp (tạm gọi thế nhé). Cao nhất là bộ tứ quyền lực gồm King, Queen, Princess và Prince. G.F k đc tính trong bộ tứ này vì cô k tham gia vào hoạt động của hội. Tiếp đến là 6 Tử Thần, những người thân cận với bộ 4 quyền lực nhất và cũng là những người duy nhất thấy đc gương mặt thật của 4 người đứng đầu. Cuối cùng là những thành viên của Blood.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.1: KÝ ỨC VỀ NGÀY ĐẦU TIÊN

[Bar Paradise]

Trong ánh đèn chập choạng mờ mờ ảo ảo, Paradise hệ thống bar lớn nhất thành phố tụ hợp tất cả những dân chơi có tiếng trong thế giới đêm. Sàn nhảy rộng nâng cao ở giữa là trung tâm của quán. Vô số những công tử, tiểu thư của các tập đoàn lớn đang điên cuồng nhảy nhót. Nhưng cô gái ăn mặc hở hang uống ** trên những thanh cột kim loại nằm ở phía màn hình lớn. Quầy bar kéo dài từ gần cửa đến cầu thang hướng lên lầu. Ánh đèn Neon xanh biếc soi rõ những chai rượu đủ loại đặt trên những chiếc kệ thủy tinh trong suốt.

Paradise trong thời điểm này vô cùng đông đúc. Những tiếng cười đùa, trêu ghẹo và cả những tiếng ly chạm nhau trộn lẫn với tiếng nhạc âm ỉ. Dọc các vách tường, trong khoảng tối k có ánh đèn là những bang chủ, bang phó hay thành viên của những hội nhóm có tiếng. Ở đó, người ta luôn bắt gặp hình ảnh đám con gái ăn mặc thiếu vải đang ngả ngón bên cạnh những đại ca, đại gia lắm tiền. Và cả những tờ giấy bạc trao tay của các ông trùm trong giới làm ăn.

Phía trên lầu là 1 loạt những ngăn bàn riêng biệt với ánh đèn Neon xanh lục chiếu sáng mờ mờ dọc đường đi. Chỉ những ai thích yên tĩnh hay thích sự bí ẩn mới chọn những chỗ ngồi ở nơi đây. Cả tầng 1 hầu như trống rất nhiều, duy chỉ có 1 bàn nằm khuất nhất trong bóng tối nhưng lại có thể quan sát toàn bộ bar là có người ngồi. Trên bàn của 7 người họ là đủ các loại rượu từ nặng tới nhẹ. Herra nâng ly Blue Blood trên tay, đôi mắt nâu lướt nhìn khung cảnh bên dưới. Bên cạnh cô, Mars và Harry đang thi nhau uống những ly Henessy XO nồng nàn. Taylor thoải mái dựa lưng vào chiếc ghế nệm êm ái nhấp nhấp từng giọt Goldwasser cay cay. Ina nhàm chán nhìn lũ người đang uống ** phía dưới kia bằng đôi mắt lạnh lùng, uống cạn ly Macallan. Chỉ riêng Diana vẫn chăm chú với chiếc iPad trên tay. Ánh sáng từ màn hình chiếc máy hắt vào gương mặt của cô, soi rõ trông mắt màu hổ phách u tối. Ly Volka rỗng của cô đã đc rót đầy trở lại.

Chiếc máy tính đc đặt xuống, Diana nhàn nhạt nói:

-Kêu 2 người của Blood đến đi.

Ina chỉ nhấn phím điện thoại. K đầy 5 phút, 1 trai, 1 gái bước đến chỗ họ. Diana rút từ chiếc túi xách bên cạnh 2 cuộn giấy cứng đc cuộn tròn đưa cho họ. Cả 2 cuộc giấy đều đc buộc lại bằng sợi xích bạc gắn với

nhau bằng 2 viên đá hình giọt nước màu đỏ. 2 thành viên của Blood lại lặng lẽ đi xuống, k hề cất 1 tiếng nói. Đến lúc này Diana mới uể oải đứng dậy bước đến bên lang can nhìn xuống. 1 tên nhóc tóc nhuộm xanh và 1 con bé tóc hồng nhận lấy 2 cuộn giấy. Cô thích thú quan sát vẻ mặt của chúng khi đọc thông điệp từ cô. Ngay lập tức, cả 2 bên kéo nhau đứng dậy. Diana nhếch mép:

-Đi thôi!

Cả bọn lại kéo nhau rời khỏi Paradise. Vở diễn chính thức bắt đầu.

.....

Trên khu đất trống nằm ở phía tây thành phố, 2 hội mới nổi đang đối đầu nhau. Mặc kệ cho bọn người ngu ngốc ấy đâm chém nhau thoải mái, Diana cùng 5 Tử Thần của Blood nhàm chán đứng xem. Gió thổi xào xạc, sương đêm phủ đầy khắp nơi, cả bãi đất thấm đẫm máu.

Chợt 1 tiếng vỗ tay vang lên làm Andy giật mình. Hắn ta k ngờ có người đứng xem trận đấu của hắn từ đầu đến giờ. Người vỗ tay ấy bước ra khỏi chỗ tối, dưới ánh đèn cao áp, bóng của 7 người xuất hiện làm hắn giật mình.

-Princess D!

Princess D nở nụ cười nửa miệng, nhàn nhã nói:

-Rất tốt! K ngờ người lãnh đạo của Red lại có tư chất đến thế.

Andy nheo mắt lạnh lùng hỏi:

-Cô làm gì ở đây?

Princess D bước tới gần nhóm người còn sót lại của Red. Đôi tay lạnh như nước đá vuốt ngang qua gương mặt của Andy. Cô mỉm cười:

-Cậu nghĩ tại sao tôi ở đây?

-Cô muốn gì?

Princess D dừng lại trước mặt 1 thành viên của Red, đặt 2 tay lên mặt anh ta. Cô đột nhiên xoay người, tiếng Rắc vang lên khô khốc giữa màn đêm, tên con trai gục xuống bất động.

-Cậu nghĩ tôi dễ dàng nhường lại khu vực trọng điểm này sao?

Ngay lập tức, tiếng động cơ vang lên xung quanh họ, những chiếc mô tô phân khối lớn xuất hiện. Andy nghiêng răng siết chặt tay thầm trách bản thân mình quá nóng vội k suy nghĩ trước. Khu vực phía tây là 1 khu vực quan trọng thuộc quyền sở hữu của Blood. Tại sao hắn ta k chịu nghĩ kĩ nhỉ, Blood làm sao dễ dàng đứng nhìn người khác cướp lấy thứ vốn thuộc về họ dễ dàng như thế chứ.

-Giết hết!

Giọng nói lạnh lẽo vang lên, hàng loạt những thành viên của Blood lao đến. K đơn thuần là những cú đâm nữa mà thay vào đó là những thanh dao sắc nhọn đâm tới. Máu nhuộm đỏ cả lưỡi dao sáng. Cô chỉ yên lặng, bình thản đứng nhìn từng thân người ngã xuống dưới chân mình. Đó chính là kết quả sau cùng cho những kẻ dám đối đầu với Blood. Quay sang Ina, cô nói:

-Dọn sạch chỗ này đi. Đừng để cảnh sát đánh hơi đc vụ này.

Nói rồi cô bước ra xe, phóng đi trong màn sương dày đặc để lại đằng sau 1 bãi đất chất đầy thân người.
CHƯƠNG 7.2:

1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời bắt đầu bằng những gợn mây trắng bồng bênh trôi. Gió mang hương hoa dịu dàng, nồng ấm lan tỏa khắp k gian. Ngoài kia, mặt trời đã thức giấc mang ánh sáng chan hòa của những ngày đầu thu soi tỏa khắp phố xá. Ở 1 căn nhà gỗ yên tĩnh, 1 bông tuyết đáng iu vừa trở mình thức giấc. Diana buộc gọn mái tóc bằng 1 sợi ruy băng lưới màu bạc. Cô kẹp cái mái lò xo trước trán của mình lên cao bằng 1 chiếc kẹp thủy tinh hình hoa sen. Diana nhét 2 chiếc điện thoại trên bàn vào túi xách, cô nhẹ bước xuống nhà. Mở cửa xe, Diana phóng vèo sang nhà Violet.

Tiếng chuông cửa vừa reo, ông quản gia của ngôi biệt thự màu trắng vội mở cửa. Chiếc xe hơi tiến vào, Diana hỏi:

-Bác Jerry Violet đâu ạ?

Người quản gia già kính cẩn đáp:

-Cô chủ đang ở trong bếp thưa cô.

K đợi ông quản gia dẫn đường, Diana nhanh chóng bước vào bếp. Trên chiếc bàn thủy tinh tròn đặt giữa căn bếp hiện đại ốp gỗ, Violet trong chiếc váy trắng từ tốn ăn sáng. Nhấp môi ly rượu vang đỏ, cô đặt nĩa và dao xuống bàn, nhẹ hỏi:

-Hôm qua cậu đi đâu?

Diana ngồi xuống bàn, nhìn bạn, cô đáp:

-Tớ có chút việc bạn nên đành phải về trước.

-Liên quan tới Blood?

-Uhm!

-Thế còn buổi tối?

Diana ngạc nhiên nhìn bạn hỏi lại:

-Sao cậu biết tớ k ở nhà buổi tối?

Violet ngược đôi mắt xanh biếc nhìn trừng Diana nói:

-Cậu có biết tớ đợi cậu bao lâu k hả?

Diana nhăn mặt:

-Xin lỗi tớ k biết là cậu đến.

Violet dần mạnh ly rượu xuống bàn, chiếc ly vỡ tan, cô run run nói:

-Cậu có biết cậu đi mà k nói với tớ tiếng nào làm tớ lo lắng k hả?

Diana biết Violet rất sợ cô sẽ gặp chuyện k hay. Từ hồi thằng nhóc ấy mất, Violet lại trở nên yếu đuối như ngày đầu tiên cô gặp gỡ. Choàng tay ôm lấy đôi vai run nhẹ của Violet, cô nhớ lại cái ngày đầu tiên cô gặp người con gái này.

Trên hành vang dẫn tới khu nhà đang sửa chữa phía sau trường tiểu học, 1 đám con nít đang vây quanh 1 con bé mặc váy trắng. Con nhỏ cầm đầu lớn tiếng quát nạt:

-Cái con ngốc này, mày có biết nghe lời k vậy hả? 1 con nhỏ bị ba mẹ bỏ rơi như mày mà con k biết thân biết phận mà còn làm hỏng váy của tao.

Con bé bị mắng cúi đầu, run run nói:

-Ba mẹ tôi k có bỏ tôi.

Đám con nít lại cười vang. Con bé cầm đầu hất ngã con nhỏ, nó tiếp tục nói:

-K bỏ mày? Vậy tại sao ba ***** chẳng lần nào đi họp ày cũng chẳng lần nào đưa mày đến trường, chẳng khi nào dẫn mày đi chơi? Hả? Mày trả lời tao coi.

Những giọt nước mắt trong veo như những viên thủy tinh lăn dài trên gương mặt xinh đẹp của cô bé tội nghiệp, con nhỏ nện ngào đáp:

-Ba mẹ tôi bận công việc.

Chúng nó lại cười vang. Con bé cầm đầu tiếp tục:

-Công việc! Xì tao k tin. Tội mày làm hỏng cái váy đẹp của tao tuyệt đối tao k bỏ qua. Tụi bây đánh nó cho tao.

Đám con nít cả trai cả gái lao đến đập mạnh vào thân hình yếu ớt đang nằm bệt dưới sàn đất. Con nhỏ chỉ biết khóc, miệng nó chỉ biết kêu:

-Ba ơi, mẹ ơi cứu con với. Kayla ơi kêu bọn nó dừng lại đi. Em đau quá!

Trong tiếng khóc, con nhỏ nghe thấy tiếng nói của con bé cầm đầu ấy:

-Mày có kêu đến mai cũng k ai đến cứu mày đâu.

Chợt 1 tiếng nói vang lên khiến cả đám con nít phải dừng lại:

-Ai nói là k có ai?

2 đứa trẻ 1 nam 1 nữ đang bước đến chỗ bọn nó. Cả 2 đứa trẻ giống nhau như 2 giọt nước từ đôi mắt cho đến gương mặt. Cả 2 đều rất xinh đẹp khiến bọn con nít có phần khó chịu cũng k kém phần ngưỡng mộ. Con bé nói:

-Tụi bây k thấy nhục à? Cả đám đánh 1 đứa con gái mà k thấy nhục sao? Cái loại người như tụi bây k đáng để sống chút nào.

Con bé cầm đầu tức giận xông tới chỉ tay vào mặt con nhỏ vừa đến:

-Mày là đứa nào mà dám lớn tiếng với tao?

Con bé nắm lấy cánh tay đeo đầy mấy cái vòng nhựa lòe loẹt trước mặt mình vặn ngược khiến con nhỏ phải hét lên. Con bé thả tay lớn giọng nói:

-Tên tao là Diana Vrolen. Đứa nào còn gây chuyện với cô bạn này của tao thì biết.

Đám con nít sợ hãi kéo nhau bỏ chạy. Lúc này cậu bé đi cùng tiến đến bên cạnh cô bạn đang ngồi khóc, cậu đưa tay lau đi những giọt nước mắt đau đớn ấy, dịu dàng hỏi:

-Bạn tên gì?

Con nhỏ trả lời trong tiếng nức:

-Violet Brighter.

Cậu móc trong túi 1 chiếc khăn trắng, lau đi những bụi bẩn bám trên người con nhỏ, mỉm cười nói:

-Tên mình là Danniell Vrolen. Nín đi nào.

Violet ngẩng người nhìn nụ cười của Danniell. Nụ cười ấy rất đẹp, nó khiến con nhỏ cảm thấy được an ủi và che chở. Đến lúc này Diana mới nói:

-Shin đưa bạn ấy về phòng y tế đi. Violet bị thương kìa.

Cậu nhóc đỡ Violet dậy, quay sang Diana cậu hỏi:

-VẬY SNOW ĐI ĐÂU?

Con bé cười tươi rói:

-Snow đi tìm anh đã.

Nói rồi nhỏ vẫy tay với Violet chạy đi mất. Danniell dìu Violet về phòng y tế, cậu mỉm cười hỏi:

-Đây là chị sinh đôi của mình. Cậu thấy chị ấy có đáng iu k?

Violet gật đầu, con nhỏ mỉm cười nói:

-Cám ơn 2 bạn rất nhiều.

Danniell cũng mỉm cười:

-K có gì. Từ bây giờ chúng ta là bạn nhé!

Violet mỉm cười rạng rỡ nói:

-Chúng ta là bạn!

.....

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.1: KHỞI NGUỒN CỦA NỖI ĐAU

Diana kéo tay Violet lên phòng, vừa đi cô vừa nói:

-Hôm nay chúng ta sẽ đi chơi có đc k?

Violet ngạc nhiên hỏi:

-Đi chơi á? Sao hôm nay cậu có hứng thế?

Diana chỉ cười k đáp. Cô lựa cho bạn 1 chiếc váy trắng dài ngang gối thắt eo bằng 1 sợi dây băng bạc buộc thành nơ sau lưng. Thấy chiếc váy đơn giản mà nhẹ nhàng cho Violet, cô cười rạng rỡ:

-Thay đi. Sắp tới giờ rồi đây.

Violet thắc mắc tại sao Diana lại hào hứng đến thế. Nếu là lúc trước, cô sẽ chẳng ngạc nhiên bởi chính cô cũng như cậu ấy nhưng là bây giờ thì có vẻ lạ. Bước ra với chiếc váy trên người, Diana lại ấn Violet lên ghế mà trang điểm với làm tóc. Mái tóc vàng óng mượt đc tết 1 lọn nhỏ bên phải với sợi dây băng trắng. Gương mặt vốn dĩ chẳng cần trang điểm đã xinh đc Diana phủ lên đó 1 lớp phấn nhẹ với bầu mắt màu xanh nhạt, hàng mi dài cong vút. Đôi môi đỏ đc tô 1 lớp son bóng, tất cả làm cho Violet trông như 1 thiên thần bước ra từ truyện tranh.

Chiếc điện thoại nắp trượt màu đen reo vang, Diana vội bắt máy:

-Alo!

Đầu dây bên kia chỉ nói 1 câu duy nhất sau đó Diana cúp máy lôi Violet đi. Cửa ngôi biệt thự bật mở, 2 chiếc Ferrari đầy cá tính và vô cùng quen thuộc hiện lên trước mắt Violet. 2 chàng trai bước ra, đẩy bạn cho Ryan, cô vui vẻ nói:

-Giao Violet lại cho anh nhá.

Kéo tay Eric, Diana hào hứng:

-Đến công viên vui chơi lớn nhất thành phố đi anh.

Chiếc xe phóng đi, Eric hỏi cô:

-Công viên vui chơi, đến đó làm gì?

Đeo sợi dây trắng lên tai, cô thản nhiên nói:

-Đi chơi chứ làm gì.

.....

-Woa!-Thốt lên 1 cách thích thú, Diana kéo mọi người đi chơi.

Trò chơi tàu lượn siêu tốc là điểm đến đầu tiên của 4 người. Đối với những người khác, la hét thể hiện cho sự sợ hãi còn đối với Diana đơn giản chỉ là hét cho tâm hồn đc thoải mái. Tiếp tục kéo Eric đi vào ngôi nhà ma, Diana mỉm cười bảo Ryan:

-Anh đưa Vi đi chỗ khác đi. Cậu ấy k vào đây đc đâu.

Cả 2 người vào trong, Eric hỏi cô:

-Sao Violet k vào đây đc? Cô ấy sợ ma à?

Im lặng. 1 lúc sau Diana mới đáp:

-Cậu ấy... sợ bóng tối.

Eric lại im lặng. Cả 2 người k ai nói tiếng nào chỉ bước cạnh bên nhau đi trong cái ngôi nhà tối đen k ánh sáng. Chợt Diana lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

-Anh... đã từng đến đây chơi với chị ta bao giờ chưa?

Anh im lặng, khẽ nhếch môi cười:

-Rồi! Cô ấy từng thích nơi này.

Mặc kệ những con ma thỉnh thoảng lại hù bọn họ, Diana tiếp tục hỏi:

-Sao 2 người chia tay?

Siết chặt tay, Eric lạnh lẽo nói:

-Tất cả là do Prince D của Blood.

2 từ Prince D làm Diana giật mình đứng khựng lại. Anh nhìn cô khẽ hỏi:

-Sao thế?

Chậm rãi, Diana hỏi:

-Sao lại do Prince D?

Eric im lặng. Cuộc hành trình này của họ dường như chỉ có sự im lặng là chủ yếu. Anh k biết liệu có nên kể việc này hay k. Đã rất lâu rồi anh k muốn nhắc đến chuyện này. Và cũng đã rất lâu rồi anh k kể cho ai nghe bất kỳ điều gì về bản thân. Vậy tại sao cứ ở bên Diana anh lại cảm thấy thoải mái hơn như vậy?

Gương mặt vốn dĩ luôn thường trực nụ cười từ đầu đến giờ của Diana trong bóng tối đông cứng. Cô rất muốn biết cái con hồ ly tinh kia sao lại liên quan đến thằng nhóc nhà cô. Sự im lặng của Eric khiến cô khó chịu, dường như quá khứ của Eric có rất nhiều điều liên quan đến cô và Blood. Thật sự cô k hề biết tại sao anh ta lại liên quan đến Blood nhiều như thế. Qualy chỉ mới đc thành lập ngay sau khi Shin mất thôi mà. Vậy đã có chuyện gì xảy ra trước đó?

-Ginny chia tay anh vì thằng nhóc đó. Cô ấy yêu cậu ta.

Câu nói của Eric làm Diana hơi ngạc nhiên. Yêu Shin ư? Vốn dĩ chưa ai thấy rõ bộ mặt thật của Shin cơ mà.

-Chưa ai thấy gương mặt của Prince D cơ mà. Sao Ginny có thể yêu cậu ấy đc?

Eric bật cười:

-Cô ấy k hề biết gương mặt thật của thằng nhóc đó. Cô ấy yêu cái gương mặt Prince D trong cuộc đua xe từ 5 năm trước.

-Nhưng chẳng phải anh nói là sau khi Prince D chết anh với chị ta mới quen nhau sao?

-Đúng! Nhưng trước đó, Ginny là bạn gái của anh trai anh. Khi Richard và cô ấy đến The Hell, Ginny đã gặp Prince D. Hôm đó G.F của cậu ta k có mặt khiến cô ấy tưởng rằng cậu ta chưa có bạn gái.

-Và chị ta yêu Prince D?

-Ừ! Ban đầu, Ginny chỉ là tò mò muốn biết khuôn mặt thật của cậu ta. Sau đó, trong 1 lần đi chơi ở khu ngoại ô ngoài thành phố, chẳng may cô ấy bị lạc. Người đưa cô ấy trở về khách sạn chính là Prince D. Hôm đó Blood có 1 trận đánh ở gần đấy. Ginny yêu Prince D từ sau ngày đó. Cô ấy đã kể với anh rằng cô ấy k hiểu sao cô ấy k thể quên đc cậu ta.

-Nhưng sau đó thì sao? Chị ta đâu thể nào ở bên cạnh Prince D.

-Cô ấy có mặt ở tất cả các nơi Blood xuất hiện chỉ để đc gặp lại cậu ta. Cho đến khi nhìn thấy G.F. Cô ấy đã khóc rất nhiều khi thấy cậu ta hôn G.F, ngay hôm sau, cô ấy đòi chia tay với Richard. Ginny muốn có đc Prince D. Cô ấy tìm mọi cách tiếp cận với cậu ta, lâu dần, cô ấy càng dần sâu vào thứ tình cảm vốn dĩ k có thật kia. Prince D chỉ xem cô ta như 1 người bạn. Cô ấy cảm thấy bị tổn thương, trong cơn say, cô ấy đã đến tìm Richard.

-Chị ta tìm anh trai anh làm gì?

-Cô ấy khóc. Cô ấy gọi tên của Prince D trong cơn say và nói rằng cô ấy iu cậu ta. Richard bắt đầu căm ghét Prince D từ lúc đó. Sau lần đó, Ginny càng lúc càng đau khổ khi phải nhìn Prince D ở bên người con gái kia. Richard bắt đầu tìm kiếm bộ mặt thật của cậu ta. Anh ấy muốn cậu ta phải chết. Anh ấy hận cậu ta vì đã cướp mất và làm người con gái anh ấy iu phải đau khổ.

-Vậy cái chết của Prince D là do cô ta gây ra à?

-Có thể cho là như thế. Nhưng cô ấy k hề có ý hại chết Prince D. Khi Richard chết cô ấy cũng chẳng đến dự tang lễ. Từ khi quen anh, cô ấy luôn tỏ ra vui vẻ. Nhưng sâu trong ánh mắt của cô ấy chưa bao giờ có hình ảnh của anh. Cô ấy dường như thay đổi quá nhiều. Cô ấy thường đến các quán bar, thường tụ tập với đám bạn của cô ấy. Rồi đến 1 ngày, cô ấy tìm anh và nói rằng cô ấy k thể tiếp tục cái mối quan hệ này nữa. Anh cảm thấy kỳ lạ, anh đã rất đau khổ, anh sợ mình đã làm sai cái gì.

-Vậy rồi lý do là gì?

-Ryan phát hiện cô ấy chia tay anh là vì Prince D.

-Ồ chẳng phải Prince D đã chết hay sao?

-Cậu ta chưa chết. Ginny đã bắt gặp Prince D ở Secret bar.

-Secret bar?

-Đúng! Cô ấy tưởng rằng cậu ta chưa hề chết, k thấy G.F ở bên cạnh cậu ta nữa, cũng chẳng còn Princess D hay King. Cô ấy lại 1 lần nữa hy vọng. Nhưng kết quả là 1 lần nữa cô ấy rơi vào tuyệt vọng.

Câu chuyện kết thúc cũng là lúc cả 2 bước ra khỏi căn nhà. Ánh sáng khiến Diana phải nheo mắt. Tâm trí cô vẫn còn vang vọng câu chuyện liên quan đến Ginny Clanne. **CHƯƠNG 8.2:**

Eric và Diana bước bên nhau đi dạo trên con đường đầy người. Tâm trí của Diana vẫn mãi đuổi theo câu chuyện đã kết thúc từ rất lâu. Eric cũng chẳng quan tâm Diana đang nghĩ gì, anh cũng mãi đuổi theo những kỷ niệm đang tái hiện trong suy nghĩ của mình như 1 thước phim đã bị lãng quên ở 1 góc tối nào đó sâu tận trong tiềm thức.

Secret bar! Cái tên này Diana biết rất rõ. Đó vốn dĩ là nơi thường đến của tất cả các thành viên của Blood. Secret có thể coi là tổng hành dinh thứ 2 của hội. Nhưng tại sao lại gặp Prince D ở Secret kia chứ? Chợt 1 hình ảnh khẽ lướt qua trong tâm trí cô. Chiếc mặt nạ màu trắng. Đúng rồi chiếc mặt nạ màu trắng!

Mái tóc dài vốn dĩ của cô đc thay thế bằng 1 mái tóc ngắn y chàng của Shin. Cô đã nhờ Herra hóa trang ỉnh giống hệt thằng nhóc. Đeo chiếc mặt nạ trắng của thằng nhóc, cô đến Secret. K khí trong bar trở nên vô cùng im ắng. Cũng đúng thôi, ai cũng biết thằng nhóc ấy đã chết rồi cơ mà. Cái tên khốn đó, cô cũng đã tìm ra. Kêu chai Lasmoras, cô uống cạn ly đầu tiên. Nhặt nhèo, thứ rượu này k phải sở thích của cô. Thằng nhóc đó, đúng là chỉ có nó mới thưởng thức cái thứ này. Cô ngồi đó, uống thứ rượu nhạt thêch mà thằng nhóc ấy vẫn uống. Người ta cứ ngỡ Prince D vẫn còn đó, vẫn như ngày nào chỉ khác chẳng hôm nay k có G.F, k có Princess D, k có King và Queen bên cạnh.

Chợt, ở quầy bar, 1 cô gái có mái tóc xoăn màu cam bước đến chiếc bàn cô đang ngồi. Cô ta trông rất quen, hình như là người hay bám theo thằng nhóc đó. Cô ta mỉm cười với cô:

-Prince! Cậu vẫn còn sống sao?

Cô nở nụ cười thiên thần có chút lạnh lẽo đáp:

-Ừ! Ai nói cậu là mình chết nào?

Cô ta ngồi xuống bên cạnh cô, giọt nước mắt rơi xuống. Cô ta mỉm cười, nghẹn ngào nói:

-Mình cứ ngỡ là cậu chết rồi. Mình nghe tin Blood làm đám tang cho cậu. Mình đã rất đau khổ khi nghĩ cậu đã chết. Khi Richard thừa nhận là đã tông chết cậu, mình đã rất đau lòng.

Cô giật mình, hỏi lại

-Cậu biết Richard Franks?

Cô ta gật đầu đáp:

-Anh ta là bạn trai cũ của mình.

Cô nhếch mép cười. Hóa ra là thế! Vậy là có liên quan đến tên ***** kia. Cô lại nói:

-Vậy chắc cậu cũng biết là Blood giết chết anh ta chứ?

Cô ta gật đầu. Cô lại hỏi:

-Vậy cậu k ghét mình sao? Mình là người của Blood đấy.

-Mình k ghét cậu. Anh ta rất xứng đáng phải chết. Vì đã tông cậu.

Cô lại cười.

-Cậu có biết vì sao anh ta tông mình k?

Cô ta cúi gầm mặt. Mãi 1 lúc sau cô ta mới đáp:

-Mình biết.

-Tại sao?

Cô ta ấp úng. Mãi 1 lúc sau cô ta mới trả lời:

-Tại mình iu cậu. Mình đã rất tuyệt vọng khi nhìn cậu bên cạnh G.F. Anh ta hận cậu vì đã làm mình bị tổn thương.

Cô chen ngang lời nói của cô ta, giọng nói lạnh lẽo k cảm xúc:

-Vì vậy anh ta tông mình để trả thù cho cậu.

Cô ta gật đầu, vội nói:

-Nhưng mình k hề kêu anh ta làm hại cậu. Thật đấy! Tất cả là do anh ta tự làm mà thôi.

Cô lại cười. thật k ngờ, chính cô ta lại là nguyên nhân dẫn đến cái chết của người mà cô iu thương. Khiến Violet rơi vào tuyệt vọng và đau khổ. Đc cô sẽ cho cô ta nếm trải cảm giác mất đi người iu, cho cô ta biết thế nào là tuyệt vọng.

-Mình tin cậu. Chúng ta quen nhau đi.

Cô ta giật mình hỏi lại:

-Quen nhau? Thế còn G.F?

Cô nắm lấy tay cô ta, hôn lên đấy, thì thầm:

-Cậu k cần phải lo về G.F. Nó là em kết nghĩa của mình.

Cô ta mỉm cười rạng rỡ nói:

-Mình đồng ý!

Hôn phốt lên má cô ta, cô mỉm cười.

Quen nhau, cô làm tất cả để cho cô ta rơi sâu vào tình iu mà cô ta mơ tưởng. Cô iu chiều cô ta, quan tâm, chăm sóc làm mọi thứ để cô trong lòng cô ta là 1 kẻ iu cô ta sâu đậm. Cô có thể đọc đc trong ánh mắt cô

ta 1 niềm tin tuyệt đối, 1 tình iu sâu sắc đến vĩnh cửu. Thậm chí cô gỡ bỏ chiếc mặt nạ trắng, chỉnh sửa gương mặt thật của bản thân khiến cô ta lầm tưởng về cô. Ngoài những người thân, k ai đc quyền nhìn thấy gương mặt thật của Prince D.

Đến ngày giỗ đầu của thằng nhóc, cô nói lời chia tay. Trên cánh đồng hoa Chuông Xanh, dưới tán cây ngô đồng đang nở rộ, cô đã nói với cô ta:

-Chúng ta chia tay nhé!

Đến bây giờ, ngay cả lúc chia tay, cô vẫn k hề nhớ tên của cô ta là gì. Nhìn cô ta khóc cô chẳng để tâm. Những lời cô ta nói, cô cũng chẳng thèm nghe. Đưa tay, lau đi giọt nước mắt trên khóe mi của cô ta, cô lặng lẽ nói:

-Hãy xem như tôi đã chết rồi. Chúng ta sẽ mãi là 2 đường thẳng song song k bao giờ cắt nhau. Vì thế đừng nhớ đến tôi nữa. Hãy đi tìm ình 1 hạnh phúc khác em nhé.

Cô quay bước đi để mặc cô ta gục ngã dưới bóng cây ngô đồng cùng những giọt nước mắt đắng ngắt của 1 tình iu đã phai tàn.

Vốn dĩ kết cuộc ngày hôm nay trước sau gì cũng đến. Bởi cô đâu phải thằng nhóc ấy. Và cô ta mãi mãi k thể nào sánh bước cùng thằng nhóc này đc. Tình iu này sẽ mãi ãi chỉ là 1 bức tranh nhạt nhẽo mà thôi. Nếu như cô gái đó cứ giữ mãi hình bóng của thằng nhóc trong lòng thì cô ta sẽ chỉ có đau khổ mà thôi.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9.1: BONG BÓNG BAY CAO

Diana thật k ngờ trò đùa của cô năm đó lại khiến Eric hận Prince D như thế. Ngày đó, khi biết chị ta là nguyên nhân dẫn đến cái chết của thằng nhóc cô thật sự chỉ mún cho cô ta nếm trải cái cảm giác bị bỏ rơi. Muốn cho cô ta cảm nhận thấy nỗi tuyệt vọng xâm chiếm tâm hồn mà Violet đã chịu đựng. Đứng nhìn người bạn thân của mình đau khổ khi mất đi người mình iu, thử hỏi cô có thể tha thứ cho chị ta hay k chứ?

Giọng nói có phần âm áp của Eric vang lên, kéo cô ra khỏi suy nghĩ. Anh hỏi:

-Em mún đi đâu típ đây?

Cô lại quay về với vẻ háo hức ban đầu của mình, cười hật tươi, cô kéo tay anh nói:

-Đi du quay nhé!

Anh cười nhẹ. Ở bên cạnh cô quả thật rất thoải mái. Tuy rằng anh lun có cảm giác cô ấy đang che giấu rất nhiều điều, thậm chí anh k thể biết đc cô ấy đang toan tính những gì đằng sau nụ cười kia. Nếu nói Ginny dùng nụ cười và giọng nói của mình để che giấu những toan tính thì Diana cũng vậy. Lúc thì cô tươi cười rạng rỡ, lúc thì cô thờ ơ, trầm lặng, lại có lúc cô băng lãnh, tàn nhẫn. Anh tự hỏi liệu đâu mới là con người thật của cô kia chứ?

Thế nhưng anh k thể k thừa nhận, bên cô, anh dường như đc sống thật với cảm xúc của mình hơn bao giờ hết. Bên cô, anh dễ dàng nói ra những quá khứ đã lâu rồi anh k mún nhắc đến. Liệu như thế có phải là sai lầm?

Lòng đu quay trong suốt bằng kính nhẹ đưa 2 người lên cao dần. Diana thích thú áp tay vào tấm kính, cô mỉm cười nhìn xuống phía dưới.

-Eric anh nhìn này!

Eric bước đến bên cô, anh nhìn xuống biển người tấp nập dưới kia. Giữa dòng người ấy điểm xuyết màu sắc của những chùm bong bóng lơ lửng hay những tán dù, mái ngói rực rỡ đầy sắc màu. Thêm vào đấy, màu xanh mát của những tán cây cổ thụ to lớn khiến anh cảm thấy như mình đang đc nhìn thấy cả thế giới

trong tầm tay. K phải xa hoa tráng lệ, k phải cầu kỳ kiểu cách mà là 1 thế giới đơn giản tràn ngập hạnh phúc và tình yêu. Diana kéo tay anh chỉ lên phía bầu trời, cô mỉm cười nói:

-Anh nhìn xem, mây như đang trôi ấy nhỉ?

Anh cũng mỉm cười đáp trả. Mây cười này của anh rất thật. K phải là nụ cười nhẹ, dễ tàn, cũng k phải là nụ cười lạnh lẽo vô cảm, lại càng k phải cái nhếch môi khinh bỉ. Đó chính là nụ cười thật sự đúng nghĩa kể từ khi Richard ra đi.

Bầu trời là 1 khoảng k gian rộng lớn và xanh biếc. Nó như trải dài vô tận trước mắt, trong vắt. Từng gợn mây trắng muốt như những que kẹo bông giòn xốp ngọt hờ hững trôi đi 1 cách chậm rãi.

-Đúng vậy! Mây... đang trôi.

Anh k biết cảm giác khi chạm vào mây sẽ thế nào nhỉ? Chúng có mềm k? Có xốp và ngọt hay k? Anh muốn đc như áng mây kia trôi thật xa về tận nơi chân trời, nơi mà mãi mãi k có khổ đau. Chợt Diana nắm lấy tay anh khẽ nói:

-Mây có thể tự do bay đi. Và anh cũng có thể tự do để mình đc trôi theo nó. Nhưng chân trời k có nghĩa là k có nỗi đau. Anh sẽ phải đối mặt với thực tại khi vòng đu quay ngừng lại.

Eric k nói. Đường như Diana bao giờ cũng hiểu đc tâm trạng của anh. Phải vòng đu quay sắp kết thúc rồi. Như 1 giấc mơ đến lúc phải tỉnh giấc, k có khoảnh khắc bình yên nào mãi mãi cả. Đu quay ngừng lại tại nơi đó xuất phát, cũng như anh phải quay về nơi anh bắt đầu. Thực tại sẽ mãi là thực tại, k ai có thể trốn tránh. Mây có bay đi đâu cũng vẫn mãi mãi nằm trong bầu trời kia mà thôi.

Bàn tay lạnh của cô vẫn nắm chặt tay anh. 5 ngón tay thon mảnh đan vào bàn tay to lớn của anh, thật gần. Đường như anh và cô vốn dĩ k còn xa cách nữa thì phải. Chợt tay cô siết chặt, đôi chân ngừng lại. Anh ngược mắt lên nhìn cô. Và ..... **CHƯƠNG 9.2:**

Diana nhìn cô gái với mái tóc màu cam rực rỡ trước mặt, mỉm cười dịu dàng nói:

-Chị Ginny! K ngờ lại gặp chị ở đây.

Ginny Clanne nhìn 2 người trước mắt mình đang tay trong tay, cổ kìm nổi tức giận xuống, cô ta mỉm cười ngọt ngào đáp:

-Chị cũng k ngờ chúng ta lại có duyên đến vậy.

Diana liếc mắt nhìn anh chàng đứng cạnh Ginny. Cô khẽ cười, k ngờ lại gặp người quen. Chàng trai tính mở miệng chào ngay lập tức nhận ngay 1 ánh mắt đe dọa từ phía cô. Anh ta đành ngậm miệng. Diana lại nói:

-Pà chị, giới thiệu đi chứ!

Ginny bắt đầu cảm thấy khó chịu dưới ánh nhìn của cô. Kìm nén ý định mún lao đến tát thẳng vào cái gương mặt giả nai kia, cô ta lại nhẹ nhàng đáp trả:

-À! Đây là bạn trai của chị.

Diana khẽ nhếch môi, típ tục hỏi:

-Ồ thế chẳng hay anh ấy tên gì vậy chị?

Khó chịu với ánh mắt của Diana khi nhìn người cô ta gọi là bạn trai, Ginny đáp:

-Anh ấy tên Harry Windancer.

Diana cười tươi rói nhưng ánh mắt đầy sát khí chìa tay ra trước mặt Harry nói:

-Chào anh Harry. Rất vui đc gặp anh. Tên em là Diana Vrolen.

Harry bị ánh mắt kia dọa đến toàn thân nổi đầy gai ốc. Anh đưa tay nắm lấy bàn tay cô, cười tươi:

-Rất vui đc gặp em.

Liếc nhìn sang người im lặng bên cạnh Diana từ đầu đến giờ, anh cười cười hỏi:

-Đây là bạn trai của em à?

Diana khoác tay Eric, dựa đầu lên vai anh vui vẻ đáp:

-Vâng! Đây là bạn trai em, Eric Franks. Chị Ginny đây cũng biết anh ấy đấy.

Harry quay sang nhìn cô gái mình vừa quen đc ngày hôm qua, ngạc nhiên hỏi:

-Ồ thật sao?

Nụ cười thường trực trên môi Ginny cuối cùng cũng tắt. Cô ta k đáp. Diana lại mỉm cười nói:

-Thôi! Anh chị đi chơi vui vẻ, tụi em xin phép đi trước.

Vẫy tay với Ginny đang cố kìm nén tức giận, cô thản nhiên kéo Eric im lặng bên cạnh mình đi.

Anh mặc kệ cô lôi mình đi đâu, trong đầu anh vẫn đang ngập hình ảnh của Ginny và tên con trai lúc nãy. Chợt Diana dừng lại khiến anh bững tỉnh. Cô vui vẻ nói với người bán bong bóng trước mặt mình:

-Cháu mún mua hết số bong bóng này.

Người đàn ông bán bong bóng khẽ giật mình, nhưng cũng vui vẻ bán hết số bong bóng rực rỡ của mình cho cô gái xinh như thiên thần trước mặt mình. Chợt 1 cậu bé mặt lem nhem nước mắt nhìn những trái bóng trên tay Diana. Cô mỉm cười với thằng bé, gở 1 chiếc bong bóng màu đỏ đưa cho nó:

-Tặng em đấy! Đừng khóc nhé!

Thằng bé nhìn cô mỉm cười rạng rỡ rồi chạy đến chỗ ba mẹ. Cô nhìn gia đình thằng nhóc mỉm cười. Nó làm cô nhớ đến Shin của cô. Eric nhìn chỗ bong bóng to trong tay cô đều giọng hỏi:

-Em mua thứ này làm gì?

Cô nhìn anh mỉm cười nói:

-Anh đang buồn đúng k? Vì nhìn thấy chị ta đi bên người khác?

Eric k nói. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào đôi mắt hổ phách trong veo kia.

Chợt Diana buông tay. Vô vàn những chiếc bong bóng đủ màu bay vút lên k trung. Những người ở trong công viên đồng loạt ngược nhìn những chiếc bong bóng ấy bay lên cao. Cảnh tượng thật đẹp khi hàng loạt những quả bóng kia phủ đầy cả 1 khoảng trời rộng lớn. Diana đưa tay chụp lấy khung cảnh cả 2 người dưới những quả bong bóng. Cô nhìn anh cười tươi:

-Nỗi buồn sẽ làm anh phiền não. Hãy để những nỗi bực ấy theo những quả bóng kia bay đi thật xa anh nhé. Nụ cười của anh rất đẹp và em muốn đc nhìn thấy nụ cười ấy nhiều hơn nữa.

Trong dòng người chộn rộn ấy. Mọi âm thanh dường như tắt hẳn, chỉ còn lại 2 người với nhau. Eric nhìn xoáy vào đôi mắt kia. Anh cảm nhận đc 1 sự ấm áp trong tim mình. Chỉ đơn giản là 1 câu nói cũng đủ để anh thấy nhẹ nhàng đến thế sao? Đôi tay anh bất giác siết chặt những ngón tay đang nắm chặt tay mình. Anh khẽ nói:

-Đã có 1 người từng nắm chặt tay anh như thế này em có biết k?

Cô nhìn anh mỉm cười:

-Em biết! Em sẽ k nói rằng mình có thể xoa dịu trái tim anh nhưng em sẽ nói rằng em sẽ là chỗ dựa cho anh mỗi khi anh cảm thấy cô đơn. Em k chắc mình có thể cầm tay anh thật chặt nhưng em có thể cho anh 1 vòng tay khi anh cần đến em.

-Với anh thế là đủ!

Có những điều rất nhỏ nhưng có thể khiến người ta xích lại gần nhau hơn. Có những thứ, những người chỉ thoáng qua trong cuộc đời ta, khiến ta nhung nhớ. Nhưng cũng có những người sẽ mãi mãi cùng ta bước đi hết quãng đời còn lại. Tất cả đều do ta có nhận thấy điều hay k!

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.1: CUỘC SỐNG LÀ 1 VỎ DIỄN MÀ THÔI!

[Secret Bar]

Herra nhìn cô em gái mặt hầm hầm như mún ăn tươi nuốt sống người khác đang uống rượu, cô nheo mắt hỏi:

-Em sao thế? Có chuyện gì à?

Diana k nói, đôi mắt hổ phách nhìn chăm chăm vào người vừa đến. Harry vui vẻ ngồi xuống chiếc ghế nệm màu tím thẫm. Anh mỉm cười rạng rỡ nói:

-Sao mọi người tập trung đông đủ thế này.

Diana nhặt nheo lên tiếng, cắt ngang lời nói của Harry:

-Ông anh iu dẫu! Chị Ginny nhà anh đâu rồi?

Harry cười tươi như hoa, phẩy tay nói:

-Cô ta đâu làm sao anh biết. Sao thế em?

Diana đặt ly rượu xuống bàn. Âm thanh “canh” vang lên, giọng nói lạnh lẽo cất lên:

-Chia tay con khốn đó đi!

Cả 5 người cùng nhìn cô. Harry nheo mắt hỏi:

-Tại sao thế?

Đôi tay cầm ly rượu nhanh như cắt ném thẳng vào bức tường phía đối diện, cô đứng dậy nói:

-Em k mún bất kỳ ai trong số mọi người dính dáng đến con nhỏ đó. 1 người chết là đủ rồi.

Cô bỏ đi, để lại những ánh mắt ngơ ngẩn cùng 1 sự lặng ngắt trong quán. Herra cùng Ina vội vàng lôi mày tính điều tra thông tin về Ginny Clanne mặc cho 3 tên con trai còn lại truyền tai nhau về nhân vật Ginny kia.

-Khỉ thật! Hóa ra là con nhỏ hay bám theo Prince sao?

Harry giật mình nhìn Herra, bọn họ xúm nhau vào chiếc máy tính nhỏ. Những dòng chữ đèn hiện trên màn hình. 1 lúc sau, Taylor ngả lưng vào ghế uống cạn ly rượu rồi nói:

-Hóa ra là bà chị bị Diana đá lần trước ấy à. Thảo nào cậu ấy lại điên lên như thế.

Vỗ vai Harry đang ngơ ngơ, Mars thương cảm nói:

-Mày bỏ con nhỏ đó đi là vừa. K con bé đó giết mày chết đấy.

Chợt Ina mỉm cười gian xảo nói:

-Bỏ dễ vậy sao? Ít nhất cũng phải đùa 1 chút cho vui chứ nhỉ. Thế mới đá đc chứ!

.....

Diana choàng tay qua cổ cô bạn thân, mỉm cười hỏi:

-Thế nào, đi chơi vui chứ? 2 người đi những đâu?

Violet bực tức nói:

-Cậu thừa biết tớ k ưa anh ta mà. Sao cậu cứ để anh ta bám theo tớ vậy.

Diana nháy mắt cười hồi lỗi:

-Tớ biết cậu k ưa anh ta. Nhưng anh ta thích cậu. Biết sao anh ta bằng bó tay k? Tớ làm đấy.

Violet trợn mắt nhìn cô bạn đang nói chuyện thản nhiên trước mặt mình, cau mày nói:

-Vậy ra, cậu làm anh ta bị thương còn tớ là người chăm sóc anh ta để chuộc lỗi cho cậu à?

Cô đột nhiên thôi cười, Diana nhìn thẳng vào mắt bạn, cô nhẹ nói:

-Vi! Đã 3 năm rồi đấy. Cậu nên học cách quên nó đi. Cậu phải tìm 1 tình iu khác chứ.

Violet đứng thẳng người đối diện với cô, cứng rắn đáp:

-Tớ k quên. Tớ sẽ mãi mãi nhớ đến anh ấy.

Diana cười bẽn, cô lại nói:

-Vi! Tớ biết cậu rất iu nó, và nó cũng vậy. Nhưng cậu phải chấp nhận việc nó k còn bên cậu nữa. Cậu phải tự 1 mình để có đc hạnh phúc chứ.

-Tớ k cần cơ hội. Hạnh phúc của tớ chỉ có 1 mình anh ấy mà thôi.

Diana đứng thẳng dậy, cô nhìn trực tiếp bạn mình, giọng nói trở nên vô cùng lạnh giá:

-Tớ k quan tâm! Tớ sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Giọng nói của Violet đột nhiên trở nên run run, cô ngen ngào:

-Lời hứa? Tớ hạnh phúc khi nhớ về anh ấy, thế là đủ. Vậy là cậu đã hoàn thành lời hứa rồi đấy.

Đám học sinh trong lớp bắt đầu nhủi chuyện túm tụm lại xem 2 cô hoa khôi của khối đang nói gì. Lần đầu tiên họ thấy Violet yếu đuối đến như thế. Diana quay sang nhìn mọi người có mặt trong lớp trầm giọng nói:

-Ra ngoài!

Chỉ 2 từ, tất cả học sinh có mặt trong lớp vội vã xô nhau ra cửa. Lúc này, cô mới nắm lấy vai Violet mà nói:

-Cậu nói như thế này là hạnh phúc đối với cậu ư? Cậu đừng tưởng tớ k biết. Đêm nào cậu cũng khóc, hằng tháng cậu đều đem hoa tới chỗ nó rồi lại ngồi đấy khóc. Cậu tưởng như vậy là hạnh phúc sao? Cậu lúc trước đâu có lạnh lùng như vậy. Tại sao lại tự đeo 1 chiếc mặt nạ như thế? Cậu k thấy mệt à?

Diana hét lớn:

-Tớ hỏi cậu k thấy mệt à?

Violet khóc. Từng giọt nước mắt mặn đắng như những viên pha lê lăn dài trên gương mặt kia. Cô run run nói:

-Mệt ư? Cậu hỏi tớ có mệt k ư?

-Phải!

Violet đột nhiên hét lớn:

-Tớ k quan tâm!

Đôi chân khê khụy xuống, cô nức nở:

-Tớ k quan tâm là có mệt hay k. Tớ k quan tâm chiếc mặt nạ tớ phải đeo. Bởi vì tớ đau lắm. Tớ vẫn k thể quên đc nụ cười của anh ấy. K thể nào quên đc gương mặt đó.

Chợt cô ngược lên, nhìn Diana:

-Tớ cũng giống cậu mà thôi.

Diana im lặng. Cô khẽ tựa người vào thành bạn, bật cười. Tiếng cười run run đầy chua xót:

-Phải chúng ta đều giống nhau. Cậu iu nó và tớ cũng iu nó. Chỉ khác là tình iu của chúng ta ở 2 phương diện khác nhau mà thôi.

1 lần nữa, Diana đứng thẳng dậy, cô cao ngạo, mạnh mẽ nói:

-Chính vì thế, tớ sẽ làm tất cả để cho cậu đc hạnh phúc. Tớ sẽ mạnh mẽ, và sống tốt quãng đời còn lại thay nó.

Mặc kệ Violet quỳ trên sàn nhà mà khóc, Diana chỉ đứng nhìn.

Có tiếng bước chân, Ryan cùng Eric ngạc nhiên nhìn 2 cô gái trong lớp. 1 người cao ngạo đứng nhìn 1 người đang quỳ dưới chân mình mà khóc. Ryan vội chạy tới:

-Violet! Em làm sao thế?

Đôi tay anh đưa lên, mún gạt đi những giọt nước mắt kia. Nhưng cô phũ phàng hất rơi bàn tay ấy, giọng nói lạnh nhạt vang lên như nhát dao cứa sâu vào tim anh:

-Tôi k cần anh!

Bàn tay của Ryan buông thõng. Anh nhìn cô khẽ nói:

-Em ghét anh lắm sao?

Violet vẫn khóc:

-Phải tôi ghét anh! Anh k phải là người có thể lau đi những giọt nước mắt này của tôi.

Ryan vẫn nhìn cô, đôi mắt trầm buồn:

-Nhưng anh k thể đứng nhìn em khóc.

Đến lúc này, đột nhiên Diana lên tiếng, giọng nói cô vô cảm, trống rỗng và lạnh toát:

-Người từng lau nước mắt cho cậu chết rồi. Cậu phải chấp nhận điều đó. Tớ sẽ k đưa tay lau đi những giọt nước mắt của cậu nữa đâu.

Eric quay sang nhìn cô, im lặng. Anh nhìn thấy ánh mắt cô dường như thoáng qua 1 tia đau xót.

Violet lại nói:

-Nếu vậy, tớ sẽ để mặt cho nước mắt rơi đến khi nó tự dừng lại.

Ryan lên tiếng:

-Nhưng anh sẽ k để điều đó xảy ra. Anh sẽ mãi chờ em cho anh lau đi giọt nước mắt trên mi em.

Diana nhìn anh ta. Cô biết anh ta thật sự muốn quan tâm đến Violet. Nhưng cô k cho đó là tình yêu. Bởi như thế là quá nhanh để bắt đầu 1 tình iu. Đưa tay ra, Diana lại nói:

-Nắm lấy tay tớ. Tớ sẽ thay nó làm chỗ dựa cho cậu. Đến khi cậu chấp nhận 1 tình iu mới.

Violet ngược nhìn người bạn thân. Gương mặt của cậu ấy thật giống với anh. Ánh mắt màu hổ phách trong suốt kia chính là niềm an ủi lớn nhất cho cô. Nhìn Diana cô lại cảm thấy như đc gần anh hơn bao giờ hết.
CHƯƠNG 10.2:

Violet nắm lấy cánh tay kia, cô khẽ cười.

1 cánh tay chìa ra trước mắt 1 cô bé 8 tuổi. Con nhỏ ngược đôi mắt đầy nước nhìn lên. Danniell mỉm cười:

-Nào nắm lấy tay mình nhé! Mình sẽ xóa đi nỗi buồn của cậu.

Violet đã k ngần ngại nắm lấy bàn tay kia. Cậu ấy vẫn vậy, vẫn lun ở bên cô lúc cần nhất. Cậu ấy vẫn là người tìm ra cô và lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi của cô. Violet mỉm cười rạng rỡ. Con nhỏ hỏi:

-Cậu sẽ mãi nắm tay mình như thế này nhé?

Danniell lại cười, cậu đưa tay vuốt mái tóc của con bé:

-Tất nhiên! Cậu sẽ k cô đơn đâu. Vì mình sẽ lun ở bên cạnh cậu

.....

.

Cô choàng tay qua cổ anh, tình nghịch hỏi:

-Anh sẽ k bao giờ bỏ rơi em phải k?

Anh kéo cô vào người mình, đôi tay ôm lấy cô, anh thì thầm:

-Anh sẽ k bao giờ để em cô đơn.

Cô chu môi, nhăn mặt nói:

-Vậy cái cô gái hay đi theo anh thì sao? Em đã nghe Diana kể rồi.

Anh bật cười, nụ cười dịu dàng như cơn gió mùa xuân mát lành thổi vào tim cô:

-Ngốc! Em nghe lời chị ấy à? Ginny chỉ là bạn của anh thôi.

Cô quay mặt giận dỗi nói:

-Xí! Em k tin.

Anh hôn nhẹ lên má cô, dịu dàng nói:

-Thế phải làm sao em mới tin anh đây?

Cô quay mặt lại nhìn thẳng vào mắt anh, nghiêm túc nói:

-Danniel! Anh phải hứa với em.

Anh nheo mắt hỏi:

-Em muốn anh hứa gì?

-Hứa là sẽ k bao giờ rời xa em. Hứa phải lun nắm tay em nè. Và hứa là chỉ iu mình em thôi. Có đc k?

Anh bật cười. Vuốt nhẹ mái tóc vàng óng của cô:

-Anh hứa! Đc chưa.

Cô mỉm cười rạng rỡ vùi đầu vào lòng anh. Trong vòng tay anh, bao giờ cô cũng cảm thấy hạnh phúc và yên bình. Lắng nghe bên tay lời nói của anh, cô cảm thấy thật ngọt ngào:

-Anh sẽ mãi là chỗ dựa vững chắc cho em. Sẽ mãi mãi tìm ra em cho dù em có ở nơi nào đi chăng nữa. Hứa với anh, đừng bao giờ quên anh nhé!

Cô gật đầu, khẽ hỏi:

-Nếu lỡ có 1 ngày anh rời xa em thì sao?

Đôi tay anh lại đều vuốt mái tóc dài của cô:

-Lúc đó hả? Anh sẽ nhờ Snow chăm sóc em, thay anh cho em 1 vòng tay vững chắc để em dựa vào.

Vòng tay ôm chặt lấy anh, cô lại hỏi:

-Anh nghĩ cậu ấy chịu ở bên cạnh em như anh sao?

Danniel mỉm cười:

-Anh tin chị ấy!

“Danniel à! Anh nói đúng. Cô ấy sẽ là người thay anh ở bên cạnh em. Anh yên tâm, em sẽ mạnh mẽ lên. Em sẽ k bao giờ quên anh!”

.....

-Anh có chuyện gì muốn hỏi em sao?

Diana lặng lẽ hỏi khi họ bước đi bên nhau. Cô biết anh đang thắc mắc về câu chuyện giữa cô và Violet.

-Người mà em và Violet nói đến?

Cô bật cười. Nhẹ đáp:

-Violet.... từng rất iu 1 người. Iu sâu sắc suốt 8 năm trời. Người đó là em trai song sinh của em.

Eric ngạc nhiên. Anh dừng bước dưới bóng cây nhìn về phía hồ nước sau trường. Anh hỏi:

-Em có 1 người em trai?

Cô k nhìn anh. Ánh mắt ngược nhìn về phía mặt hồ im lặng k chút gợn sóng, bình tĩnh nói:

-Phải! Nhưng nó chết rồi.

Eric cuối đầu, anh nắm lấy tay cô khẽ nói:

-Anh xin lỗi!

Cô lắc đầu, cười buồn:

-K sao!

Cả 2 ngồi xuống bãi cỏ. Cô dựa vào vai anh, nhìn về phía bầu trời xanh nhẹ nói:

-Cho em mượn bờ vai của anh nhé!

Eric im lặng. Tay anh khẽ choàng qua vai của cô.

Diana nói:

-Nó giống em lắm. Tên của nó là Danniell. Nó hay cười, lun vui vẻ, lạc quan và biết quan tâm đến người khác giống như Ryan vậy. Hồi còn đi học, rất nhiều đứa con gái tỏ tình với nó. Mỗi lần như thế nó lại tìm em, nhờ em giúp nó dẹp cái đám con gái ấy đi. Nhìn vẻ mặt của nó lúc ấy rất đáng iu. Nó và em gặp Violet lúc tụi em còn học lớp 1. Violet của ngày ấy rất yếu đuối. Anh có biết lúc em gặp, cậu ấy như thế nào k?

Eric khẽ nói:

-Cô ấy đang khóc à?

Diana bật cười. Cô lại kể:

-Phải! Cậu ấy đang khóc. Cậu ấy bị đám trẻ cùng lớp đánh. Từ ngày đó, nó nói với em rằng nó mún bảo vệ cậu ấy. Em đã chọc nó rằng bản thân nó còn lo k xong thì lấy gì bảo vệ cậu ấy. Thế là nó bắt đầu học võ nè, bắt đầu học đàn, làm đủ mọi thứ để có thể chứng minh cho em thấy nó có đủ khả năng để bảo vệ Violet. Nó lun tìm thấy Violet mỗi lần cậu ấy khóc. Lun đến bên Violet lúc cậu ấy cần nhất. Thằng nhóc đó và cậu ấy dần trở nên gần nhau hơn. Lúc nào cũng bên nhau. Mẹ em còn đùa sẽ cho nó lấy Violet làm vợ.

Cô lại cười. Những hồi tưởng về những ngày còn ngây thơ chợt ùa về trong cô

-Tuy rất iu Violet nhưng k có nghĩa nó quên mất em đâu nhá. Nó cũng rất quan tâm đến em. Lun biết cách làm em cười và quan trọng nhất là nó lun tin tưởng em. Vậy mà mùa đông năm ấy, nó mất.

Giọng nói Diana vẫn bình tĩnh. Bờ vai cô run run nhưng tuyệt nhiên k hề có 1 giọt nước mắt. Nước mắt đã rơi ra quá nhiều. Cô đã cạn nước mắt và cô sẽ k để nước mắt làm mình trở nên yếu đuối.

-Em đã khóc rất nhiều anh biết k? Em chỉ hận tại sao người nằm đó k phải là em. Nhìn nó trong vòng tay em giữa 1 nền tuyết thấm đẫm máu, em cảm giác như chính mình đang nằm đó vậy. Nó và em đều mang cùng 1 gương mặt, vậy mà người chết lại là nó. Từ khi ấy, trái tim em tự hình thành 1 khoảng trống. 1 phần linh hồn của em dường như bị đánh mất. Rồi người mà em rất iu cũng rời xa em. Nhưng em sẽ k gục ngã. Em sẽ đứng lên để chờ anh ấy quay về bên em. Em sẽ mạnh mẽ sống để bước tiếp quãng đời còn lại thay cho Danniell. Em sẽ sống thay cho nó.

Chợt cô dừng lại. Nhìn vào anh, cô khẽ nói:

-Anh biết k, vì đời là 1 vở diễn mà trong đó chúng ta chính là những diễn viên. Em sẽ diễn thật tốt vai diễn của mình!

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.1: TRĂNG KHUYẾT

-Ê mày nghe tin gì chưa?

-Tin gì? Có liên quan đến anh cả à?

-Ừ! Anh Eric á! Tao nghe nói ảnh đang quen với Nữ hoàng tàn nhẫn của năm 3 đấy.

-Thiệt k vậy? Tao cũng nghe đồn. K lẽ nhỏ đó thành chị đại sao?

-Trời! Chẳng lẽ chị Ginny để yên chuyện này?

-.....

Tất cả học sinh trong toàn trường đều xôn xao bàn tán. Ai cũng muốn biết liệu việc Diana Vrolen trở thành đại tỉ của trường là thật hay giả. Những tin đồn về việc Eric và Diana đi chung cũng trở thành tâm điểm khi người ta bắt gặp kẻ “máu lạnh” như Eric lại mỉm cười với Diana. Những tiếng bàn tán thì thậm lại càng khiến cho Ginny Clanne tức giận.

1 cô gái nhìn cô hỏi:

-Ginny mày tính để nhỏ đó qua mắt như thế hả?

Ginny Clanne xoay xoay chiếc điện thoại trên mặt bàn, ánh mắt chứa đầy toan tính, cô nói:

-Mày nghĩ tao điên sao? Thứ tao k có thì k bất kỳ ai đc quyền có.

1 cô gái khác lại hỏi:

-Vậy sao lúc đó mày chia tay anh Eric?

Ginny liếc nhìn cô ta, gần giọng nói:

-Chẳng phải tao đã nói là đừng nhắc tới chuyện đó hay sao. Mày muốn chết à?

Cô gái rụt cổ im lặng. 1 cô khác lại hỏi:

-Thế mày tính thế nào? Có muốn dẫn mặt nó k?

Ginny trầm ngâm. 1 lúc sau cô đáp:

-Con bé Vivian bị nó đập à?

-Đúng! Cái con nhỏ đó, chưa gì đã đi gây chuyện.

-Loại nó ra khỏi hội của tụi mình. Tao k muốn dính tới nó. Ngu ngốc quá!

1 cô gái trong số họ vội đi thực hiện mệnh lệnh. Ginny lại nói:

-Ellie! Mày nghĩ con nhỏ đó thế nào?

Cô gái tên Ellie nhàn nhạt nói:

-Muốn đánh nó hả? E là tụi mình k đủ sức đâu.

-Tìm điểm yếu của nó đi. Tao muốn biết tất cả những người có liên quan đến nó.

Đám con gái bắt đầu giải tán, Ginny Clanne cùng 2 đứa bạn thân nhất đi xuống căn-teen.

“Diana Vrolen mày nên biết, thứ tao k có đc thì k bất cứ ai đc quyền có.”

.....

-Chị Ginny!-1 con bé năm 3 cúi đầu chào.

Ginny Clanne nở nụ cười ngọt ngào đáp trả. Cô ta rất ghét phải nhìn thấy đám con gái trong hội. Saphia là 1 hội nhóm có cả nam lẫn nữ mà Ginny thành lập. Quy mô k lớn, tiếng tăm trong thế giới đêm cũng k nhỏ. Mục đích của cái nhóm này chính là tìm kiếm về Prince D. Kể từ ngày chia tay, cô ta k lần nào gặp lại anh ấy nữa. Dù có thế nào, nhất định cô cũng sẽ tìm ra.

Còn Eric ư? Quay lại với Eric là mục đích để nâng vị trí của cô ta lên. Làm chị đại của trường thì bất kỳ ai cũng phải nể trọng. Hơn hết chính là cái vị trí bên cạnh của Lee kia. Cô muốn đc thao túng cả Qualy, có như thế, Prince D sớm muộn gì cũng sẽ thuộc về cô. Đến lúc ấy, ngay cả Blood cũng sẽ thuộc về cô.

Ginny Clanne k muốn phải chịu cảnh suốt ngày phải phục tùng người khác. Cô ta muốn cả thế giới này phải quỳ dưới chân cô. Hiền dụ để làm gì? Như thế có đc lợi ích gì k? trong cuộc sống này, muốn sống là phải biết đấu tranh. Chỉ có đấu tranh, vươn lên mới giành lấy đc tất cả những gì mình muốn.

-Dượng à! Con sai rồi đừng dùng đòn đánh con nữa.

Người đàn ông lớn tuổi cầm chiếc roi cứ thế quất xuống thân hình của cô gái nhỏ đang nằm dưới chân mình. Tiếng roi vút lên trong k gian khô khốc hòa cùng tiếng khóc của đứa trẻ đáng thương.

-Dượng à đừng tha cho con đi.

Con bé vẫn khóc. Đôi tay gầy của nó nắm ôm chặt lấy thân hình đau rất bởi những vết roi. Đôi chân trắng chần chịt những vết đỏ tím xen lẫn vào nhau. Người đàn ông rống lên:

-Câm cái miệng mày lại cho tao. Cái con ***** này, mày là đồ ăn hại. Tao nuôi mày thật là tốn công tốn vãi. Cho mày ăn, mày học mà mày cũng k làm đc việc.

Từng tiếng la mắng là từng đường roi rơi xuống thân hình đang run bần bật kia.

-Mày ngu lắm con ạ. Đời này k ai cho k ai cái gì đâu.

Ông ta dừng lại, nâng mặt con nhỏ lên, ông ta nói:

-Nhớ! Làm tốt công việc tao giao ày thì tao sẽ ày sung sướng. Nhưng nếu hỏng việc thì tao sẽ ày sống k bằng chết.

Hất con bé xuống sàn nhà, ông ta quay người ra lệnh:

-Ra dọn dẹp nhà cửa cho tao. Đến khi tao về mọi thứ phải gọn gàng. Nếu k mày sẽ lãnh hậu quả.

Tiếng cửa sập lại, bỏ mặc con bé với mái tóc cam bết lại vì mồ hôi và cả những giọt nước mắt. Đôi chân đầy máu run run bò đến phía cánh cửa.

-Á!

Ginny Clanne kêu lên, cô ta ngã xuống sàn nhà. Ngược nhìn kẻ vừa tông trúng mình, cô ta khó chịu nói:

-Đi k biết nhìn à?

Cô gái trước mắt lạnh nhạt nhìn cô ta, lên tiếng:

-Xin lỗi!

Rồi cô gái quay người bước đi. Ginny Clanne nhếch mép, gọi:

-Em ơi!

Cô gái kia quay lại. Cô ta đưa đôi mắt rừng rừng nước nói:

-Ít nhất em cũng phải đỡ chị dậy chứ.

Cô gái liếc nhìn 2 cô gái đi bên cạnh Ginny đang liên tục bấm điện thoại, bước đến. Cánh tay trắng ngần đưa ra trước mặt. Ginny Clanne cầm lấy bàn tay ấy giật mạnh. Cô gái ngã xuống. Cô ta vội đứng lên, nắm lấy áo của cô gái kéo dậy.

Bực!

Tiếng cúc áo rơi xuống. Cô gái nhìn cô ta:

-Chị làm cái trò gì vậy?

Ginny lại cười, khinh khỉnh nói:

-Làm gì đâu. Chị chỉ muốn giúp em thôi mà.

2 cô gái bên cạnh cũng cười. Chợt 1 thứ đập vào mắt Ginny. Nắm lấy sợi dây chuyền trên cổ cô gái trước mắt, cô ta gắt lên:

-Ở đâu mà có cái này?

Hất tay cô ta ra, cô gái nói:

-K liên quan đến chị.

Ginny lại sấn tới, cô ta hỏi lớn:

-Tao hỏi ở đâu mà có sợi dây chuyền này?

1 giọng nói lạnh băng chợt vang lên:

-Là của tôi tặng cho cô ấy. CHƯƠNG 11.2:

Cả 4 người cùng ngược nhìn. Diana cao ngạo bước đến, bên cạnh là Eric và Ryan. Nhìn thấy Violet, Ryan vội chạy tới nhìn cô hỏi:

-Em có sao k?

Violet thờ ơ nhìn anh rồi quay mặt đi chỗ khác. Diana bước đến trước mặt Ginny, cô lạnh lùng hỏi:

-Chị biết sợi dây chuyền đó à?

Ginny Clanne trừng mắt đáp trả:

-Chỉ có 1 người đeo sợi dây chuyền đó mà thôi. Ở đâu mà có nó?

Nhếch môi cười, cô hỏi lại:

-Vậy chị có thể cho tôi biết sợi dây đó, theo chị vốn thuộc về ai k?

Ginny chỉ tay vào sợi dây bạc có mặt hình vầng trăng khuyết màu vàng, đôi mắt xinh đẹp long lanh:

-Chỉ có Prince D của Blood mới đeo sợi dây đó.

Những học sinh có mặt gần đấy và cả Eric, Ryan, Violet đều sửng sốt nhìn Ginny. Chỉ riêng Diana bình tĩnh, cô cười:

-Chị cho rằng cái này của Prince D ư? Dựa vào đâu cơ chứ?

Cô ta hất mặt:

-Tao thấy Prince D đeo nó rất nhiều lần.

Diana lại nhìn cô ta, cô cảm thấy chán ghét cách Ginny nói về Prince D như thế.

-Sợi dây này nếu tôi nói là tôi thiết kế cô có tin k?

-Làm sao tao tin đc chứ. Đồ của Prince D chỉ có 1 mình Princess D thiết kế. Mà tưởng tao k biết sao?

Cô nhếch mép cười, vỗ tay:

-Tốt! Hiểu rất rõ về Prince. Nhưng cô biết gì k? K phải chỉ có mình Princess D biết thiết kế đồ trang sức. Tôi có tay và tôi thích mẫu thiết kế này. Tôi làm 1 cái y chang tặng bạn tôi thì có làm sao cơ chứ?

-K thể nào! Mà làm sao có thể làm bữa bãi như vậy đc. Tao k tin!

-Tin hay k tùy chị.-Cô trừng mắt nhìn cô ta, gần giọng-Nhưng tôi nhắc cho chị nhớ, tránh xa bạn tôi ra. Nếu k tôi chị sẽ phải lãnh hậu quả đấy.

Diana quay mặt, nắm lấy tay Violet. Chợt Ginny nói:

-Mày tưởng tao sợ sao? Nếu mày có 1 cái giống của Prince D thì người xứng đáng để đeo nó là tao.

Diana dừng bước, cả dãy hành lang đột nhiên lạnh hẳn. Gương mặt thiên thần từ từ quay lại tiến tới chỗ Ginny. Giọng nói âm trầm khiến k khí xung quanh như bị hạ xuống đến 0 độ C khiến tất cả rùng mình.

-Chị vừa nói cái gì?

-Tao nói, chỉ có tao mới xứng đáng ở cạnh Prince D.

Chát!

Tiếng bạt tai vang vọng cả hành lang. Mọi người chỉ kịp nhìn thấy Ginny ngã xuống sàn, tay ôm lấy 1 bên má. Diana lại lên tiếng:

-1 mình mày xứng đáng? Sai lầm rồi!

Nắm lấy tóc của cô ta, Diana tát vào gương mặt đỏ bừng kia. Eric vội chạy tới, hất tay cô ra anh gắt lên:

-Em làm cái trò gì vậy hả?

Diana đưa mắt nhìn anh, đôi mắt lạnh đến thấu xương. Đôi tay cô chỉ thẳng vào ngực anh, cười nửa miệng:

-Anh đau à?

Eric ngược nhìn cô gái đang khóc dưới chân mình với 2 bên má đỏ bừng, nếu nói anh k cảm thấy đau là nói dối. Anh chỉ nhìn cô, k trả lời. Diana cười vang. Điệu cười của cô làm mọi người giật mình.

-Đc vậy để tôi tặng anh 1 món quà.

Eric k kịp giữ Diana lại thì cô đã lao tới Ginny đang ngồi dưới đất khóc. Đôi tay cô nắm lấy chiếc áo sơ mi trắng.

Rệt!

Tiếng áo rách vang lên như muốn xé toạc trái tim anh. Từng chiếc cúc rơi xuống phủ phàng. Eric lôi Diana ra. Cô nhìn anh:

-Sao, thích chứ?

Cơn tức giận trào lên, anh đưa tay tát mạnh vào gương mặt yêu kiều kia. Cả 2 tiếng thét cùng vang lên:

-Diana!

1 bóng người chạy đến đâm thẳng vào mặt Eric. Người đó nhìn cô với 1 bên khóe miệng chảy máu lo lắng hỏi:

-Diana cậu k sao chứ?

Diana lạnh lẽo nhìn Eric, gương mặt cô vô cảm, giọng nói đều đều:

-Tốt! Anh dám đánh tôi thì để xem tôi trả lại anh như thế nào.

Eric k quan tâm đến lời cô, anh vội cởi áo khoác ra choàng lên người của Ginny, ôm lấy đôi vai đang run của cô ta. Diana lại nói:

-Anh nên nhớ, thời hạn 3 tháng vẫn còn. Mọi việc anh vẫn còn phải nghe theo tôi.

Nói rồi cô quay người bước đi. Lướt ngang qua Ryan đang đứng như trời trồng, cô nhếch môi nói:

-Anh có 2 lựa chọn. 1 là iu, 2 là bạn. Có những điều anh buộc phải chọn lựa. Tôi đợi câu trả lời của anh. Shinee!

Cô quay bước đi. Ryan giật mình cứng người nhìn theo 3 người đã biến mất khỏi khúc cua.

.....

Violet lo lắng nắm lấy tay Diana hỏi:

-Cậu k sao chứ? Có đau lắm k?

Taylor nâng mặt cô lên, ngắm soi bên má bị tát đã đỏ ửng in hằn dấu tay. Cậu lắc đầu thở dài:

-Kiểu này mặt cậu thể nào cũng bị bầm cho xem.

Diana cười cười nói:

-2 cậu k phải lo cho tớ.

Taylor kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, choàng tay qua vai Diana cô nói:

-Cậu tính để yên cho anh ta à?

Diana ngả đầu lên vai Taylor, tay nắm chặt tay Violet nói:

-Tất nhiên là k! Cậu k nhớ chân lí của tớ sao.

Taylor bật cười:

-Tất nhiên là nhớ! 1 mạng trả 1 mạng.

Violet đưa tay vuốt nhẹ chỗ má đỏ rát của Diana, cúi đầu nói:

-Xin lỗi! Tại tớ mà cậu bị thương.

Cốc đầu cô bạn thân, cô mỉm cười ôm lấy Violet:

-Ngốc quá! Tớ k sao đâu. Bảo vệ cậu là trách nhiệm của tớ mà.

Taylor cũng xoa đầu Violet mỉm cười bảo:

-Cậu phải mạnh mẽ lên. Đừng để người khác ăn hiếp mình biết chưa!

Diana lấy chiếc điện thoại bạc gọi đi:

-Herra! Tìm cho em tất cả những gì liên quan đến Ginny Clanne!

Cúp máy, cô nở nụ cười đầy bí ẩn.

“Tôi sẽ trả lại cho anh cái tát hôm nay. Còn Ginny Clanne, cô đừng hòng qua mặt tôi.”

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.1: TRỞ VỀ!

Herra giật mình nhìn gương mặt thâm tím 1 bên của cô công chúa trước mặt mình, hoảng hốt hỏi:

-Mặt em sao thế này?

Diana uống cạn ly Brandi, trầm giọng nói:

-Thằng Lee.

Ina nhìn cô ngạc nhiên:

-Lee của Qualy sao? Em để nó đánh hả?

Harry chững chạc vào:

-Ừa anh nhớ nó là bồ em mà!

Cô lắc lắc cái ly, nhàn nhả đáp:

-Haizzz! Bạn trai hờ thôi. Em đánh con nhỏ Ginny, anh ta đánh em.

Mars vòng tay ôm cô người iu hỏi:

-Em để nó yên hả?

Ngước mắt nhìn xung quanh bar, cô lại bình thản đáp:

-Em đâu có khùng mà đánh anh ta trong trường. Lộ hết!

Chợt nhớ ra 1 điều, cô quay sang Herra hỏi:

-Bà chị, chuyện em nhờ chị có chưa?

Herra đẩy chiếc máy tính cho cô, mỉm cười nói:

-Em sẽ bắt ngờ cho xem.

Diana chăm chú nhìn mở thông tin có trên màn hình. Với mạng lưới của Blood, dường như k 1 bất kỳ thông tin nào là k thể tìm thấy. 1 lúc sau, cô dựa người vào thành ghế, mỉm cười thoải mái:

-Quả là thú vị! Chị ta rất đáng để em đối đầu đấy.

Liếc nhìn Harry, cô lạnh giọng hỏi:

-Anh đá cô ta chưa đấy?

Ina xen ngang trước khi Harry kịp trả lời:

-Em để nó bị đá dễ vậy sao?

Cô lại cười:

-Thế chị tính làm thế nào?

-Em lại giả làm Prince D nhé.

Cô cười cười nỏ tiếp:

-Ok!

Cả đám lại túm tụm nhau xì xầm. 1 kế hoạch đc vạch ra nhằm hạ nhục kẻ đã vô tình châm ngòi cho chuỗi sự việc đã xảy ra trong quá khứ. Diana thoải mái lái xe về nhà. Cô khẽ cười. Đời quả thật k thể lường trước đc bất kỳ điều gì.

“Ginny Clanne ời là Ginny Clanne. Cô ngây thơ quá. Tôi thật k thể ngờ cô chính là Victoria, bang chủ của hội Saphia đứng thứ 3 trong thế giới đêm đấy. Tôi càng k ngờ cô lại dám chiếm 1 loạt 3 quận 14, 10 và 5 của tôi. Đc lắm, tôi sẽ giành lại những gì mà cô đang có.”

.....

Gương mặt băng lãnh đầy sát khí của Diana khiến mọi người khiếp vía. Việc Diana bị Eric đánh vì dám đụng vào Ginny Clanne đã lan ra khắp toàn trường. Người ta tin chắc rằng Ginny mới thật sự là người iu của Eric Franks còn Diana chỉ là 1 cô gái bám theo anh mà thôi.

Những lời xì xầm, bàn tán to nhỏ lọt vào tai cô.

Rầm!

Tất cả lại rơi vào im lặng. Chiếc bàn học gãy làm đôi dưới cú đâm của Diana. Gương mặt cô tối sầm, khí lạnh tỏa ra khắp lớp. Taylor hiện giờ k có trong lớp, Violet đã lên phòng giáo viên. K ai có thể kiềm chế

đc cái quả bom sắp nổ này. Mọi người dường như cảm thấy đc nguy hiểm sắp ập tới, vội vàng chạy nhanh khỏi lớp.

Diana bước đến khu học của năm 6. Cô chụp lấy 1 cô gái đang đi, giọng nói lạnh buốt:

-Eric Franhks học lớp nào?

Cô gái kia mang tiếng là đàn chị nhưng vẫn phải sợ khiếp sợ trước vẻ mặt như ác quỷ đòi mạng của cô. Dẫn tận đến lớp, Diana hiên ngang bước vào trong, ánh mắt mau chóng tìm đc hình dáng cao ngạo của Eric ở cuối lớp. Cô bước đến, cất tiếng nói:

-Tôi muốn nói chuyện!

Eric ngẩng mặt nhìn cô. Anh đều đều nói:

-Nói đi!

Chống tay xuống mặt bàn, cô đưa mặt lại gần anh, giọng nói vô cảm vang lên:

-Tôi muốn anh chặn việc bàn tán về chuyện hôm qua. Tôi cho anh 1 tiếng. Nếu k, đích thân tôi sẽ xử lý đám người của anh.

K đợi Eric phản ứng, cô quay người bước đi. Nhìn thân hình lạnh băng như đá kia bước khỏi lớp, Eric có phần tức giận. Anh là 1 đại ca của trường mà lại bị cô ra lệnh như đàn em. Nhưng anh cũng k thể phủ nhận khí thế của cô. Cứng rắn, mạnh mẽ và dứt khoát. K lẽ ngẫu nhiên chính là 1 trong những điểm anh thích nhất ở cô.

Ryan đã nói Diana biết anh là ai. Nhưng anh vẫn k thể điều tra đc bất cứ điều gì về cô. Tất cả những gì anh biết là hiện tại cô đang sống 1 mình trong 1 căn biệt thự. Tên thật là Diana Vrolen, cha mẹ kinh doanh ở nước ngoài. Có 1 người bạn là Violet hiện đang sống cùng với 1 người quản gia và 2 cô giúp việc. Chỉ bao nhiêu đó. Nếu cô k nói, anh cũng k biết cô có 1 người em song sinh.

Eric rất tò mò về thân phận thật sự của cô. Anh muốn biết tại sao tất cả thông tin về bản thân cô đều đc bảo mật kỹ càng đến mức hacker giỏi nhất của Qualy vẫn k thể tìm ra. Ngay cả Violet Brighter và cậu bạn tên Taylor của cô cũng vậy. Đằng sau cô, thật chất là những gì?

.....

Diana chán ngán bước ra xe. Cô quay sang nhìn chiếc BMW màu đỏ chói lóa đậu gần đấy, khó chịu nói:

-Mẹ kiếp đưa nào đi cái xe kia thế nhỉ?

Taylor leo lên chiếc mô tô Ducati 1098, cậu mỉm cười:

-Của con nhỏ Ginny đấy.

Chụp chiếc nón bảo hiểm lên đầu, cậu nhanh chóng phóng vọt đi để lại biết bao trái tim ngơ ngẩn nhìn theo. Vẫn đứng nhìn chiếc xe màu đỏ, Diana k hề quan tâm đến la hét lại trỗi lên của đám nữ sinh.

-Ôi anh ấy là ai thế? Nhìn đẹp trai quá.

-Trời ơi thiên thần.

-Đẹp trai quá!

-.....

Biết bao tiếng thì thầm cảm thán vang lên. Chàng trai trong bộ đồ đen với mái tóc màu hạt dẻ bước đến gần với Diana. Anh dừng lại, môi nở nụ cười như ánh mặt trời khiến biết bao cô gái điên đảo. Anh cất tiếng gọi, giọng nói trầm ấm, dịu dàng:

-Snow!

Cùng lúc ấy, Eric cùng Ryan và Ginny cũng đang bước đến. Diana giật mình quay người lại. Cô sững sờ. Ánh mắt nhìn chằm chằm người đang đứng trước mặt mình. Giống như giấc mơ vậy. Chiếc túi xách trên tay cô buông lơi. Đôi môi cô mấp máy:

-Anh.....

Anh lại mỉm cười, đôi tay anh mở rộng. Tiếng nói theo gió, đánh thức trái tim cô:

-Anh đã trở về!

1 giọt, 2 giọt, 3 giọt nước mắt rơi..... CHƯƠNG 12.2:

Những giọt nước mắt như pha lê rơi xuống. Đôi mắt hổ phách mở to ngập nỗi vui mừng hòa cùng hạnh phúc. Tất cả mọi người ở đây đều chấn động. Ngay cả Eric cũng ngạc nhiên đến bất động. Đường như đây là lần đầu tiên người ta nhìn thấy 1 con người tàn nhẫn như Diana phải rơi nước mắt. Chưa 1 ai từng nghĩ, 1 cô gái như Diana sẽ rơi nước mắt bất luận thế nào.

Nhưng tất cả đã nhầm. K ngần ngại, Diana lao thẳng vào vòng tay đang rộng mở chờ đón cô. Ôm anh trong vòng tay, cô mỉm cười hạnh phúc. Cuối cùng người cô vô cùng iu thương cũng đã trở về bên cô. Anh nâng mặt cô lên, đưa ta lau đi những giọt nước mắt k ngừng rơi. Anh dịu dàng nói:

-Nín đi nào bé con. Đừng khóc nữa!

Cô vừa khóc vừa nói, đôi tay k ngừng dìm vào ngực anh:

-Đồ đáng ghét! Tại sao giờ anh mới về. Có biết em nhớ anh lắm k hả? Biệt tăm biệt tích suốt 3 năm nay k hề liên lạc. Có biết em lo cho anh lắm k?

Để mặc cho cô đánh mình, anh mỉm cười, vuốt mái tóc dài thân quen kia:

-Anh xin lỗi! Đừng giận anh nữa nhé?

Hôn lên trán cô, anh vẫn giữ nụ cười ấm áp. Cô nhìn anh, ánh mắt ngập tràn iu thương hòa cùng 1 nỗi nhớ. Phải chăng cô đang mơ? Người mà cô vẫn luôn mong chờ, luôn nhớ đến trong mỗi giấc mơ đang ôm lấy cô trong vòng tay. Đây liệu có phải là sự thật? Nếu nó chỉ là 1 giấc mơ, cô mong mình sẽ k bao giờ thức giấc. Cô muốn đc bình yên trong vòng tay anh. Giống như 1 cô bé, luôn đc anh ôm lấy, quan tâm và che chở.

Anh nheo mắt, xoay bên má thâm tím của cô, lạnh lẽo hỏi:

-Vết bầm này là sao?

Nước mắt cô lại rơi. Cô vừa khóc vừa nói như 1 đứa trẻ:

-Em bị người ta đánh.

Anh nhìn cô nghi ngờ:

-Em á? Em k đánh người ta thì thôi, ai đánh đc em cơ chứ!

Diana nhìn anh, cô run run nói:

-Anh k tin em?

Đường như ở bên anh, cô lại trở về là 1 cô bé như ngày nào. Chỉ có bên anh, cô mới sống thật với bản thân mình như thế này. K cần quan tâm đến cả thế giới này sẽ nhìn mình như thế nào. Chẳng cần quan tâm đến việc phải giữ gìn bộ mặt lạnh lùng hay tàn nhẫn, cũng chẳng cần lúc nào cũng phải nỗ lực thiên thần đầy dối trá. Chỉ cần là chính cô mà thôi.

Anh cốc đầu cô:

-Ngốc! Dĩ nhiên là anh tin em.

1 giọng nữ trong trẻo vang lên cắt ngang cuộc hội ngộ giữa 2 người:

-Cậu ấy bị đánh là do em.

Anh ngược nhìn Violet, mỉm cười:

-Violet! Lâu rồi k gặp.

Violet cuối đầu. Cô khẽ nói:

-Chào anh!

Mọi người lại 1 phen sửng sốt. Chàng trai này quả thật k phải là bình thường à nha. Anh ta có hề làm cho Diana phải khóc, Công chúa băng-Violet Brighter phải cuối đầu. Rốt cuộc anh ta là ai? Là thiên thần hay lại là ác quỷ?

Cả 3 người k ai quan tâm đến việc có hàng trăm, hàng ngàn ánh mắt đang nhìn họ. Chẳng quan tâm hàng trăm, hàng ngàn cái tai đang động lên nghe ngóng, cả ánh nhìn tò mò về chàng trai bí ẩn. Anh nhìn Violet khẽ nheo mắt hỏi:

-Tại em? Là thế nào?

Diana vội cắt ngang:

-Anh, k liên quan đến cậu ấy đâu. Là do em gây sự thôi.

Anh quay sang cô, nghiêm giọng nói:

-Em im lặng xem nào.

Dưới ánh mắt của anh, cô lại ngoan ngoãn đứng im. Người ta lại 1 phen xôn xao. Anh chàng này quả là thần thánh mới có thể khiến Nữ hoàng tàn nhẫn phải cụp đuôi ngoan ngoãn như 1 chú cún con.

-Có 1 cô gái giật đứt cúc áo của em. Diana vì thế mới xé đứt cúc áo của cô ta. Và cậu ấy bị bạn trai của cô ta tát.

-Tại sao cô ta giật đứt cúc áo của em?

-Vì em va phải cô ta.

Diana đột nhiên xen ngang:

-Anh, cô ta nhìn thấy sợi dây chuyền.

Anh im lặng. Tất cả mọi người lại im lặng chờ đợi. Anh cất tiếng, tay ôm lấy đôi vai Diana kéo đi.

-Về nhà! Anh sẽ nói chuyện với em.

Cả 2 cô gái đều ngoan ngoãn phục tùng những gì anh nói. Mở cửa xe, Diana ngồi vào. Cô đã thấy ánh mắt của Eric dành cho cô và anh. Anh đã trở về, cô sẽ trả lại cho Eric cái tát của anh ta.

2 chiếc xe phóng đi. Tất cả các học sinh bắt đầu giải tán. Họ bàn nhau âm ỉ về chàng trai lạ mặt. Tất cả đều dự đoán xem anh ta có quan hệ thế nào với Diana và Violet. Nhưng k 1 ai nghĩ rằng, anh trở về, 1 chuỗi những sự kiện sẽ xảy ra. Cuộc sống của ngôi trường và cả cuộc đời của Princess D, Lee, Shinee, G.F và Victoria sẽ thay đổi.

Riêng Eric, đôi tay anh khê siết chặt. Người đó là ai? Tại sao cô lại khóc vì anh ta? Ngay cả khi bị anh tát, cô vẫn k hề rơi 1 giọt nước mắt. Vậy tại sao chỉ nhìn thấy anh ta cô lại khóc như thế. Anh đọc dc trong mắt cô 1 niềm vui vỡ òa cùng hạnh phúc. Anh thật sự mún biết tại sao cô vì anh ta lại có những thay đổi hoàn toàn khác như vậy.

Chiếc Ferrari sang trọng phóng đi.....

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.1: 2 TIẾNG GIA ĐÌNH

Mọi người lại xôn xao khi bãi giữ xe lại xuất hiện 1 chiếc Lamborghini Murcielago LP640 đen bóng cực đẹp nằm kế chiếc Proscche vàng chóc. Đến hôm nay, tin tức về chàng thiên xứ xuất hiện ngày hôm qua vẫn dc mọi người trong trường bàn tán. Taylor khoác tay lên vai Diana, cười cợt nói:

-E hèm! Hôm qua xem bộ cậu mất hình tượng nhĩ?

Diana vẫn trơ mặt vô cảm xúc đáp trả:

-Thế thì làm sao? Vì anh ấy, mất hình tượng tớ cũng chịu.

Taylor xoa đầu cô, cười toe toét:

-Ôi cậu iu anh ấy như thế sau này làm sao lấy đc chồng?

Diana nhéo hông cậu bạn thân, cô mỉm cười:

-Bất quá lấy cậu là đc chứ gì?

Violet ngồi nhìn 2 người bạn chỉ biết lắc đầu bó tay.

Nhìn Diana cô lại mỉm cười. Cậu ấy thật hạnh phúc. Tuy rằng anh ấy đã mất nhưng Diana vẫn còn các anh chị, Taylor và cả anh ấy. Mọi người lun là 1 chỗ dựa tốt cho cậu ấy. Cả 2 bác cũng chưa bao giờ bỏ rơi cậu ấy. Còn cô thì sao? Cô có lẽ k đc như Diana. Bề ngoài người ta vẫn thấy 1 cô tiểu thư giàu có, vô tâm và lạnh lùng. Nhưng chưa 1 ai hiểu đc cảm xúc của cô cả.

Anh ấy là người duy nhất hiểu đc những gì cô đang nghĩ. Anh ấy lun cho cô 1 tình iu để bù đắp cho nỗi trống trải trong cô. Anh đã đưa cô đến với gia đình anh để cô k cảm thấy mình lạc lõng. Nhìn người những đứa trẻ khác có 1 gia đình, cô thích lắm chứ. Cô k cần giàu sang, chẳng cần tiền bạc. Thứ cô cần là 1 mái ấm.

Cha mẹ cô, họ là những kẻ vô tâm. Cô căm ghét họ. Họ cho cô tất cả vật chất nhưng k thể đáp ứng đc cho cô 1 tình thương. Hình ảnh ngày thơ bé vẫn mãi bám theo cô đến tận bây giờ, chưa hề phai tàn.

-Mẹ à! Mẹ đi đâu vậy? Cho Vi đi với!-1 cô bé với mái tóc vàng óng trong chiếc váy trắng đang níu tay mẹ.

Người phụ nữ trong chiếc váy màu huyết dụ sang trọng xoa đầu con bé mỉm cười:

-Con gái ngoan ở nhà với chị Kayla nhé. Mẹ đi công tác, khi nào về mẹ sẽ mua quà cho con.

Người phụ nữ nhanh chóng bước đi, để lại cô bé với ngôi nhà rộng lớn hiu quạnh. Cô bé chạy vào bếp, cô níu váy cô hầu gái:

-Chị ơi, chị dạy em nấu ăn nhé?

Cô hầu gái trẻ mỉm cười dịu dàng:

-Tiểu thư, cô k cần phải học những việc này đâu. Khi nào cần, chúng tôi sẽ nấu cho cô ăn.

Cô bé năn nỉ:

-Chị dạy em đi. Em muốn đc tự nấu thức ăn ẹ và ba. Cả chị Kayla nữa.

Cô hầu gái xoa đầu đứa trẻ. Cô ta cũng tội nghiệp cho đứa trẻ. Kể từ ngày vào đây làm, chưa lần nào cô thấy ông bà chủ ở cạnh 2 cô con gái của mình quá 1 tiếng. Ông chủ hầu như k hề về nhà. Chợt có tiếng xe, con bé lại hồn hờ chạy ra. Nó reo lên:

-Chị Kayla về rồi!

Từ trong xe, 1 cô nhóc với mái tóc màu hung đỏ bước xuống, cô nhóc chạy đến ôm lấy con bé mỉm cười:

-Bé Vi của chị ở nhà có ngoan k đấy?

-Dạ ngoan!

Cô nhóc xoa đầu cô em gái đáng iu. Khi ấy Violet chỉ mới 5 tuổi và Kayla chỉ mới 9 tuổi.

Đến 1 ngày, Violet vào lớp 1, Kayla vào cấp 2, đột nhiên người cha xuất hiện ở ngưỡng cửa trong 1 ngày trời mưa tầm tã. Cô bé Violet hồn hờ chạy đến ôm cổ cha, cô bé nũng nịu:

-Papa con nhớ papa lắm.

Người đàn ông vuốt mái tóc cô con gái, giọng nói nghiêm khắc k chút tình cảm:

-Con gái ngoan papa cũng nhớ con.

Đặt cô con gái ngồi xuống ghế, ông ngồi đối diện vợ. Người phụ nữ lạnh nhạt nói:

-Ông chuẩn bị rồi à?

Ông ta gật đầu, lấy trong vali 1 túi phong bì màu vàng. Ông đặt nó lên bàn. Người phụ nữ mà ông từng gọi là vợ nhanh tay lôi xấp giấy bên trong ra lướt qua. Bà ta mỉm cười hài lòng, đặt bút xuống kí. Nét bút mực mảnh, dứt khoát ký lên tờ giấy trắng. Cô con gái út ngây ngô hỏi:

-Mẹ ơi! Mẹ vẽ gì vậy? Cho Vi vẽ với!

Chị Kayla ngồi im lặng vội ôm lấy con bé khẽ nói:

-Em yên lặng nào! Lát chị sẽ cho em vẽ nhé!

Cô bé ngoan ngoãn ngồi nép vào người chị. Lúc này người đàn ông mới lên tiếng:

-Kayla, Violet! Ba muốn nói với các con 1 việc. Ba và mẹ sẽ ly dị.

Kayla tròn mắt, run run nói:

-K thể nào! Ba mẹ k thể nào ly dị đc.

Người mẹ vuốt mái tóc cô con gái, bà nhẹ nói:

-Đó là sự thật con à. Ba mẹ đã ký đơn. Sau này con sẽ về sống với ba còn Violet sẽ sống với mẹ.

Cô bé Violet nhìn ba mẹ và chị k hiểu. Con bé k biết ly dị là thế nào. Nó ngây ngô nhìn chị gái đang khóc nức nở nói:

-Kayla đừng khóc. Chị khóc em buồn lắm.

Kayla đưa tay quạt đi những giọt nước mắt mỉm cười run run:

-Ừ Kayla k khóc nữa nhé.

K còn là 1 buổi chiều mưa nữa, thay vào đó là ngày đầu đông. Những bông tuyết trắng xóa rơi đầy khu vườn, phủ đầy những ngọn cỏ đã lụi tàn. Người ta nhìn thấy hình ảnh 2 cô gái, 1 lớn 1 nhỏ ôm nhau khóc. 1 lúc sau, cô gái lớn kéo túi xách bước về phía chiếc xe hơi đen bóng đang chờ. Bóng người cha mở cánh cửa xe, cô gái biến mất sau lớp kính đen. Bỏ lại trước cửa 1 cô bé đang khóc nức nở mà k ai cạnh bên. Người mẹ vô tâm đã nhanh chóng bỏ cô lại 1 mình và đến với thành phố Paris đầy trắng lệ để xây dựng cơ ngơi cho bản thân. Từ đấy, ngôi biệt thự vốn vắng lặng giờ càng trở nên lạnh lẽo hơn. Chỉ có khác chăng cô bé Violet ngày đó đã trưởng thành hơn rồi.

Diana choàng tay ôm lấy Violet. Cô biết Violet đang cảm thấy rất buồn. Đề tài gia đình là thứ cậu ấy ghét nhất. Từ lâu, Violet đã tự xem bản thân mình k hề có cha mẹ. Ngay cả người chị gái cũng chẳng hề liên lạc với cậu ấy. Tất cả những bài báo có đăng hình Kayla, Violet đều mua đủ. Cậu ấy đã tự hào biết bao khi chị gái đã trở thành 1 người mẫu nổi tiếng ở đất nước Hàn Quốc xa xôi. Thế nhưng chưa bao giờ Violet thừa nhận mình có 1 người chị.

-Hay Vi! Đừng có xụ mặt ra như thế chứ. Hôm nay đông vui lắm đấy.

Violet nheo mắt nhìn Diana hỏi:

-Đông vui?

Taylor nháy mắt với cô:

-Tí nữa cậu sẽ biết ngay.

Lời vừa dứt, 1 giọng nói “oanh vàng” đã vang lên:

-Ôi nữ hoàng của tôi! CHƯƠNG 13.2:

Ngay lập tức, 1 bóng người nhanh chóng lao đến ôm chầm lấy thân hình ngạc nhiên của Violet. Cô lắp bắp:

-Anh Harry!

Harry cười tươi rạng rỡ, nhéo 2 cái má mọng mọng của cô:

-Lâu quá k gặp nữ hoàng của anh. Anh nhớ em nhiều lắm đó!

Violet bật cười, cô nhéo mặt anh:

-Ông anh à! Anh vẫn chưa bỏ cái thói quen lãng tử đa tình của mình sao?

Harry tỏ vẻ ủy khuất, ngồi lên mép bàn nói:

-Em biết k! Anh của ai cũng dính có mình em là k đổ.

Taylor mỉm cười khoác vai ông anh:

-Anh à! Tại anh nói nhiều quá nên Vi mới k ưa anh đấy.

Harry lại cười sảng khoái:

-Ôi mấy đứa thông cảm. Cái bệnh nói nhiều của anh chữa mãi k hết. Thôi thì chịu khó bị tra tấn lỗ tai vậy.

Diana lắc đầu tay ôm cổ Violet:

-Vâng! Vâng! Số chúng em là phải chịu khó để anh hành hạ lỗ tai. Nhưng cảm anh k đc ôm công chúa của em nữa.

Harry bĩu môi nhìn cô:

-Xí! Anh cứ thích ôm đấy thì sao?

Diana trừng mắt:

-Anh dám! Em sẽ cho anh đi đầu xuống đất nữa đấy.

Lại thêm 1 bóng người nữa lao vào lớp:

-Em gái iuuuuu!

Violet quơ quơ 2 tay kêu lên:

-Á Diana cứu tớ!

Diana bật cười khanh khách nói:

-Herra chị buông cậu ấy ra đi. Anh Mars đang ghen kìa.

Mars nhà nhả bước vào:

-Cô em nói quá. Anh đây k ghen với hoa đã có chủ.

Violet ngược mắt nhìn anh nói:

-Này, ý anh là thế nào?

Anh lại cười, đưa tay xoa đầu cô:

-Chẳng phải trên người em vừa đóng dấu thuộc quyền sở hữu của Diana Vrolen sao? Đã thế còn đc bảo lưu trong tình trạng đông đá nữa chứ.

Cả 3 chàng trai cùng cười. Violet nắm tay Herra, mắt long lanh nhìn chị nói:

-Chị Herra! Anh Mars ăn hiếp em.

Herra k cưỡng lại đc ánh mắt long lanh đáng iu kia, lập tức nói:

-Em yên tâm. Chị đây sẽ xử đẹp anh ấy nhá!

Diana cũng cười đầy gian xảo nhìn Mars đang chuẩn bị xách dép chạy:

-Ông anh khỏi chạy! Dám chọc ghẹo công chúa của em thì anh chết chắc.

Ngay lập tức, từ lớp A3 phát ra 1 tiếng thét thảm thiết, vang vọng cả hành lang. Mars ôm chiếc mũi đang chảy máu, đau đớn nhìn 2 cô gái trước mặt:

-Hix! 2 người có cần phải mạnh tay vậy k?

Cả bọn lại cười vang. Violet nhẹ nhàng nói:

-Thôi! Herra chị lo chăm sóc anh ấy đi kìa. Nhìn ảnh thảm quá!

Herra vui vẻ ôm lấy ông chồng đang xịt máu mũi đáp:

-Dĩ nhiên! Chị sẽ chăm sóc chồng chị thật tốt.

Mars ngược mắt nhìn cô bạn gái đáng iu của mình nói:

-Vợ iu à! Em có chắc k vậy?

Cả lũ lại cười. Violet nhận thấy mình như vậy là hạnh phúc rồi. Mọi người đã thay ba mẹ và chị gái mình 1 mái ấm mới. 2 chữ gia đình đối với mình là tất cả những người này.

.....

-Giới thiệu với các em đây là Billy William, 1 học sinh trao đổi đến từ Đức. Còn đây là Ina Lucifer và Jackson Lamber, họ là 2 học sinh trao đổi đến từ học viện Sky. Trong thời gian 1 tháng họ ở đây học tập, mong các em giúp đỡ.

Cả 3 người đều mang 1 sắc đẹp riêng khiến tất cả các học sinh ngơ ngẩn. Cái giống nhau ở họ chính là vẻ mặt và thái độ lạnh băng k cảm xúc. Ryan huých Eric:

-Ê! Là tên hôm qua ôm Diana phải k?

Eric k trả lời. Anh im lặng đánh giá người con trai ngồi cuối lớp. Anh ta k giống 1 học sinh đang học đại học. Ở anh ta có 1 phong thái khiến người ta phải liên tưởng đến những bậc vương giả. Anh ta khiến người khác phải phục tùng.

Riêng Ryan, anh k quan tâm người con trai kia là ai, có liên quan gì đến Diana. Thứ duy nhất mà anh muốn biết là anh ta đối với Violet là như thế nào? Tại sao Violet lại phải kính trọng anh ta như thế. Anh đã quyết định. Lựa chọn của Diana, anh sẽ k từ bỏ bất cứ thứ gì, anh sẽ giành lấy cả 2. Cả tình bạn lẫn tình iu, nhất định anh sẽ k từ bỏ bất cứ cái nào.

Còn Violet, anh k cần cô ấy phải đáp trả ngay. Anh chỉ muốn cô ấy vẫn là cô ấy để anh đc quan tâm và che chở. Anh sẽ khiến cô ấy phải chấp nhận mình, sẽ khiến cô ấy thấy đc rằng anh thật lòng muốn đc ở bên cạnh cô ấy, nắm lấy tay người con gái ấy bước hết chặng đường còn lại..... *Nhân vật mới:

Billy William: là người ở bên cạnh Diana từ nhỏ, tính cách nghiêm túc, nói 1 là 1, k lảng nhảng. Lun dịu dàng đối với em gái, chăm lo cho em từng chút 1. Danh hiệu King. Anh chính là người đứng đầu Blood. Tên thật là Biilly Vrolen.

Jackson Lamber: là Tử Thần thứ 6, bạn thân của King. Anh là người k thích nói nhieu, ra tay nhanh chóng đờ mắt thời gian. Giống như Harry, là 1 kẻ lẳng tử, đào hoa. Nhưng lại rất iu 1 người. Là trợ lý đắc lực của Billy trong công việc. Anh trai của Taylor.

CHƯƠNG 14.1: TRÒ ĐUA

Chuông ra chơi vừa reo, Billy và Jackson đứng dậy tiến về phía Ryan và Eric. Billy lên tiếng, giọng nói có chút ra lệnh:

-Tôi muốn nói chuyện với cậu!

Eric nhìn người vừa cất tiếng, anh chậm rãi đứng dậy. Cả 2 con người đều toát lên khí thế lấn át người khác. Cả 2 đều cao ngạo, đều bằng lãnh vô cảm. Cả 2 đôi mắt màu lục sáng rực. Chỉ khác chăng 1 bên luôn ẩn chứa ý định trả thù, còn 1 bên luôn đông cứng k cảm xúc. Đôi mắt của Billy khiến Eric nhớ đến ánh mắt của Diana. Quả thật rất giống!

Ryan tính bước theo, lập tức bị 1 cánh tay chặn lại. Jackson đều đều nói:

-Cậu k nên đi theo!

Nói rồi anh bước về chỗ ngồi, đôi tay từ tốn gỡ sợi phone đeo vào tai. Ryan nhìn anh ta cảm thấy kỳ lạ. 1 học sinh mới như 2 người họ cần gì phải gặp riêng Eric cơ chứ? Đã vậy ở anh chàng Jackson này có vẻ như rất hiểu ý Billy thì phải. Ryan vừa đứng dậy tính bước ra khỏi lớp thì 1 bóng người lao vào trong cùng 1 tiếng gọi:

-Anh Jack!

Jackson mỉm cười nhìn cô gái vừa lao vào ôm mình. Anh nhìn cô dịu dàng hỏi:

-Em gái! Thế nào rồi? Có nhớ anh k đấy?

Diana ngồi thẳng lên người ông anh, tay ôm lấy cổ Jack mỉm cười:

-Tất nhiên là em nhớ anh rồi. Mấy năm qua anh với anh ấy đi mất tiêu để em lại có 1 mình buồn ơ là buồn. Nè em còn bị ăn hiếp nữa nè.

Trưng cái má bầm tím ra cho Jackson xem, cô nhăn mặt. Anh nhìn cô gái trước mắt xoa xoa cái má bị bầm:

-Biết rồi! Anh sẽ xử tội người đánh em đc chưa?

Taylor và Violet bước vào. Violet liếc mắt nhìn Ryan đang đứng như trời trồng nhìn bọn họ, cô mỉm cười nói:

-Anh Jackson!

Taylor ngồi lên mép bàn nói:

-Anh à! Em đã đâm anh ta 1 cái rồi đó thôi.

Jackson mỉm cười chào Violet rồi quay sang cốc đầu thẳng em:

-Mày đánh như gã ngứa làm sao mà thắm. Làm công chúa của anh bầm mặt thì chắc chắn cái thẳng đó cũng phải thê thảm hơn.

Chợt Diana quay qua quay lại ngó nghiêng hỏi:

-Ủa mà anh Billy của em đâu?

Ina ngẩng mặt khỏi cuốn sách đáp:

-Anh ấy đi với Eric rồi đấy. Chắc lên sân thượng. Em đi đi!

Diana vui vẻ bật dậy, mỉm cười vẫy tay với mọi người nói:

-Em đi nhé! Bye bye!

Nhìn thấy Ryan đang đứng đó, cô vội kéo tay anh lại:

-À quên đây là Ryan, là bạn em. Mọi người đối xử tốt với anh ấy nhé!

K kịp để Ryan nói câu nào Diana đã phóng đi mất.

.....

Trên sân thượng trường, 2 chàng trai đứng đối mặt nhau. Billy mở đầu:

-Cậu đánh Diana của tôi?

Eric hơi ngạc nhiên về cách nói chuyện của anh ta, anh bình thản đáp:

-Phải!

Ngay lập tức, 1 cú đấm giáng xuống mặt anh. Tốc độ của Billy khiến Eric k kịp đỡ. Cú đấm khiến Eric ngã xuống đất, 1 bên khóe miệng chảy máu. K kịp đợi Eric nhận thức đc việc gì, nắm tay mạnh mẽ của Billy lại liên tục giáng xuống gương mặt của Eric.

-Đụng đến Diana của tao, mày sẽ chết k toàn thân đấy.

Đạp vào bụng Eric, anh đứng thẳng người dậy. 1 tiếng nói vang lên:

-Anh à! Có cần phải mạnh tay vậy k?

Cả 2 chàng trai cùng nhìn về phía cửa. Diana thản nhiên bước đến ôm lấy Billy, cô nhìn Eric sắc mặt k biểu cảm. Hôn lên má Billy cô mỉm cười:

-Anh đánh anh ta như vậy k sợ bị đám đàn em của anh ta trong trường này trả thù sao?

Billy mỉm cười đáp lại cô:

-Anh k quan tâm! Chỉ cần động đến em, anh sẽ trả lại cho kẻ đó gấp đôi.

Dụi đầu vào người anh, cô mỉm cười:

-Đúng là chỉ có anh iu em nhất.

Billy k đáp, anh chỉ ôm chặt lấy thân hình nhỏ bé trong tay mình.

Eric nhìn cảnh 2 người họ ôm nhau mỉm cười thân thiết khiến anh cảm thấy có phần tức giận. Dù sao đi nữa Diana vốn dĩ cũng là bạn gái của anh, sao lại ôm người con trai khác trước mặt anh như thế chứ. Tên học sinh trao đổi kia nữa. Anh, Eric Franks, đường đường là đàn anh trong trường, là bang chủ lừng danh của Quality mà lại bị 1 thằng học sinh mới đánh cho bầm dập thế này. Thử hỏi còn ra thể thống gì nữa cơ chứ. Chuyện này tuyệt đối k thể cho qua.

Diana buông Billy ra, cô bước đến Eric đang ôm lấy bụng, nhẹ nhàng hỏi:

-Đau lắm đúng k?

Anh chỉ nhìn cô k nói. Diana lại mỉm cười. Nụ cười của cô dịu dàng như làn gió, đôi tay rút 1 chiếc khăn trắng lau đi vệt máu trên khóe miệng anh:

-Em k thể ngăn anh ấy đánh anh. Nên em chỉ có thể làm như vậy.

Diana lại tiếp tục lau gương mặt đỏ ửng có chút máu của anh. Tay cô phủi đi những vệt cát trên chiếc áo khoác đen của anh. Từng động tác nhẹ nhàng như muốn xóa đi những vết thương đó. Cô khẽ nói:

-Em có thể khiến anh bị thương nhưng em cũng sẽ giúp anh chữa lành vết thương đó. Còn anh, anh sẽ chỉ biết gây ra những vết thương cho chính anh và cả em mà thôi. À còn cả những người xung quanh anh nữa đấy.

Nhìn Eric lần cuối, cô quay người khoác tay Billy đi mất, để lại anh 1 mình trên sân thượng. Chiếc khăn tay trắng cô đưa anh bị anh siết chặt. Cô nói đúng hay sai? Anh ta đánh anh vì cô thì cô lại cố gắng xoa dịu những vết thương của anh. Còn anh thì sao? Anh tát cô rồi lại đứng nhìn cô cùng người khác bước đi. Anh k hỏi cô 1 câu, cũng chẳng xin lỗi anh chỉ biết trút giận lên cô rồi nhìn cô bước đi. Gương mặt xinh đẹp của cô vì cái tát của anh mà tím bầm. Cô vẫn k hề trách cứ. Vậy phải chăng là do anh đã quá nông nổi? Anh đã quá lo lắng đến Ginny mà quên mất rằng người ở cạnh mình bây giờ là Diana.

Eric cất chiếc khăn trắng đã vấy bẩn vào túi, anh bước đi.....

14. Chương 14

CHƯƠNG 14.2:

Căn-teen vốn dĩ đông đúc ồn ào chợt trở nên im lặng. Cánh cửa bật mở, 9 con người như những thiên thần bước vào. Tất cả bọn họ đều vô cùng vui vẻ, cười nói râm ran. Ngay cả Violet vốn chỉ cười với Diana cũng mỉm cười vô cùng thoải mái. Diana Vrolen cũng mỉm cười rạng rỡ vô cùng, tay cô luôn khoác lấy cánh tay đang dắt túi của chàng trai đi đầu. Họ tìm thấy 2 chiếc bàn trống và ngồi xuống.

Các học sinh vừa bắt đầu nói chuyện trở lại thì 1 lần nữa k gian rơi vào im lặng khi Eric, Ginny và Ryan bước vào. Gương mặt của Eric bầm tím và đỏ ửng, bên má trái còn có 1 vết trầy. Ánh mắt anh u tối và lạnh lẽo đến cực độ. Cả người toát ra khí lạnh như muốn giết chết người. Cả đám học sinh lại sì sầm, kẻ nào đánh anh đại của trường ra nông nổi này thì quả thật là gan cùng mình.

Diana nháy mắt, Harry cất tiếng, đôi tay khê vẫy:

-Ginny! Lại đây.

Cả 3 người và toàn bộ học sinh đều quay sang nhìn Harry. Trước ánh mắt đe dọa của Diana, đám nhieu chuyện kia mau chóng trở về nguyên trạng. Ginny mỉm cười ngọt ngào bước đến. Ina bình thần đưa chân ra phía trước.

Rầm!

Ginny ngã nhào xuống đất. Đôi chân dài của Ina đã mau chóng biến mất trong 9 cặp chân kia. Harry đưa tay cho Ginny, anh mỉm cười:

-Em hậu đậu quá!

Ginny Clanne khê cúi mặt, giọng nói lí nhí:

-Thật thất lễ với mọi người quá.

Diana nhìn về mặt gương ngùng ngùng đầy giả tạo của cô ta nhếch mép cười khinh bỉ.

“Để tôi xem cái đuôi cáo của chị dài đến đâu.”

Eric bước đến nhìn cô ta lo lắng hỏi:

-Em k sao chứ?

Cô ta mỉm cười, gương mặt thánh thiện đáp:

-Em k sao. Anh đừng lo.

Mars lại lên tiếng, chỉ vào Ryan hỏi:

-Hay D. Ai kia?

Diana thần nhiên nói:

-Em rể tương lai của chúng ta.

Cả đám lại ồ lên, Violet sắc mặt tối sầm, ánh mắt lạnh băng liếc Ryan như muốn giết người. Ryan bị ánh mắt của cô liếc cho nổi hết cả gai ốc. Anh cười cười hỏi:

-Em rể tương lai là sao?

Herra vui vẻ dựa vào người Mars nói:

-Là chồng của Violet.

Violet mặt đã tối đen, lạnh lẽo nói:

-Mọi người đừng có đùa như thế.

Billy lúc này mới lên tiếng:

-Hóa ra đây là người theo đuổi Vi nhà ta sao?

Diana cười tươi rồi đáp:

-Đúng đó anh!

Violet đứng dậy, nhéo Diana 1 cái rồi bỏ đi. Ryan nhìn cô, vội vàng chạy theo. Đến lúc này Jackson mới nói:

-2 người ngồi xuống đi.

Ginny Clanne vừa ngồi xuống thì Mars và Taylor đã làm đổ ly nước ngọt.

-Á!

Chiếc váy và vạt áo sơ mi của Ginny Clanne ướt đẫm thứ nước ngọt có gas lạnh ngắt. Taylor nhìn cô ta đều đều nói:

-Ôi em xin lỗi chị!

Ginny có thể nhìn thấy 1 nét cười cợt trong ánh mắt của cậu ta. Cô ta nhận thấy rất rõ đám người này đang cố tình chơi cô ta đây mà. Dần cơn tức xuống, cô mỉm cười dịu dàng:

-K sao đâu em. Thay đồ là đc rồi!

Mars lại lên tiếng, giọng cợt nhả:

-Xin lỗi cậu nhé! Tớ vô ý quá. Có cần tớ cho cậu mượn áo mặc k?

Jackson nhìn Mars cười cười:

-Em cho cô bạn dễ thương đây mượn áo rồi em mặc gì? Bán khóa thân à?

Mars thoải mái dựa người vào thành ghế nhìn ông anh:

-Ôi trời! Em bán khóa thân thì gái nào chẳng thích hả anh.

Diana lại chen vào:

-Anh k sợ vợ iu của anh ghen à?

Herra hôn vào má Mars, mỉm cười:

-Chị k ghen đâu em gái. Chồng iu của chị chơi chán rồi cũng về bên chị thôi.

Ginny đã sớm k giữ đc nụ cười trên mặt, cô ta ra vẻ tủi thân, giọng nói run run:

-Thôi các cậu đừng đùa như vậy. Cám ơn lòng tốt của Mars, Ginny k nhận.

Ina lại nói:

-Nãy giờ tụi nó có nói cậu đâu mà nhận với k nhận. Hay là cậu thích như thế?

Ginny cúi mặt, 1 giọt nước mắt long lanh rơi xuống mu bàn tay đang nắm chặt gấu váy. Eric nhìn cô khóc, anh cảm thấy tim mình như bị bóp chặt.

-Các người thôi đi là đc rồi đó.

Diana đã thôi cười, giọng nói của cô mĩa mai:

-Anh iu à! Anh có vẻ quan tâm đến bạn gái cũ quá nhỉ. Hay anh đưa chị Ginny đi thay đồ đi nhé.

Harry nhìn Diana cười cợt:

-Em gái, Ginny là bạn gái anh cơ mà.

Diana lại cười:

-Em quên mất! Sorry anh nhé!

Harry nhìn Eric, ánh mắt có chút khinh bỉ nói:

-K sao! Bạn trai em muốn thì anh sẵn sàng nhường.

Ginny tiếp tục khóc, đôi tay siết chặt hơn nữa. Eric k thể nhìn cô khóc như thế, anh đứng lên, kéo tay cô đi. Diana nhìn hình ảnh ấy gọi với theo:

-Anh iu à! Sức chịu đựng của anh kém quá đấy.

Cả bọn lại cười ồ lên.

Khuất sau cánh cửa, đôi mắt nâu thắm của Ginny Clanne lóe lên tia gian xảo.

“Diana Vrolen mày cứ chờ đấy. Tao sẽ ày ném mùi đau khổ.”

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.1: LONELY STAR

-Violet!-Ryan gọi với theo bóng hình đang bước nhanh trên hành lang vắng.

Violet thừa biết cái người đuổi theo mình là ai. Cô thừa nhận anh ta là 1 kẻ cố chấp. Biết bao người theo đuổi cô đều phải từ bỏ trước cái thái độ đứng đưng k quen biết này. Riêng anh ta thì k. Ryan kéo tay cô lại, anh nhẹ nói:

-Em k sao chứ?

Violet k quay lại nhìn anh. Cô cố giật tay ra khỏi anh, giọng nói vẫn vô cảm như trước:

-Bỏ tay tôi ra!

-Anh sẽ k bỏ trừ khi nào em quay lại nhìn anh.

Violet thấy anh ta thật cố chấp. Tại sao cứ phải đuổi theo cô như thế? K thấy chán sao? Chẳng lẽ anh ta k hiểu rằng ánh mắt cô chưa bao giờ dừng lại ở anh ta à? Nhưng cô tin chắc rằng anh ta sẽ k để cô đi nếu cô k đáp ứng cái yêu cầu nhỏ nhoi của anh ta.

Xoay người lại, cô nhìn thẳng vào anh, cất tiếng hỏi:

-Giờ tôi đi đc chưa?

Ryan nhìn cô, anh biết mình khiến cô cảm thấy chán ghét. Nhưng bản thân anh k thể kiềm đc ý định phải đuổi theo cô, phải bắt cô nhìn vào mình. Tay anh nổi lông, giọng nói có phần buồn chán:

-Ghét anh đến thế sao?

-Đúng! Anh k cảm thấy mình rất phiền à?

Ryan vuốt nhẹ mái tóc hơi rối, anh lại hỏi:

-Có thể cho anh biết lí do đc k?

-Lí do?

-Tại sao lại ghét anh đến thế?

Violet im lặng. Chính bản thân cô còn k biết tại sao mình ghét anh như vậy. Ngay lần đầu tiên gặp mặt, cô đã cảm thấy k thích anh rồi. Phải chăng vì ở anh có điều gì đó khiến cô nhớ về anh ấy? Violet quay mặt đi.

Ryan nhìn thấy ở cô 1 điều gì đó trầm buồn. Anh lun có cảm giác cô đã phải trải qua những nỗi đau rất lớn. Về ngoài lạnh lùng cao ngạo kia chính là vỏ bọc cho 1 trái tim đã tan vỡ trong cô. Anh thật sự chỉ muốn đc hàn gắn những mảnh vỡ ấy, đem lại cho cô 1 niềm an ủi.

-Em đã rất buồn sao?

Violet k nói. Cô vẫn còn mãi chìm đắm trong những ký ức ngọt ngào mà giờ đã trở thành dĩ vãng. Chợt, Violet nhẹ nói, tiếng nói cô như tan vào trong k gian vắng lặng:

-Anh.... gọi lại cho tôi 1 cảm giác rất k thực. Tôi sợ rằng mình sẽ lại chìm vào kỷ niệm mà quên mất đâu mới là hiện tại.

Ryan nhìn cô, anh k biết nên hỏi hay im lặng. Anh chỉ biết cô đang bối rối. Đường như anh làm cô nhớ đến 1 người nào đó.

Violet mỉm cười. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười của cô khi cô ở bên Diana. Nụ cười này mang 1 nỗi đau. Nó đẹp nhưng lại chua xót. Cô lại nói, giọng nói run run như thể kìm nén 1 điều gì đó chỉ trực trào:

-Ồ anh, tôi luôn cảm giác rất thân quen. Anh khiến tôi có cảm giác như thể mới hôm nào, người tôi iu nhất vẫn đang hiện diện bên tôi.

Ryan khẽ cười. Thì ra cô ấy đã có người iu. Anh lại hỏi:

-Người em iu.....

Violet lại bình thản nói như thể cô đang nói mình muốn ăn cơm vậy:

-Anh ấy chết rồi.

Ryan sững người. Anh k ngờ. Người đó đối với cô ấy hẳn rất quan trọng. Nhưng dường như người con trai đó cũng có quan hệ với Diana thì phải. Anh muốn hiểu về Violet hơn nữa. Muốn đc lấp đầy khoảng trống trong tim cô.

-Người iu của em tại sao mất?

-Anh ấy bị tai nạn.

-Đã bao lâu rồi?

-3 năm! 1 khoảng thời gian k dài cũng k lâu.

Ryan nhìn cô, anh lặng lẽ nói:

-Nhưng cũng k thể khiến em quên đi hình bóng của người đó.

Violet nhìn Ryan, cô nhếch mép cười tựa như k.

-Anh đã bao giờ iu ai chưa Ryan?

Anh giật mình. Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh.

-Chưa! Tại sao em lại hỏi vậy?

Cô k trả lời, bàn tay cô đặt lên má anh.

-Vậy đối với anh, tôi là thế nào?

Bàn tay nhỏ bé ấy lại di chuyển xuống trước ngực anh, dừng lại nơi trái tim đang đập từng nhịp chậm rãi:

-Tình cảm anh dành cho tôi, anh có thực sự xác nhận đc nó? Tim anh có bóng hình của tôi k?

Ryan k nói. Anh k biết phải đáp trả cô thế nào.

Đối với anh, cô đơn thuần là 1 cô gái mang trong mình 1 vết thương chưa lành. Đối với anh, cô vẫn là 1 cô gái kiên cường, cố gắng che giấu đi nỗi đau để đối mặt với cuộc sống 1 cách bình thản nhất. Còn tình cảm của anh ư? Nó có phải là tình iu hay đơn thuần chỉ là 1 ước muốn đc chinh phục? Nhưng anh hoàn toàn muốn đc bảo vệ, đc nắm tay cô vượt qua hết những ngày tháng đầy khó khăn và cho cô 1 bến bờ bình yên.

Nhưng trái tim anh, hình bóng cô vẫn chỉ là 1 điều gì đó mờ hồ, chóng tan. Nó có thể vì cô mà đập hằng 1 nhịp. Nhưng đó hoàn toàn k phải là iu. Có lẽ chỉ là 1 phút say nắng nhất thời. Trái tim anh vẫn k thể điều khiển đc những nỗi nhớ dành cho cô. Tâm trí anh vẫn k thể k nghĩ về cô dù chỉ đôi lúc. Như vậy liệu đã có thể gọi là iu?

Violet im lặng nhìn phản ứng và sắc mặt của người con trai đứng trước mắt mình. Yêu ư? K phải! Đó chẳng qua chỉ là 1 cảm xúc nhất thời mà thôi. Cứ cho rằng anh ta thực sự muốn đc bên cô đi, thì đó vẫn chưa phải là iu. Diana đã từng nói với cô, trong 1 khoảng thời gian ngắn, 2 trái tim k thể nhanh chóng thuộc về nhau. Tình iu phải lặng đọng lâu dần mới có thể dịu dàng và đẹp đẽ.

Rốt cuộc vẫn k ai có thể thay thế đc hình ảnh của Danniell trong cô. Khoảng trống kia, thôi thì cô mặc kệ. Chẳng cần nó phải đc lấp đầy. Chỉ cần thế này là đủ.

-Đừng ngộ nhận! Và cũng đừng iu tôi đồ ngốc!

Để mặc Ryan ở lại. Cô bước đi! 1 nụ cười nhẹ nở rồi nhanh chóng tan đi như cơn gió làm lay động mặt nước thu phẳng lặng. CHƯƠNG 15.2:

Eric vẫn kéo tay Ginny bước đi. Ra khỏi tòa nhà, anh dừng lại bên bờ hồ lặng sóng. Giọng nói đượm buồn, thoáng sự lo lắng và quan tâm, anh hỏi:

-Em k sao chứ?

Ginny ngược nhìn anh. Trong đôi mắt kia, những giọt lệ đã ngừng rơi. Gương mặt xinh đẹp vẫn còn vương đầy vệt nước mắt chưa khô. Mái tóc cam rực rỡ trong k gian đầy gió lạnh. Thu đến và 1 lần nữa, cả 2 lại đứng bên nhau ở nơi họ chia tay. Chỉ khác chẳng chính là tình cảm.

Eric vẫn nguyên vẹn trong tim cảm xúc của ngày trước. Chỉ có chẳng hình bóng của người con gái trong tim anh đã trở nên xa vời hơn trước rất nhiều. Cả 2 đứng đối diện nhau nhưng anh lại có cảm giác cô đang ở rất xa. Còn Ginny, tình iu trong cô dành cho anh vốn dĩ là k có. Quen anh vào ngày đó chẳng qua chỉ là 1 phần trong kế hoạch của cô. Tình cảm dành cho anh vốn dĩ chẳng có thì làm gì có đổi khác.

Vẫn nở nụ cười dịu dàng phẳng phất chút buồn thương, cô nhẹ đáp:

-Anh đừng lo cho em!

Eric nhìn người con gái kiên cường trước mặt anh, trái tim anh lại đau nhói. Anh thấy trong mắt cô, tình iu dành cho anh đã k còn. Quay lại, lời đề nghị của cô anh vẫn nhớ. Nhưng anh vẫn k thể chấp nhận iu cô khi trái tim cô lại thuộc về người khác. Anh k muốn mình là 1 kẻ thay thế. Vì thế, anh chấp nhận làm 1 ngôi cô đơn dõi theo bước chân của cô.

-Đừng cố gắng che giấu bản thân mình. Chúng ta có thể k còn như trước. Nhưng em hãy nhớ, anh sẽ luôn bên em khi em cần nhất.

Ginny nhìn anh. Cô mỉm cười rạng rỡ như 1 bông hoa hé nở vào ngày đầu xuân. Nụ cười ấy đã từng thuộc về anh. Nhưng giờ thì xa quá rồi. Ôm cô trong vòng tay, anh khẽ mỉm cười. Chỉ cần cô hạnh phúc với anh thế là đủ. Nhưng điều mà Eric k ngờ nhất chính là những suy nghĩ và toan tính của người con gái mà anh luôn nghĩ là yếu đuối và mong manh như ngọn cỏ trong gió.

Ginny Clanne nở nụ cười nửa miệng. Eric quả thật là đồ ngốc! Anh ta đã bị gương mặt và nụ cười cùng giọt nước mắt của cô đánh lừa. Trong mắt anh ta, cô chính là bông hoa dại mềm yếu và mong manh. Nhưng cô đã k còn như thế nữa. Thời gian đã biến ngọn hoa dại dễ tàn ngày nào trở thành 1 bông hồng đầy gai nhọn vươn mình mạnh mẽ đầy kiêu hãnh.

Khiến cho Eric iu cô chính là để lừa anh ta mãi mãi tin rằng cô là 1 cô gái yếu mềm cần đc che chở. Và kế hoạch của cô đã thành công. Chia tay nhau đã 2 năm nay nhưng anh ta vẫn k hề nghi ngờ bất cứ điều gì ở cô. Sự mù quáng của anh ta sẽ là bước đà cho cô chiếm lấy những gì cô muốn.

“Eric Franks! Anh quả thật là 1 quân cờ có ích của tôi.”

.....

Ginny bước đi, 1 tiếng vỗ tay vang lên sau lưng khiến Eric giật mình.

-Rất cảm động!

Giọng nói đầy giễu cợt của Diana khiến anh có phần khó chịu.

-Em làm gì ở đây?

-Xem kịch!

Ngồi lên thành hồ lát đá cẩm thạch xanh, cô nhìn anh đầy thích thú. Ánh nhìn của Diana khiến anh cảm thấy tức giận. Eric gằn giọng:

-Em cố tình chơi cô ấy?

Diana ra vẻ ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt tuyệt nhiên k hề có 1 tia cảm xúc:

-Cố tình? Em hoàn toàn k liên quan!

-Vậy tại sao lại hòa theo bọn họ nói móc cô ấy?

Vẫn thản nhiên như k có chuyện gì xảy ra, cô đưa tay chạm vào mặt nước. Giọng nói đều đều đáp:

-Em k nói móc. Đơn giản là do anh nghĩ thế mà thôi.

Eric nhìn cô gái đang ngồi nghịch nước, anh nhẹ hỏi:

-Rất cuộc em đang có ý gì?

Diana k trả lời. Cô lặng nhìn mặt nước gợn sóng. Cô khẽ gọi:

-Eric! Anh lại đây!

Đôi chân anh bước tới gần bên cô. Ánh mắt dừng lại trên mái tóc đen mượt xoa dài trong gió lạnh. Giọng nói vô cảm của cô vang lên, nhạt nhòa trong hương thu:

-Nhìn mặt nước này đi! Nó vốn dĩ rất phẳng lặng. Nhưng khi có tác động từ bên ngoài, nó sẽ bắt đầu nổi sóng. Cũng giống như mỗi chúng ta. Đừng để vẻ phẳng lặng bên ngoài đánh lừa anh. Bởi anh sẽ k thể nào biết dc bên trong vẻ phẳng lặng đó, sóng đang dữ dội đến thế nào đâu.

Vẫy tay, cô đứng dậy. Đối mặt với anh, cô lại nở nụ cười. Eric nhìn cô k đáp. Anh k hiểu cô muốn ám chỉ điều gì. Diana lại lên tiếng:

-Anh có thể là 1 ngôi sao đôi theo chị ta. Nhưng mãi mãi anh cũng sẽ chỉ là 1 ngôi sao đơn côi mà thôi. Anh nên nhớ, có những người trân trọng giữ bên mình, có những người chôn sâu trong tim, thỉnh thoảng nhớ đến thế là đủ. Đừng vì 1 tình iu đã qua mà bỏ quên mất hạnh phúc khác đang chờ anh nắm lấy.

Eric khẽ nói:

-Anh biết!

Cô lại cười. Khẽ hôn nhẹ lên má anh, cô thì thầm:

-Anh.... k biết đâu!

Diana quay bước. Cũng như Violet, cô để lại Eric đứng đó 1 mình với những suy nghĩ ngổn ngang cùng những tâm trạng đầy phức tạp.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.1: CHUYẾN GIAO DỊCH LÚC NỬA ĐÊM

-Ginny!-1 giọng đàn ông trầm lắng, nghiêm túc vang lên.

Ginny Clanne ngược mắt khỏi chiếc máy tính xách tay, gương mặt băng lãnh nhìn ông ta:

-Dượng gọi con?

Người đàn ông cô gọi là dương ngồi xuống chiếc ghế da đối diện cô. Phong thái cao ngạo có phần ung dung của ông ta khiến cô có chút sợ hãi. Tuy đã trưởng thành nhưng cảm giác sợ hãi người đàn ông trước mặt vẫn còn trong cô.

Ông ta lên tiếng, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào cô:

-Đêm nay, 1 khách hàng của ta sẽ đến đây kí hợp đồng. Ta muốn con thay mặt ta đến đó.

Cô cúi đầu, nhẹ đáp:

-Vâng thưa dương!

Người đàn ông đứng dậy. Trước khi bước ra khỏi phòng, ông ta nói:

-12h đêm nay, tại khách sạn Knivef.

Tiếng cửa đóng sầm lại, Ginny ném thẳng chiếc ly thủy tinh trên bàn vào bức tường đối diện.

Cô hận ông ta. Chính ông ta đã cướp mất tuổi thơ vui tươi đầy màu hồng của cô. Ông ta đã biến cô thành 1 công cụ kiếm tiền cho chính ông ta. Như 1 quân cờ trên bàn cờ kinh tế, ông ta điều khiển từng bước đi của cô. Còn cô, giống như 1 con chó trung thành của ông ta.

-Mày đến Heavy đem hàng về đây cho tao!-Người đàn ông ra lệnh. Ông ta ung dung hút điếu thuốc nhìn xuống thân hình gầy gò dưới chân mình.

Cô bé 12 tuổi cúi đầu, cô quay người bước đi. Giữ màn mưa trắng xóa người ta nhìn thấy 1 con bé tóc cam rực rỡ đang bước chậm rãi đến 1 căn nhà nhỏ nằm sâu trong hẻm tối. Con nhỏ bước đến cửa của căn nhà xập xệ cũ nát. Hàng chữ Heavy Bar xiên xẹo, nửa mất nửa còn hiện lên dưới mái hiên cũ. Con bé gõ cửa. 1 giọng nói ồm ồm vang lên:

-Đứa nào đó?

Con nhỏ lại đáp:

-Tôi đến lấy hàng cho ông Rango.

Cánh cửa sắt bật mở. Hiện lên trước mặt cô bé 1 tên du côn cao to, với những hình xăm chằng chịt. Trong ánh đèn mờ mờ hắt ra từ phía bên trong căn nhà rọi lên gương mặt đầy sẹo của hắn ta. Tên du côn nhìn con bé, nở nụ cười gian tà, hắn nói:

-Cô em đây là gì của lão Rango?

-Tôi là con gái của ông ấy.

Tên ấy cười vang, hắn ngoảnh đầu vào trong nói lớn với đồng bọn:

-Ê tụi bây, có 1 con bé tự xưng là con lão già Rango kia!

Đám côn đồ cười vang cả 1 góc tối. 1 giọng nói trầm, đầy uy lực vang lên:

-Im! Cho con nhỏ vào đây!

Tiếng cười tắt hẳn. Tên đứng trước cửa cau mày, hắn bước qua 1 bên, khó chịu nói:

-Vào đi!

Con nhỏ run run bước vào bên trong, cánh cửa đóng lại. Dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, hình ảnh của căn nhà hiện lên chập choạng trong mắt của con nhỏ. Trong góc tối nhất của căn nhà, giọng nói uy lực lúc nãy vang lên:

-Lại đây!

Con nhỏ sợ hãi bước đến gần. Nó chỉ thấy dc đôi giày da bóng lộn của người đàn ông và 1 chiếc nhẫn vàng đính 1 viên đá đen to bằng cái móng tay của con bé. Người đàn ông lại lên tiếng:

-Mày là con vợ của lão Rango?

Con nhỏ gật đầu. Người kia lại tiếp tục:

-Lão kêu mày đến lấy hàng?

Con bé lại gật đầu.

-Thế có biết hàng này là gì k?

Con nhỏ lắc đầu, tuyệt nhiên k hề cất tiếng. Người đối diện phát tay, 1 tên to con khác bước đến. Trên tay của hắn ta là 1 chiếc hộp gỗ to bằng cuốn tập. Người đàn ông nhắc chiếc hộp trên tay, ông ta xoay xoay cái hộp, chiếc nắp bật mở. Con nhỏ nhìn thấy bên trong là những gói nhựa màu trắng. Có khoảng 4 gói. Người đó hỏi:

-Có biết thử hàng k?

Con nhỏ lại lắc đầu. Đám du côn lại cười rộ lên. Tên mở cửa nói:

-Lão ta nghĩ gì mà lại cho 1 con gà mờ như thế này đến lấy hàng nhỉ?

Người đàn ông lại phát tay, tất cả tiếp tục rơi vào im lặng. Con bé lên tiếng:

-Tôi... có thể lấy hàng đc chưa?

Người đàn ông bật cười. Ông ta đóng nắp hộp:

-Mày nghĩ dễ như vậy sao?

-Thế tôi phải làm sao?

Để chiếc hộp qua 1 bên, ông ta nở nụ cười nửa miệng:

-Muốn lấy hàng à? Phải chiều đám này đã.

Lũ côn đồ cười phá lên. 1 tên trong số chúng nói lớn:

-Đại ca thật rộng lượng.

Người đó đứng lên, đôi tay phe phẩy nói:

-Cho tụi bay. Đối xử với nó cho tử tế. Ricky! Khi nào nó tỉnh thì giao hàng cho nó.

Nói rồi người đàn ông biến mất. Đám còn lại cười rộ lên. Chúng tiến tới con bé đang sợ hãi lùi dần vào chiếc ghế nệm dài. 1 tên lên tiếng, đôi tay to khỏe của hắn nắm lấy cánh tay gầy của con bé:

-Nào cô em! Chiều tụi này 1 chút, em sẽ có hàng.

Cô nhỏ sợ hãi lắc đầu khi đám côn đồ càng tiến sát lại hơn. Chiếc quần cũ của con bé bị 1 tên xé rách. Con nhỏ la lên:

-Tránh xa tôi ra! Cứu tôi với.

Chúng lại cười rộ lên, ai trong số chúng lên tiếng:

-La lớn đến mấy cũng chẳng có ai đến cứu đâu cưng.

Những tên côn đồ lao đến con bé như con những con sói đói khát. Chúng xé rách quần áo cũng con bé, thay nhau làm nhục thân hình gầy gò kia. Con bé đau đớn chỉ biết khóc. Miệng nó chỉ biết kêu mẹ. Cứ như thế, con bé đuối sức, nó ngất đi trong cơn đau tột cùng và tiếng cười man rợ đầy khoái cảm của đám du côn đồi bại.

Ginny bất động nhớ đến ngày hôm đó. Chính từ ngày hôm đó trở đi, cuộc đời cô đã thay đổi. Ông ta bắt đầu thường xuyên giao cho cô những chuyển giao dịch lớn nhỏ khác nhau. Và nhiệm vụ của cô là nhận lấy món hàng, chuyển tiền, ký tên. Cuối cùng, bao nhiêu lợi nhuận ông ta sẽ là người hưởng. Còn cô, bất chấp nguy hiểm, dấn thân vào những món hàng nguy hiểm của ông ta. **CHƯƠNG 16.2:**

Ginny mặc 1 chiếc váy bó màu đỏ để lộ đôi vai trần trắng mịn. Mái tóc màu cam xoắn nhẹ thả bồng bềnh. Trên cổ, sợi dây chuyền bạch kim với viên thạch anh tím lấp lánh làm tôn lên vẻ quyến rũ ở cô. Chiếc váy dài ngang gối, xẻ dọc từ đùi xuống tận gấu váy để lộ đôi chân dài trắng tấp. Đôi giày cao gót thủy tinh cao 10 phân khiến cô càng thêm lộng lẫy.

Chiếc BMW serie 6 màu đỏ phóng ra khỏi căn biệt thự xa hoa. Cuộc giao dịch lúc nửa đêm bắt đầu. Ông già đó đã sắp xếp tất cả cho cô, việc duy nhất cần làm bây giờ là đến đó, thuyết phục vị đối tác kia ký kết hợp đồng chuyển nhượng lô hàng đang nhập cho cô là đc. Chỉ bấy nhiêu đó, cô sẽ xong việc. Mỗi nhiệm vụ sẽ đổi lại cho cô sự tự do.

Ông ta chưa “đánh hơi” đc Saphia của cô nếu k, lão ta sẽ còn uy hiếp cô nhiều hơn nữa. Năm ấy chỉ tại mẹ cô sai lầm, k biết đc bộ mặt thật của ông ta nên cô mới phải trở thành quân cờ trong tay lão ta. Làm việc cho ông ta, cô sẽ có tự do và đảm bảo cuộc sống của mẹ. Saphia đc cô thành lập với mục đích để lật đổ ông ta và thu tóm quyền lực. Có như thế, cô sẽ tìm lại đc mẹ mình.

Chuỗi khách sạn thuộc quản lý của lão già hiện ra trước mắt cô. Knife! Vứt chìa khóa cho tên phục vụ, cô bước vào trong. Knife lúc này đã vắng khách chỉ còn 1 vài tên lưu manh dẫn gái vào thuê phòng mà thôi. Cô tiếp tục nhìn thấy cô, vội nói:

-Chị Victoria phòng 307 ạ!

Cô gật đầu, khuôn mặt tươi cười bước vào thang máy. Cửa thang máy đóng lại, nụ cười trôi tuột khỏi gương mặt yêu kiều kia. Cánh cửa lại bật mở, hít 1 hơi giữ bình tĩnh, cô mở cửa căn phòng 307. Trong tầm mắt của cô, 1 người đàn ông béo phệ xuất hiện. Ông ta đứng lên, đôi mắt nhỏ nhìn cô vẻ thèm thuồng:

-Xin chào! Cô đây là con gái của ông Rango?

Cô mỉm cười bước đến bắt tay ông già:

-Chào ngài Phillip. Tôi là Victoria!

Lão ta vội vàng chỉ vào chiếc ghế trắng:

-Mời cô ngồi!

Victoria thấy rất rõ ánh mắt ti hí kia đang dán vào đôi chân của mình. Cô ghê tởm loại người như ông ta, nhấp môi ly Champagne, cô vẫn giữ nụ cười:

-Chúng ta có thể vào vấn đề đc rồi chứ ngài Phillip?

Lão già mỉm cười nói:

-Ồ! Quả thật là con gái Rango. Rất thẳng thắn.

-Ngài quá khen!

-Đc rồi! Thế cô biết gì về lô hàng chuẩn bị nhập.

-Thật xin lỗi ông. Nhưng ngoài việc lấy hàng, tôi k đc phép biết món hàng là gì.

Phillip ngạc nhiên:

-Vậy chẳng nhẽ cô k hề hay biết món hàng nó có trọng lượng, trị giá hay hình dáng gì sao?

Cô nhếch môi:

-Theo tôi đc biết, món hàng lần này nặng khoảng 1 kg đc chia làm 3 gói nằm trong 1 chuyến tàu sắp cập bến ở cảng Brooklyn. Đúng chứ?

Ông ta mỉm cười, uống cạn ly Champagne:

-Quả là tác phong rất tốt. K tò mò, chỉ cần làm đúng nhiệm vụ đc giao.

-Tán dóc vậy là đủ rồi ngài Phillip. Chúng ta bắt đầu luôn nhé?

Ông già ngồi dậy, đôi tay chụm vào nhau:

-Đc thôi! Mời cô Victoria!

Rút từ chiếc cặp xách bên cạnh, Victoria lấy ra 2 tờ giấy. Cô đẩy sang cho lão già:

-Ngài chỉ việc ký vào 2 tờ giấy này, xác nhận chuyển nhượng lô hàng kia cho chúng tôi, trong vòng 2 tiếng đồng hồ sau khi nhận hàng, tiền sẽ đc chuyển vào tài khoản của ngài.

Lão già Phillip đọc bản hợp đồng. Lão ta công nhận Rango quả thật tính toán rất kỹ. Quyền lợi thuộc về ông ta là rất nhiều.

-Đc tôi ký!

Victoria mỉm cười hài lòng. Lão già này xem ra rất biết điều. Xem như lần này thuận lợi hơn những lần trước. Nhận lại bản hợp đồng đã có chữ ký, cô rút điện thoại:

-Đến Brooklyn nhận lô hàng mã 6448E302 đem về trụ sở cho tôi.

K chần chờ, cô đứng dậy. Bắt tay ông ta 1 lần nữa, cô mỉm cười:

-Rất vui đc hợp tác với ông. Ngài Phillip!

Nói rồi cô bước ra ngoài.

-Xử lý ông ta đi!

Chỉ 1 câu nói với cô tiếp tân, cô bước lên xe. Chiếc BMW mui trần lại phóng đi. Chỉ có 1 điều cô k ngờ đc, chính là có 1 người đã theo dõi cô từ đầu đến cuối.

Chiếc Prosche GT màu bạc phóng vút đi. Khóe môi của người lái nhếch lên, tạo thành 1 nụ cười nửa miệng đầy bí ẩn.

“Ginny Clanne! Cô thật là thú vị.”

17. Chương 17

CHƯƠNG 17.1: ĐẦU ĐI!

Đã 1 tuần kể từ ngày Billy cùng 6 tử thần của Blood chuyển đến nơi Diana đang theo học. Từ hôm gặp nhau ở hồ nước sau trường đến giờ, Diana gần như k hề gặp hay nói chuyện với Eric. Ginny Clanne cũng xuất hiện bên cạnh bọn họ với mật độ gần như 24/24 với tư cách là bạn gái của Harry. Ryan và Violet cũng k có tiến triển gì mới. Đường như bọn họ có vẻ xa cách và lạnh nhạt hơn.

Diana nhìn cách đối xử của Ryan dành cho Violet, cô thấy dường như anh có vẻ đang bối rối. Dựa vào những điều Violet kể về lần nói chuyện trước, cô đoán chắc rằng Ryan đang cố gắng tránh mặt Violet để suy nghĩ xem rốt cuộc, anh có thật sự là thích cậu ấy hay k. Eric dạo gần đây cũng rất dễ nổi nóng. Tâm trạng anh như quả bom mà bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ. Học sinh trong trường càng ngày càng tránh xa anh hơn.

Tin tức về việc King và Tử thần thứ 6 trở về đã lan ra khắp nơi. Giới học sinh và cả thể giới đêm đã chứng kiến cũng như biết đến việc quay lại của Blood hùng mạnh như ngày đầu. Vốn dĩ im lặng kể từ ngày Prince D mất, những bang phái hay hội nhóm khác càng lúc càng hăm he lật đổ Blood khi King, Queen và Tử thần thứ 6 đột nhiên biến mất. Princess D cũng ít xuất hiện đi. Blood cũng chỉ duy trì như ban đầu, k đánh cũng k nhường. Tất cả đều im ắng trong 1 thời gian dài. Gần đây nhất chỉ dấy lên tin Blood xử lí Red để bảo toàn khu vực phía tây và Princess D tái ngộ đường đua. Ngoài ra k có bất kỳ hành động nào khác.

Cứ tưởng Qualy dễ dàng đánh bại Blood để leo lên vị trí số 1. Vậy mà k ngờ, Princess D khiến Shinee bị thương khi quay lại đường đua sau gần 3 năm vắng bóng. Qualy vừa chuẩn bị trấn đầu mới dành cho Blood thì k ngờ King lại trở về. Sự xuất hiện gần như toàn bộ của những người đứng đầu Blood khiến mọi người có vẻ nể sợ và cẩn trọng hơn. Chỉ ngay sau khi King quay lại, toàn bộ những nhóm nhỏ lẻ từng công kích Blood đều bị dẹp sạch. Địa bàn của Blood tiếp tục đc củng cố và mở rộng.

.....

Diana bước dọc hành lang về phía khu A nơi khối cao nhất, năm 6 đang học. Hiện tại, giờ này đã là giờ ăn trưa rồi. Học sinh cũng ủa ra khắp nơi. Tiếng nói cười rộn rã hòa cùng vẻ mặt rạng rỡ của lũ học sinh. Violet và Taylor đang trò chuyện đằng sau khi Diana cao ngạo đi phía trước. Chợt 1 hình ảnh đập vào mắt cô. Mỉm cười thích thú, cô dừng lại cách đó 1 khoảng k dài.

Taylor bắt gặp ánh mắt của Diana, cậu khoác vai cô hỏi:

-Sao? Muốn xử lý hay để yên?

Diana k đáp, cô quay sang Violet hỏi:

-Vi ý cậu thế nào?

Violet hờ hững nhìn cảnh tượng 1 đám nam sinh vây quanh 1 thằng nhóc đeo mắt kính đang bị dí sát vào tường. Cảnh bắt nạt thì quả thật ngày nào cô cũng gặp. Nhưng cái khiến cô lưu ý chính là cái người đang bị đánh.

-Tớ nghĩ nên can thiệp. Đó là học sinh lớp mình.

Cả Diana và Taylor cùng ồ lên, mở to mắt nhìn đứa bị đánh.

-Đúng là người của lớp mình.

Diana bước đến gần, giọng nói lạnh băng có phần nhàm chán vang lên:

-Dừng lại đi rồi đấy!

Mấy tên con trai đồng loạt ngược nhìn. 1 tên trong số đó lên tiếng:

-Thì ra Nữ hoàng tàn nhẫn và Công chúa băng của năm 3 đây mà.

Violet vẫn im lặng k nói. Đôi mắt cô chỉ hờ hững nhìn nạn nhân đang nằm bẹp dưới đất mà thôi. Diana nhếch môi cười nửa miệng:

-Biết thì thả tên đó ra đi!

Đám con trai lại cười rộ lên:

-Cô em! Mặc kệ mày là ai, xấu hay đẹp nhưng việc của bọn tao, k ai đc quyền can thiệp.

K đáp lại chúng nó, cô chỉ nhẹ nói với Taylor:

-Xử lí tụi cậu này đi! Phiền quá.

Cả lũ ngu ngốc kia vừa nghe chữ “cậu” đã nhào lên. Đứng chắn trước Diana, Taylor mau chóng hạ gục những tên đàn anh kia. Muốn đấu với Tử thần của Blood ư? Còn lâu lắm.

Violet bước đến cậu học sinh đang đau đớn ôm bụng ngồi dựa tường, cô ngồi thấp xuống trước mặt cậu ta. Giọng nói lạnh lạnh vang lên:

-Đau lắm k?

Cậu ta ngược mắt, thều thào:

-Lớp trưởng.... cậu làm gì... ở đây?

Violet k đáp, rút chiếc khăn trắng trong túi, cô khẽ lau đi những vệt máu trên mặt cậu học sinh. Diana chỉ đứng nhìn, cô hỏi, giọng nói hoàn toàn bình thường tuyệt nhiên k lạnh cũng k nóng:

-Sao lại bị tụi nó đánh?

-Mình k có tiền đưa cho tụi nó.

-Vậy là tụi nó đánh cậu?

Cậu học sinh gật đầu. Diana lại hỏi:

-Thằng nào đứng đầu?

Đôi tay run run đưa lên, cậu ta chỉ vào 1 tên ôm mũi nằm gần chân Diana. Cô mỉm cười ngọt ngào bước đến bên cạnh tên đó. Dùng chân lật ngửa hắn lên, đạp lên cổ họng, cô lạnh lùng nói:

-Mày đánh bọn tao?

Hắn tròn mắt nhìn cô k đáp lên lời khi bàn chân kia tăng lực đè mạnh xuống cổ hắn. Cô mỉm cười, vẫn là nụ cười thiên thần nhưng giọng nói vô cùng băng lãnh:

-Vậy thì mày phải nhận lại gấp đôi.

K cần nói nhiều, Diana đạp thẳng vào chỗ đó của anh ta. Tiếng thét như lợn bị chọc tiết vang vọng khắp cả hành lang. Mọi người đều hùa nhau đứng nhìn xem ai la hét như thế. Hình ảnh 1 anh chàng mũi đầy

máu mồm sàu bọt, mắt trợn ngược, tay ôm hạ bộ đau đớn in rõ trước mắt tất cả. Đám con trai xanh mặt nhìn hung thủ gây ra việc này mà lạnh cứng cả người. Tất cả đều mặc định sẵn trong đầu.

“Tốt nhất đừng nên động vào cô gái tàn nhẫn này nếu muốn sau này còn đc sinh con.”

Cười lạnh, Diana chụp lấy 1 tên con trai mặt xanh lè đứng gần đấy. Cô ra lệnh:

-Đưa người này xuống phòng y tế. Nếu cậu ta mất 1 cọng lông nào thì anh sẽ có hậu quả như tên đó đấy.

Chàng trai mặt xanh ngắt như mún xủ mau chóng đỡ cậu học sinh kia chạy mất. Rất nhân từ, Diana lại tiếp tục ra lệnh cho đám bạn đi chung với tên bị cô đánh:

-Đưa anh ta xuống phòng y tế luôn. Còn đụng đến bạn tôi nữa thì các người sẽ lạnh hậu quả đau đớn hơn nữa đấy.

Xoay người, cô bình thản bước đi.

.....

Ôm cổ Billy cô mỉm cười:

-Đi thôi anh!

Xoa đầu cô, anh nhẹ hỏi:

-Lại gây chuyện rồi phải k?

Cô tròn mắt nhìn anh:

-Sao anh lại biết?

Mars chen vào:

-Em tưởng tụi anh k nghe thấy tiếng hét hả?

Jackson nhăn nhó nói:

-Đau hết cả tai. Lại dùng chiêu cũ hay sao?

Taylor nhăn mặt đầy thương cảm đáp:

-Vâng! Thật tội nghiệp thằng nhóc.

Ina khẽ lắc đầu:

-Lại 1 người nữa vô sinh.

Eric đứng dậy, anh bước ngang qua bọn họ. Mắt k nhìn Diana, anh lướt qua cô như 2 người xa lạ. Chợt, Herra vô tình làm văng cây viết vào ngay đầu anh. 9 đôi mắt đồng loạt ngược nhìn cô. Cảm thấy k ổn, Herra vội nói:

-Xin lỗi! Tôi k cố ý.

Ngay lập tức, 1 cú đấm nhắm thẳng vào cô mà lao tới. Diana đứng gần Herra nhất, cô biết, Eric rất mạnh. Nếu bị anh ta đấm trúng, chị Herra chắc k yên quá. Vội đẩy bà chị ngốc sang 1 bên, cô lãnh trọn cơn tức giận của anh. Ngã phịch xuống đất, Diana khẽ ho, 1 ngụm máu phun ra. Billy nhìn cô em mà anh vô cùng thương iu đang ngồi dưới đất với ít máu trước mặt, khí nóng xông thẳng lên tới tận não.

Bốp!

Ngay lập tức 1 cú đáp trả nhanh như chớp giáng thẳng vào gương mặt lạnh lùng của Eric khiến anh choáng váng. Cơn tức giận suốt mấy ngày qua vô tình đc châm ngòi. Anh mất đi vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh vốn dĩ. Giờ đây, trước mặt mọi người, 1 con trâu điên đang chuẩn bị tấn công vào 1 quả bom hình học lửa mang tên Billy bắt đầu. **CHƯƠNG 17.2:**

Cả 2 vừa chuẩn bị lao vào nhau thì cửa lớp bật mở, 1 đám con trai lao vào:

-Đại ca!

2 tiếng “đại ca” vừa vang lên liền im bất khi nhìn cảnh tượng trước mắt. Ryan vội lên tiếng:

-Có chuyện gì?

1 tên rụt rè lên tiếng khi phát hiện ra Diana cũng có mặt ở đó:

-Anh Ryan! Cô ta đánh Nattaly và tụi em.

Eric và Ryan cùng liếc nhìn Diana mặt mũi hoàn toàn bình thản đứng đó. Eric vẫn giữ giọng lạnh nhạt nói:

-Cô ta đánh tụi bây?

Đám con trai mặt mũi sưng vù gật đầu lia lịa như gà mổ thóc. Anh ra lệnh:

-Kêu đám còn lại đến đây. Xử lí con nhỏ đó cho tao.

Diana cứng người, ánh mắt lạnh tanh như Billy chiếu thẳng vào Eric. K hiểu sao nhìn ánh mắt ấy của cô anh lại cảm thấy có chút đau lòng và lo sợ. Nhìn thấy cô ho ra máu như thế, gương mặt nhẫn lại vì đau nhưng tuyệt nhiên k hề kêu lên 1 tiếng khiến anh có chút đau lòng. Phải chăng, vị trí của cô trong tim anh cũng đã đc nâng lên 1 chút?

Jackson nhẹ lên tiếng:

-Đc! Đấu 1 trận đi. Nếu chúng tôi thua, tất cả các người đều phải nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi. Còn nếu các người thắng, muốn thế nào cũng đc.

Giọng nói k chút lo sợ, ngược lại có phần tự tin của Jackson khiến Ryan và Eric có chút khó chịu. Đọc đc điều ấy trong mắt họ, Diana mỉm cười. Cô lên tiếng, giọng nói âm trầm, lạnh lẽo:

-Sân sau! Ryan anh kêu người của anh đi. Còn chúng ta, ra sân sau quyết đấu.

Khoác tay Billy, cô kéo đi. Giọng nói dứt khoát đầy uy lực của cô khiến mọi người phải nghe theo. Lau đi vết máu trên khóe miệng của Diana, Billy khẽ hỏi:

-Em k sao chứ? Có đau k?

Cô nhìn anh mỉm cười:

-Theo anh nghĩ thì em có đau k?

Anh nhìn cô k đáp. Đôi mắt màu lục ngập tràn yêu thương và lo lắng. Ngay từ nhỏ, Diana là người ở bên cạnh anh nhiều nhất. Cô lun đc anh chăm lo từng chút 1. Khác với Danniell, Diana thân với Billy hơn. Vì thế, chỉ cần có anh bên cạnh, mọi vết thương trong cô đều có thể đc chữa lành.

Nhìn cạnh 2 người họ thân mật với nhau như thế, Eric lại cảm thấy khó chịu. Chính anh cũng k hiểu vì sao mình lại như thế. Cả tuần lễ nay k nói chuyện, k gặp cô gái đó, anh cảm thấy có chút k thoải mái. K lẽ anh đã bắt đầu thích cô ấy, đã bắt đầu chấp nhận để cô ấy thay thế vị trí của Ginny? K thể nào! Như thế là quá nhanh. Chỉ mới quen cô như đc gần nửa tháng, k thể nào lại có tình cảm nhanh như thế đc. Nếu thích cô ấy nhanh như vậy thì tình cảm suốt 2 năm trời dành cho Ginny có nghĩa lý gì?

Ryan k quan tâm đến việc Diana, Billy và Eric đang như thế nào. Thứ anh quan tâm chính là thái độ của Violet. Đã 1 tuần lễ qua, anh k thể nào k nghĩ về cô ấy. Muốn trốn tránh khỏi cô gái ấy nhưng k hiểu sao anh và cô lại đụng mặt nhau nhiều như thế. Ánh mắt của Diana khi nhìn anh khiến anh có cảm giác cô ấy biết hết những gì anh đang suy nghĩ về Violet. Anh chưa xác định rõ là liệu mình có iu Violet hay k nhưng anh chắc chắn tình cảm dành cho Violet là chân thành, thật lòng chứ k phải 1 phút vui đùa.

Mặc kệ những người kia có tâm trạng như thế nào, 7 con người gồm Jackson, Ina, Taylor, Herra, Mars, Harry và Violet vẫn bình thản như k có việc gì xảy ra. Dường như việc đánh nhau này k có nghĩa lý gì với họ. Bởi vì việc này đã trở nên quá quen thuộc rồi. Đã mấy năm trời họ theo Billy và Diana tham gia vào những trận đánh còn kinh hoàng hơn thế này nhiều. Và họ tin rằng, đám học sinh này sẽ k thể nào thắng đc họ. Họ, mệnh danh là Tử thần và G.F, tuyệt đối k thể thua.

.....

2 bên đã tập hợp đông đủ. Người ta nhìn thấy sự chênh lệch rõ ràng giữ quân số. 1 bên chỉ có 9 người còn 1 bên lại hơn 100 người. Billy là người đứng đầu, bên cạnh anh là Jackson và Diana. Còn lại, 6 người kia tự động dàn thành 1 hàng ngang phía sau lưng 3 người họ. Bên này, Eric và Ryan đứng đầu, đám đàn em đứng ngồn ngang phía sau lưng. Ryan lên tiếng:

-Eric sẽ đánh với Billy như lúc này.

Chưa để anh nói xong, Diana đã lên tiếng cắt ngang:

-Em sẽ đấu với anh. Xong! Tất cả lên đi!

Eric cười lạnh, anh phất tay, đám đàn em nhao lên như ong vỡ tổ. Còn lại 4 người đứng đối mặt nhau. Ngay lập tức, Eric nhào vào Billy như 1 con sói. Nhanh nhẹn và dứt khoát, Billy tung ra những cú đánh đẹp mắt vào những chỗ hở của Eric. Tuy là ban chủ của Qualy, rất mạnh đấy nhưng Eric vẫn chưa phải là đối thủ của Billy. Việc đánh nhau này, Billy và Diana đã được luyện tập từ nhỏ, muốn làm họ bị thương đâu phải là chuyện dễ.

Mặc cho 2 người đứng đầu đánh nhau, Diana mỉm cười nói:

-Ông anh xin được chỉ giáo.

Ngay lập tức cô lao vào Ryan. Cú đá hướng thẳng vào ngực anh khiến Ryan lùi lại mấy bước. Anh biết, cô gái trước mắt mình không phải dạng thường. Dựa vào lực đá của cô, anh hoàn toàn đoán chắc rằng chỉ cần trúng thêm 3 cú như thế này nữa thì anh sẽ gãy xương mất. Lùi lại phòng thủ, Ryan mau chóng đánh trả. Những chiêu thức nhắm tới Diana đều bị cô phá giải nhanh chóng. Đáp lại anh là những đòn khóa tay những cú đâm nhẹ nhàng nhưng chuẩn xác. Tuy bị Eric đánh như thế, Diana vẫn hoàn toàn bình thường và khỏe mạnh. Ryan tuy là bang phó của Qualy nhưng cơ bản vẫn không thể nào đấu lại Princess D như Diana. Anh nhanh chóng tránh những cú đá nhanh chóng của cô lao đến tới tấp. Đã rồi lại đánh, cả 2 như mèo vờn chuột, bất phân thắng bại. Trong khi đó, ở đấu trường bên kia, những anh chị tử thần và G.F đã giải quyết nhanh chóng. Đám học sinh này tuy là con trai, có chút sức mạnh nhưng cơ bản không thể đào tạo bài bản như họ. Ngay cả Violet, người yếu nhất nhóm cũng có thể hạ gục đám ruồi nhặng này nhanh chóng mà không tốn sức. Thế đánh của cô đa phần lấy nhu thắng cương, dùng chính sức của kẻ đánh mà đánh thắng họ. Từng đòn khóa tay, né và đỡ cực kỳ điêu luyện khiến đám con trai nằm la liệt. Ina, Jackson dứt khoát, nhanh gọn. Mars và Herra cũng thế, họ ra tay chuẩn xác, hạ gục đối phương. Taylor tàn nhẫn không kém Diana, cậu nhanh chóng giải quyết những kẻ ngu ngốc lao vào mình.

Chỉ trong vòng chưa đầy nửa tiếng, hơn 100 người nằm xếp lớp như cá mè dưới chân 7 anh chị đại ca. Tất cả 7 người đều có chung 1 ý nghĩ đó là

“Muốn đấu với ta sao? Đợi 100 năm nữa đi!”

Cả 7 người nhàn nhã đứng xem kịch của 2 cặp đôi trâu bò. Họ nhìn thấy rất rõ ở cặp Diana, phần thắng chắc chắn nghiêng về cô. Ryan đã trúng đòn rất nhiều còn Diana cơ bản vẫn nguyên vẹn, chưa “mê” miếng nào. Cô bình thản mà đánh, thái độ hoàn toàn nhàn nhã như đang tập thể dục, có phần nhàm chán. Còn Ryan đuối sức thấy rõ. Trận đấu đã được nửa tiếng mà anh lại bị trúng đòn khá nhiều, những giọt mồ hôi đã bắt đầu lăn trên trán anh. Khác với anh, Diana hoàn toàn không có cảm giác bởi ngày nào cô cũng luyện tập mấy tiếng đồng hồ liền. Ngay từ lúc nhỏ, việc luyện tập những thế võ đã trở thành thói quen thường ngày của cô. Đó là lý do tại sao dù có thiếu King, Princess D vẫn giữ vững được Blood.

Còn về phía Eric và Billy thì có phần ngang sức. Tuy nhiên rõ ràng Billy nhỉnh hơn hẳn. Anh biết tìm ra chỗ hở của Eric mà nhắm đến. Dù bị trúng 1 đòn của Eric vào vai nhưng anh vẫn bình thản như không. Giống Diana, những cú đánh này chẳng ăn thua gì với anh. Billy đã có phần nhàm chán, anh muốn mau chóng kết thúc cuộc đấu mà mình đã nắm chắc phần thắng này. Nhanh chóng, đạp thẳng lên vai Eric, đôi chân dài kẹp lấy cổ anh, xoay 1 vòng và vật ngã Eric xuống đất. Eric không tài nào nhúc nhích được nữa. Anh nằm yên dưới cú kẹp cổ của Billy. Phía bên kia, Diana cũng kết thúc trận đấu bằng 1 đòn y chang như thế.

7 người vỗ tay, tiến tới khi Billy và Diana đứng dậy. Jackson mỉm cười nói:

-Quả không danh! Cả 2 người vẫn không hề thay đổi hay yếu đi, ngược lại còn mạnh hơn trước đây nhỉ?

Diana mỉm cười nhẹ đáp:

-Anh quá khen! Chẳng qua anh Ryan đây nhường em mà thôi.

Liếc mắt nhìn Ryan đang nằm thõ ở gần đấy, Ina nhếch môi nói:

-Em khiêm tốn quá đấy!

Billy k quan tâm đến lời nói của mọi người, anh nhìn cô 1 lượt hỏi:

-Em k sao chứ Snow?

Cô lắc đầu cười:

-Anh có đau k? Vết thương ở vai ấy?

Anh xoa đầu cô trên:

-Hôn anh 1 cái thì anh sẽ hết đau ngay ấy mà.

Cả đám bật cười, Diana cũng mỉm cười hôn lên má anh mà k hay biết có 1 ánh mắt đầy sát khí đang nhìn mình. Violet nhìn Ryan, cô bước đến bên cạnh anh, đôi tay khẽ đưa ra trước mắt. Anh ngược nhìn cô, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Còn cô, vẻ mặt vẫn lạnh như băng tuyết mùa đông, nhẹ nói:

-Đừng hiểu lầm! Tôi chỉ muốn giúp anh đứng lên thôi.

Ryan mỉm cười có chút đau đớn. Nắm lấy bàn tay nhỏ bé, ầm áp kia, anh đứng dậy. Tất cả đã đi hết rồi. Chỉ còn 1 mình Diana đứng đó đợi Violet.

Cô bước đến bên Eric đang đứng thõ dốc, nhẹ đưa tay lau đi vết máu ở khé môi. Cô mỉm cười dịu dàng:

-Đau lắm k? Anh k phải là đối thủ của anh ấy đâu.

Eric hất tay cô ra. Anh gằn giọng:

-K cần em bận tâm. Đi mà lo cho người iu của em ấy.

Diana bật cười, cô nhìn anh nói:

-Ít nhất cũng cho em đính chính chứ. Anh ấy là chồng hờ của em chứ k phải người iu.

Eric trừng mắt nhìn cô rồi quay người bước đi. Cô nhìn bóng dáng cô độc của anh bước xa dần, lòng khẽ trào lên 1 nỗi thương cảm xen lẫn chua xót. Cô cũng muốn đi ở bên cạnh và lấp đầy khoảng trống trong tim anh. Nhưng có những rào cản quá lớn mà cả anh và cô k thể xóa bỏ. Cô chỉ có thể xoa dịu phần nào nỗi đau của anh và đứng nhìn theo bước anh mà thôi.

Ryan bước đến vỗ vai cô, anh cười:

-Em quả thật rất mạnh!

Cô phẩy tay, cười rạng rỡ:

-Anh quá khen! Trụ đc như vậy là khá lắm rồi. À quên, nếu anh về nhà cảm thấy có chỗ nào đó đau quá mà k hết thì em khuyên anh nên đi khám bác sĩ.

Ryan nheo mắt nhìn cô khó hiểu, đáp:

-Anh k sao! Em k cần lo lắng.

Violet nhìn anh, hờ hững nói:

-Nó k lo lắng. Nó đang báo trước rằng anh có thể bị gãy hoặc nứt xương đấy.

Diana bật cười kéo tay Violet đi. Cô nói với lại:

-Anh bảo cả anh Eric nữa nhé!

Bỏ mặc Ryan đứng như trời trồng, 2 cô gái quay bước xa dần.

.....

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.1: SẮP ĐẶT

Tuần lễ nữa trôi qua, mọi thứ vẫn như cũ, đều đều trôi qua. Trận đấu ngày hôm đó đã để lại 1 tiếng vang lừng lẫy cho 9 con người. Ryan với cánh tay bị băng bó ngồi ở góc cuối lớp, Diana nhìn anh mỉm cười hỏi:

-Sao rồi ông anh? Nứt hay gãy?

Anh nhìn cô nhún nhó nói:

-Em đánh ác quá, anh bị nứt xương tay rồi. Phải băng bó trong vòng 3 tuần mới đc gỡ.

-Vậy còn anh Eric?

K như Ryan, Eric hoàn toàn bình thường, k băng bó, k kêu than. Ryan nhìn thẳng bạn lắc đầu nói:

-Nó hả? Em k cần phải lo. Chồng hờ của em rất nhẹ tay nên nó ngoài chuyện bị bầm dập chút ít thì ổn hơn anh.

Cả 2 im lặng. Cô và anh cùng nhìn về phía Eric. Dưới ánh sáng nhàn nhạt của tiết trời ngày thu, Eric như thể đang tỏa sáng. Mái tóc màu đồng của anh ánh lên, gương mặt nghiêng nghiêng cũng đc ánh sáng bao phủ. Cả thân hình anh trở nên mờ mờ ảo ảo trong làn ánh sáng dịu nhẹ. Lúc này đây, nhìn anh giống như 1 thiên thần u buồn.

Diana bước đến bên cạnh anh. Cô ngồi lên mép bàn, giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

-Anh k sao chứ?

Ngước mắt nhìn cô, anh k trả lời. Đường như khoảng cách của anh và cô lại bị kéo giãn ra xa hơn trước rất nhiều. Diana lại tiếp tục:

-Giận em sao?

K nhìn cô, anh chỉ hờ hững đáp:

-Tại sao phải giận em?

-Vì k quan tâm đến anh! Chắc vậy.

Anh nhếch môi, giọng nói có chút mỉa mai:

-K quan tâm đến anh? Anh k có tư cách trách em việc đó. Dù gì chúng ta cũng chỉ là trên danh nghĩa trước mặt Ginny mà thôi.

Quay sang nhìn thẳng vào anh, cô đưa tay xoay gương mặt anh nhìn trực diện mình, giọng nói k còn vẻ nhẹ nhàng nữa:

-Trước mặt Ginny Clanne ư? Anh nghĩ thử xem anh có làm đc điều đó k? Ngay đến việc nhìn thẳng vào mắt em anh còn chưa làm đc thì thử hỏi trước mặt Ginny Clanne chúng ta có thể giả vờ là 1 đôi đc hay k?

Eric im lặng. Anh nhìn vào tròng mắt màu hổ phách kia. Nó vẫn vậy, phẳng lặng như mặt nước ngày thu, tuyệt nhiên k có lấy 1 tia cảm xúc. Diana lại nói:

-Anh muốn tập quên đi chị ta nhưng chính bản thân anh lại cứ níu giữ lấy hình bóng của chị ta thì làm sao anh quên đi đc chứ. Chỉ cần em trên đùa chị ta 1 chút anh sẽ lại lập tức lo lắng quan tâm. Vậy thì chúng ta rõ ràng đâu phải là 1 đôi dù là trên danh nghĩa. Em hỏi anh, rốt cuộc thì quan hệ giữa chúng ta là như thế nào?

Eric vẫn nhìn cô, ánh mắt anh có chút bối rối. Cô buông tay, anh lại quay mặt đi. Cả 2 chìm vào im lặng 1 lần nữa. Rồi anh lên tiếng:

-Anh xin lỗi! Việc quan tâm đến cô ấy đã trở thành 1 thói quen của anh rồi. Và anh cần thời gian để bỏ đi thói quen ấy. Còn quan hệ giữa anh và em, chính em cũng đâu tôn trọng nó. Từ khi Billy đến đây, chẳng phải thời gian em ở bên cậu ta là rất nhiều sao?

Diana nhìn anh, ánh mắt cô xoáy vào tròng mắt xanh lục của anh, giọng nói êm dịu lại vang lên:

-Anh đang ghen đấy à?

Gương mặt Eric hơi ửng đỏ, anh vội quay đi, lúng túng nói:

-K có!

Diana đưa gương mặt mình sát lại gần anh, cô mỉm cười nói:

-Nhưng mặt anh đang đỏ kìa.

K hiểu sao khi ở gần cô như thế này, anh lại cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường. Mùi hương của cô vây lấy anh, nó khiến anh cảm thấy lâng lâng như muốn say. K lẽ anh thật sự có tình cảm với cô? Vậy còn Ginny? Quên cô ấy dễ vậy sao? CHƯƠNG 18.2:

Diana mở to mắt nhìn anh. Gương mặt anh đúng là đỏ ửng, ánh mắt có chút phân vân. Cô bật cười, hôn nhẹ lên má anh, thì thầm:

-Đang phân vân liệu anh có thích em k à?

Eric giật mình, anh mở to mắt nhìn cô:

-Sao em biết?

Cô chỉ mỉm cười k đáp. Ryan bước đến chỗ 2 người, chợt anh chỉ mặt bạn nói:

-Eric sao mặt cậu đỏ thế hả?

Eric sờ mặt. K lẽ anh lại dễ đỏ mặt đến thế sao? Ryan lại cười đều:

-K phải vì mới đc Diana hôn nên ngại chứ? Việc này mà đồn ra ngoài thì đám con gái chắc sẽ thích thú lắm đây.

Đám thẳng vào bụng thẳng bạn, anh quay lại dánh về lạnh lùng ban đầu:

-Có muốn thành gậy tay thật k?

Cả Ryan và Diana lại cười. Herra đứng ở cửa gọi:

-Diana! Đi thôi!

Cô mỉm cười đứng thẳng dậy. Kéo tay Eric cô nói:

-Xuống hội trường thôi.

Ryan cũng mỉm cười, bảo:

-Hôm nay sẽ thông báo về kế hoạch đi dã ngoại. Cậu k biết à?

Eric lắc đầu còn Diana mỉm cười rạng rỡ:

-Woa! Đây là lần đầu em đc đi đó nha. Năm 1, 2 đâu có đc đi.

Eric nhìn cô, anh k kiềm đc nở 1 nụ cười. Đúng là bên cô, mọi thứ đều có thể bị lãng quên.

.....

Phòng hội trường mở ra trước mắt họ. Những hàng ghế đỏ đc xếp dài thành từng dãy. 8 người kia đã có mặt đủ. Violet vẫy tay với cô, Diana kéo Ryan và Eric bước đến. Đây Ryan đang bối rối ngồi xuống kế Violet, cô sang 2 chỗ trống cạnh Billy ngồi xuống. Eric liếc mắt nhìn người ngồi cạnh cô, anh k cảm thấy thích cậu ta cho lắm.

Hiệu trưởng của trường, ông James Vrolen bước lên bục. Giọng nói trầm đục của ông vang lên, cả hội trường im lặng:

-Như các em đã biết, hôm nay chúng ta sẽ đc thông báo về lịch trình của chuyến tham quan và bốc thăm nhóm. Lần này, trường sẽ chia các em ra làm 2 đoàn khác nhau. Năm 3 và năm 6, các em là những học sinh cuối cấp vì thế sẽ đi chung với nhau. Còn các em năm 4 và 5 sẽ đi chung. Năm 3 và 6 sẽ bắt đầu chuyến đi với viện mồ côi Sunny Fly. Tiếp đến là viếng thăm 1 số địa điểm văn hóa nổi tiếng và 1 số ngôi làng. sau đó các em sẽ đc cắm trại ở 1 khu rừng, nơi đó, chúng ta sẽ tổ chức 1 số trò chơi và 1 vài hoạt động. Điểm đến cuối cùng là bãi biển Main. Hành trình sẽ kéo dài trong 1 tuần.

-Còn đối với năm 3 và 4, thầy cô giáo chủ nhiệm sẽ thông báo và phát lịch trình trực tiếp cho các em. Bây giờ, mời các em năm 3 và 4 sang khu vực bên trái để bốc thăm. Còn 2 khối còn lại sang khu vực bên phải bốc thăm.

Sau hiệu lệnh của ngài hiệu trưởng, tất cả đồng loạt đứng lên. Bên năm 3 và 6, thầy đích thân chủ trì việc bốc thăm. James nói:

-Mời 6 bạn học sinh trao đổi lên đây.

Ina, Jackson, Billy, Mars, Herra và Harry bước lên. Thầy lại nói:

-Lần này, chúng ta sẽ ưu tiên cho 6 em này đc phép chọn người vào nhóm của mình. Mỗi nhóm có 6 người. Nào mời em William chọn trước.

K cần nói, Diana cũng tự động bước về phía anh. Đến lượt Jackson, anh chọn Taylor còn Ina chọn Violet. Nhóm 1 xong, tất cả 6 người đứng sang 1 bên. Đến Harry, anh chọn Ginny, Herra chọn Eric và Mars chọn Ryan.

Diana nhìn 3 Herra mỉm cười đầy bí ẩn. Những việc này, đương nhiên là do 1 tay cô sắp xếp. Chọn Ginny là để kiểm soát việc cô ta sẽ làm gì. Vì cô biết ở Main, có 1 người đang chờ tất cả bọn họ.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.1: HÀNH TRÌNH VỀ MIỀN TUỔI THƠ

Ngày đi cuối cùng cũng đến, sáng hôm ấy là 1 ngày trời thu mát lạnh. Chiếc Cadillac Limousine đen bóng dừng lại trước cổng trường, 9 học sinh lững lờ bước ra. Diana cá tính năng động trong chiếc quần short trắng ngắn ngang đùi, chiếc áo phông trắng mỏng với tay áo dài đc kéo lên tận khuỷ. Khoác ngoài là 1 chiếc áo đen dài đến gối k tay. Ở phần eo của chiếc áo khoác, huy hiệu hình mặt trăng lưỡi liềm màu bạc gắn 2 sợi lông vũ 1 trắng 1 đen đc nối với 3 sợi xích bạc ở đuôi mỗi sợi là hình những chú bước bằng đá xanh lục dùng để gài 2 vạt áo lại với nhau thay cho nút thông thường.

Violet trẻ trung trong chiếc áo sơ mi trắng với tay áo ài đc xắn lên tới khuỷ, mép cổ áo viền đen. Thắt 1 sợi ruy băng đen bản mỏng làm điểm nhấn. Quần kaki trắng ôm sát chân và chiếc áo gi-lê đen. Mái tóc vàng đc buộc xéo sang 1 bên bằng 1 chiếc kẹp pha lê hình hoa anh đào. Cũng như cô, Herra và Mars đầy tính nghịch trong chiếc áo thun màu vàng in hình hoạt hình ngộ nghĩnh với quần jean xanh ôm sát. Taylor cũng chọn ình 1 chiếc áo thun màu rêu in hoa văn hình đôi cánh kết hợp với quần tây đen thắt dây nịt gai màu vàng. Harry cực kỳ hào nhoáng sang trọng trong bộ vest đen đắt tiền cùng đôi giày da bóng loáng.

Ina mạnh mẽ và độc lập trong chiếc áo 3 lỗ màu vàng khoác ngoài áo khoác da đen ngắn đến sườn và dài tay. Quần kaki đen ôm sát chân cùng đôi giày cao gót 7 phân cùng màu. Chọn ình 1 phong thái lịch lãm, Jackson khoác lên người chiếc áo sơ mi đen dài tay với mép cổ áo viền trắng và chiếc quần tây cùng màu. Mái tóc anh đc chải hơi rối kèm theo khuyên tai đính đá đen. Billy thoát khỏi vẻ băng lãnh hàng ngày để nhường lại cho bản chất đầy cá tính năng động giống cô em gái. Anh mặc áo sơ mi đen với tay áo đc xắn lên tận khuỷ và chiếc quần tây cùng màu. Khoác ngoài chiếc áo khoác k tay y như Diana.

9 con người, 9 phong cách khiến các học sinh ở đây phải choáng ngợp. K đợi lâu, họ nhanh chóng lên chiếc xe thứ 2 dành ình. Theo qui định, mỗi xe gồm 3 nhóm nhưng riêng họ là 2 nhóm đầu đc đặt cách ngồi riêng 1 xe. Tất cả dẹp gọn hành lí qua 1 bên, đợi 3 người còn lại lên xe. Ryan, Eric và Ginny bước lên, ổn định chỗ ngồi, chiếc xe bắt đầu chuyển bánh. Sau khi đẩy Ryan vào ngồi với Violet, Diana mau chóng kéo Herra xuống hàng ghế dài ở cuối xe. Chiếc laptop màu bạc đc khởi động, Herra cắm chiếc USB vào máy, 2 cô gái bắt đầu chụm đầu xì xầm. Tay Diana thỉnh thoảng lại gõ gõ trên phím. 1 kế hoạch nữa bắt đầu.

.....

Trời đã trưa rồi, những cánh đồng xanh mát cũng đã trải dài trước mắt Diana. Cô thích thú nhìn những cánh đồng cỏ may hồng đậm dập dờn trong gió. Thu mà, trời k nắng, chỉ còn mây và gió thôi. Tiết trời dịu mát có phần se lạnh này khiến Diana thích thú. K như Violet, cô iu cái lạnh đến giá rét của thành phố này. Iu những cơn mưa dai dẳng đến buốt lạnh. Và cô iu cả những bông tuyết trắng xóa nhỏ li ti kia nữa. Nhưng Violet lại thích nắng. Cậu ấy iu nắng, iu những tia sáng ấm áp của mặt trời. Và cậu ấy ghét mưa, mưa làm Violet cảm thấy ẩm ướt và hơn thế nữa, mưa gợi lại cho Violet những điều mà cậu ấy k muốn nhớ.

Trong khi Diana đang lơ đãng nhìn ra ngoài khung cửa sổ và tận hưởng làn gió thu vui đùa trên tóc mình thì ở bên này Violet đang dựa đầu vào vai Ryan mà ngủ ngon lành. Vốn dĩ gió lạnh lạnh thế này sẽ khiến Violet khó có thể chìm vào giấc ngủ. Nhưng khi có Danniell bên cạnh, cô luôn cảm thấy ấm áp như có đc ánh mặt trời chiếu sáng. Ở bên anh ấy, mùa đông k còn lạnh nữa, nó ấm áp hơn rất nhiều. Nhưng giờ đây khi vòng tay ấy đã k còn, Violet tưởng chừng như mùa đông vẫn mãi mãi khắc nghiệt và lạnh lẽo thì có 1 vòng tay khác xuất hiện bên cô.

Cô k chấp nhận quên đi anh ấy. Nhưng cô cũng chấp nhận dựa vào 1 bờ vai khác để làm điểm tựa xoa đi giá rét và những ký ức k mấy mong muốn. Ryan đến bên cô và cho cô 1 vòng tay ấm áp vào 1 ngày trời thu se se lạnh. Khi những ngọn cỏ may phơi mình trong cơn gió thì ở đây, cô dựa vào anh. Ryan biết cô ấy là 1 kẻ cố chấp, anh nhìn thấy rõ ràng cô rất muốn ngủ nhưng lại k thể. Cô ấy cứ cựa quậy k yên, lúc dựa đầu vào cửa, lúc dựa đầu vào thành ghế cố tìm ình 1 tư thế thoải mái nhất nhưng hoàn toàn k thành.

Anh đã nói:

-Dựa vào vai anh này!

Cô quay sang, tròn mắt nhìn anh. Đáy mắt cô có chút giao động và hình như có cái gì đó chột vỡ òa. Ngày đông đó, cái ngày mà cô gặp lại Danniell sau lần đầu gặp mặt. Cô vô cùng khó chịu khi nhìn tuyệt vời. Lòng cô rất bồn chồn khi phải ở trong căn nhà to lớn này mà k có Kayla bên cạnh. Và anh ấy tìm đến. Như 1 người bạn, anh đến bên cạnh cô, cùng cô vui đùa để quên đi nỗi trống trải. Và rồi, khi cô buồn ngủ, cô cũng k thể nào ngủ đc khi nằm trên chiếc sôpha trắng. Chợt 1 vòng tay kéo cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mềm Danniell cũng đã nói:

“Hãy dựa vào vai tớ này!”

Đã qua lâu rồi ngày hôm ấy. Câu nói ấy cô vẫn còn nhớ mãi đến tận bây giờ. Và cô đã bất ngờ hơn khi có 1 người con trai lại nói với mình câu nói ấy bằng giọng nói dịu dàng như anh. Ryan nhìn sâu vào ánh mắt xanh biếc long lanh của người con gái trước mắt. Nhịp tim của anh lại đập nhanh hơn bình thường khi nhìn thẳng vào cô. Cảm nhận những sợi tóc mềm quét ngang qua tay mình mỗi khi có gió thổi khiến tim anh có chút run rẩy. Anh muốn đc đưa tay ra và ôm lấy cô nhưng anh lại sợ điều đó sẽ khiến cô ghét anh hơn mà thôi.

Violet vẫn im lặng. Cô cũng chỉ nhìn anh. Ryan Evans vẫn là Ryan Evans. Còn Danniell Vrolen cũng vẫn là Danniell Vrolen. Mãi mãi cả 2 người vẫn k thể nào là 1. Cô k mún mình nhầm lẫn và càng k muốn phải xem Ryan như 1 người thay thế cho anh ấy. Như vậy là k công bằng. Nhẹ ngả đầu vào vai anh, cô khẽ nói:

-Cám ơn anh!..... Vì đã cho em 1 bờ vai.

Tiếng nói cô nhỏ dần rồi tắt đi. Ngắm nhìn gương mặt thiên sứ đang tựa vào vai mình, Ryan thầm mong giây phút này đừng bao giờ trôi qua. Bởi anh lo sợ rằng sau khi thức dậy, cô sẽ lại rời xa anh như trước. Vuốt nhẹ mái tóc mềm, cảm nhận hơi thở của cô vương vấn trên da mình, anh k kiềm đc đặt 1 nụ hôn nhẹ xuống trán cô.

Người con gái này, anh đã xác định rõ đc tình cảm của mình. Iu cô! Đúng vậy anh đã iu cô mất rồi. Dù thời gian để cho anh nói tiếng iu là quá nhanh nhưng anh thật lòng. Trái tim anh k ngừng đập loạn nhịp khi ở cạnh cô. Tâm trí anh k ngừng nhớ về người con gái mang tên Violet Brighter này. Vì thế anh nhất định sẽ giữ chặt cô bên cạnh mình. Sẽ làm cô hạnh phúc. Sẽ bảo vệ và quan tâm cô. Nhất định anh sẽ cho cô thấy, anh cũng có thể làm đc những gì mà người cô iu đã từng làm. CHƯƠNG 19.2:

1 bàn tay ấm vô cùng quen thuộc khẽ vuốt tóc Diana, giọng nói trầm ấm vang lên bên tai cô:

-Snow! Dậy đi em. Tới rồi!

Diana khẽ dụi mắt, cô trở mình. Dụi đầu vào lòng anh, cô không nhéo:

-Anh! Em k muốn dậy đâu!

Billy bật cười trước vẻ mặt của cô, anh lại nói:

-Thôi nào! Dậy đi. Ngoan anh thương!

Cô mỉm cười, ngồi thẳng dậy:

-Xi! Anh làm như em còn con nít k bằng!

Anh hôn nhẹ lên má cô mỉm cười:

-Ừ em là con nít! Mà là con nít quý cơ.

Diana nhắm mắt nhéo tay anh giận dỗi. 1 ánh mắt có phần khó chịu liếc nhìn 2 người họ. Eric đứng dậy bỏ xuống xe.

Diana vẫn vậy, là 1 cô gái hồn nhiên vô tư. Cô mỉm cười rạng rỡ, dang rộng 2 tay đón gió.

-Woa! Mát quá!

Trong khi Ginny khoác chiếc áo len, tay đút sâu vào túi áo. Ánh mắt có chút khó chịu nhìn ngôi nhà to lớn trước mắt. 1 thầy cô lên tiếng:

-Đây là nhà trẻ Sunny Fly. Nơi đây có gần 500 trẻ mồ côi. Nhà trẻ này rất rộng. Chúng ta sẽ ở đây chơi với các em nhỏ 1 ngày. Sáng ngày mai chúng ta sẽ lên đường. Đến khoảng chiều mai chúng ta sẽ đến địa điểm tiếp theo.

Nói rồi các thầy cô ra lệnh cho 480 học sinh của mình tiến về phía trại trẻ mồ côi. Ấn tượng đầu tiên của lũ học sinh về nhà trẻ này chính là qui mô của nó. Căn nhà này quả thật rất rộng à nha.

Sàn nhà lát gạch hoa màu tím nhạt bóng loáng. Tường nhà đủ mọi hình ảnh do chính những đứa trẻ nơi này vẽ. Trần nhà treo những chùm đèn thủy tinh chiếu ánh sáng màu vàng nhạt lung linh. Từ cửa vào là sảnh chính để những đứa trẻ nơi này chơi đùa. Tiếp đến là nhà ăn. Hình dung của Diana về cái nhà ăn này là nó giống trong truyện Harry Potter mà Shin từng đọc. Những dãy bàn gỗ dài cùng những băng ghế. Thầy cô nơi này ngồi ở phía trên đầu kia. Có 1 cánh cửa gỗ to mở ra đường vào bếp. Căn bếp rộng với đầy đủ đồ và vật dụng, sàn và tường ốp gỗ nâu. Ngay cả sàn phòng ăn cũng ốp gỗ hình như để tránh bị trượt chân khi bưng thức ăn ra.

Tiếp đến là khu nhà vệ sinh. Rất khang trang và thoải mái. Ở đây, mỗi nhà vệ sinh có đủ các vật dụng như 1 nhà tắm thông thường. Có khoảng 50 phòng cho nam và 50 phòng cho nữ. Tất cả k khỏi thán phục trước sự đầu tư của trại trẻ này. Quay ngược lại sảnh chính, tất cả lại chia nhau bước lên 2 cái cầu thang xoắn to dùng với tay cầm bằng kim loại dẫn lên lầu. Nơi này có 7 lầu tất cả. Mỗi lầu 70 phòng, 1 phòng 2 giường. Tầng 4, 5, 6 và 7 dành cho những thầy cô phụ trách và những vị khách viếng thăm nơi này. Mỗi phòng sẽ đc trang trí theo ý thích của mỗi đứa trẻ. Hầu hết các em nhỏ ở đây đều có độ tuổi từ 15 trở xuống.

1 cô phụ trách ở nơi này dẫn mọi người đi xếp phòng. Tầng 6, 7 là nơi của 480 học sinh ở với mỗi phòng 4 người, 2 người 1 giường. Những phòng đầu dành cho các thầy cô. Tiếp đến là 9 người. Phòng đầu tiên theo sự sắp xếp của thầy hiệu trưởng là Diana, Billy, Ina, Violet. Phòng tiếp theo là Taylor, Jackson, Mars và Harry. Cuối cùng là Ginny, Ryan, Eric và Herra. Còn lại là những học sinh khác. Eric cảm thấy khó chịu khi thấy Diana và Billy chung 1 phòng. Anh kéo tay cô về 1 góc cuối hàng lang, lạnh giọng hỏi:

-Sao em lại ở chung phòng với cậu ta?

Diana vẫn bình thản như không đáp trả:

-Em quen rồi!

-Quen?-Giọng nói nghi hoặc của anh lại vang lên.

Cô vẫn thản nhiên trả lời:

-Chính xác! Lạ chỗ mà k có anh ấy ở bên cạnh thì em k ngủ đc. Vậy nhé! Em đi chơi đây!

Eric chưa kịp phản ứng câu nào Diana đã vội chạy đi chỗ khác. Anh lặng im nhìn bóng cô dần xa. Trong lòng anh, 1 cảm xúc hỗn độn lại dâng lên. Đây có phải là ghen k nhỉ?

.....

Diana thích thú đi xuống phía dưới, các bạn khác đang chơi đùa cùng những đứa trẻ đáng iu. Cả Violet và 6 người họ cũng vậy. K nhìn thấy Ginny đâu, cô cảm thấy có chút kỳ quặc nhưng k hề quan tâm. Ryan chỉ đứng 1 góc nhìn Violet cười đùa, dạy những bé gái khoảng 6, 7 tuổi vẽ tranh. Cô mỉm cười. Diana biết Ryan cuối cùng cũng đã nhận ra mình thật sự iu Violet. Cách anh ấy nhìn cô bạn rất giống với lúc Shin nhìn Violet. Cô cảm thấy yên tâm hơn vì chính cô đã quyết định sẽ tìm cho Violet 1 hạnh phúc. Cô k thể làm chỗ dựa cho Violet nữa rồi.

Ở bếp có 1 cánh cửa kính nằm khuất ở nơi ít ai để ý khiến cô có chút tò mò. Diana tiêng tới gần, tay cô đẩy cánh cửa kính với khung bằng gỗ trắng dẫn ra ngoài. Bước theo con đường rải sỏi ra khỏi những bức tường của nhà trẻ Sunny Fly, đồng cỏ lau trắng xóa đang mùa nở rộ hiện lên trước mắt cô. Đồng cỏ bạt ngàn kéo dài đến tận phía bên kia ngọn đồi. Ở nơi tiếp giáp với ngọn đồi là 1 cây táo to, xanh rì đang đung đưa cành lá. Diana thích thú cười vang. Cô chạy ra phía đồng cỏ. Nụ cười của cô rạng rỡ, đôi tay ngắt lấy những cọng cỏ lau trắng.

Diana chạy trên cánh đồng, cảm nhận gió cùng những ngọn cỏ lau dập dờn quanh chân cô. Chạy đến giữa cánh đồng, chợt 1 tiếng nhạc nhỏ, trầm lắng vọng tới tai cô. Lắng nghe điệu nhạc kia, cô khẽ nói:

-My memory của Secret Garden.

Vội chạy theo tiếng Violin, chẳng mấy chốc cô đến cạnh cây táo kia. Hình ảnh 1 cậu bé với chiếc Violin hiện lên. Bản nhạc đang gần đến hồi kết, cậu bé kia vẫn say xưa đánh mà k để ý đến sự xuất hiện của người lạ mặt là cô. Tiếng đàn nhỏ dần, cô nhìn thấy giọt nước mắt long lanh của cậu bé khẽ rơi. Cậu buông đàn, đôi tay nhỏ bé đưa lên lau đi giọt nước mắt. Cô lên tiếng:

-Nếu muốn khóc thì hãy khóc đi!

Thằng nhóc quay lại. Cô hơi giật mình khi nhìn vào mắt nó. Tròng mắt nó cũng màu hổ phách như cô, đôi mắt ấy khiến cô có cảm giác như đang nhìn vào Shin. Thằng bé có mái tóc màu hạt dẻ và 1 gương mặt rất đáng iu nhưng lại có phần gì đó lạnh lùng, vô hồn. Nó hỏi cô:

-Chị là ai?

Cô bước đến bên cạnh nó, nhẹ nói:

-Cứ gọi chị là Snow. Em tên gì?

Thằng bé quay mặt bước đến gốc cây táo. Nó ngồi xuống đặt chiếc đàn vào hộp k nắp. Diana cũng bước đến, cô ngồi xuống cạnh thằng bé:

-Em tên gì?

Thằng nhỏ vẫn k trả lời. Nó nhẹ liếc cô 1 cái rồi quay đi. Ánh mắt nó nhìn về phía những ngọn cỏ trắng. Diana khẽ cười, nó đúng là hơi giống với Shin của cô nhưng tính cách thì có vẻ k giống nhĩ. Cô khẽ nói:

-Em k cần, cũng chẳng điếc. Vậy sao lại k chịu nói? Nếu là vì quá khứ thì em là đồ ngốc đấy.

Thằng bé im lặng. 1 lúc sau, chợt nó lên tiếng:

-Sao chị biết em k câm?

Cô khẽ cười, k quay mặt nhìn thằng bé:

-Chị đoán! Và chị cũng đoán rằng em sẽ trả lời chị.

Thằng bé quay sang nhìn cô, nó hỏi:

-Điều gì khiến chị đoán như vậy?

Cô cũng nhìn thằng bé nhẹ đáp:

-Vì em chỉ là 1 đứa trẻ. Và trẻ em sẽ k thích nổi cô đơn. Chúng chỉ có thể lấy 1 vẻ ngoài xa cách như em mà thôi. K 1 đứa trẻ nào muốn cô đơn cả.

Cả 2 im lặng. Thằng bé lên tiếng:

-Họ gọi em là Shin!

Diana giật mình. Cô cứng người, im lặng. Mãi 1 lúc sau cô mới trở lại bình thường. Cô bật cười, giọng cười run run. Thằng bé nheo mắt hỏi:

-Sao chị lại cười?

Cô đáp, giọng nói phảng phất buồn:

-Đã lâu lắm rồi chị mới nghe có người gọi tên Shin.

-Tại sao? Ở nơi chị sống k có người tên này à?

Cô trầm ngâm, 1 lúc sau khẽ đáp:

-Có! Nhưng đó chỉ là tên gọi ở nhà thôi.

Thằng bé nhìn lên trời, nó nói:

-Tên em cũng vậy. Em k nhớ tên mình nên các cô gọi em là Shin.

Diana quay sang nhìn thằng bé, cô hỏi:

-Sao em k ở trong ấy.

-Hôm nay có 1 số người sẽ đến thăm nhà trẻ. Em k muốn gặp họ. Em ghét người lạ.

-Nhưng chị cũng là người lạ cơ mà. Chị chính là những người đến đây đấy thôi.

Thằng nhóc gật đầu, nó lại tiếp tục:

-Em biết! Nhưng chị khác. Chị khiến em cảm thấy quen thuộc. Như thể mẹ em vẫn còn ở bên cạnh em.

Diana lại hỏi:

-Ba mẹ em.....

Thằng nhóc cắt lời cô:

-Mất trong 1 vụ tai nạn. Em đc đưa về nơi này.

Cả 2 im lặng. Diana lại nói:

-Chị k biết cảm giác k còn ba mẹ bên cạnh sẽ kinh khủng như thế nào. Chị chỉ biết, mất đi người em trai của mình là đủ kinh khủng rồi.

Thằng bé lại nói:

-Em k có anh chị em gì cả!

-Vậy là chị may mắn hơn em nhiều. Chị vẫn còn 1 người anh trai. Dù ở xa nhau nhưng chị biết chị vẫn còn anh ấy.

Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên. Cô bật nắp chiếc điện thoại màu trắng nhận cuộc gọi:

-Em nghe đây anh!

Bên kia có vẻ lo lắng hỏi. Cô lại đáp trả:

-Em đang ở phía sau trường. Anh đừng lo! Em sẽ về liền.

Người kia nói thêm 1 câu nữa rồi cúp máy. Thằng bé lại hỏi:

-Anh chị à?

Cô ngạc nhiên hỏi:

-Sao em biết?

Thằng bé nhún vai nói:

-Đoán!

Cô bật cười. Nó cũng khẽ cười.

-Đi thôi! Vào trong thôi nhóc.

Thằng bé cau mày nói:

-Này em k phải là nhóc.

Diana bật cười kéo nó đứng dậy. Cô dặn:

-Đừng có nói cho ai biết anh chị cũng ở đây nhé!

Thằng bé nheo mày hỏi:

-Sao vậy?

Cô im lặng. 1 lúc sau lên tiếng:

-Vì chị có những bí mật k thể để người khác biết đc.

Thằng bé cũng im lặng. Cả 2 bước đi.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20.1: LỜI HỨA DƯỚI GỐC CÂY TÁO

Diana vừa xuất hiện, Billy đã vội hỏi:

-Nhóc con em đi đâu nãy giờ vậy hả? Chẳng nói anh tiếng nào!

Diana cười tươi, nhìn mặt đáp:

-Em k lạc đâu anh khỏi lo.

Thằng nhóc Shin giật tay cô hỏi:

-Người này là anh chị à?

Cô mỉm cười gật đầu, dặn nó 1 lần nữa:

-K đc nói đây là anh chị nghe chưa!

Thằng bé gật đầu, nó quay sang Billy:

-Chào anh!

Anh nhìn thằng nhỏ cũng gật đầu chào. Rồi lại quay sang hỏi cô:

-Ai vậy?

Diana ôm cổ thằng nhỏ kéo sát vào người mình đáp:

-Con nuôi của em! Tên Shin.

Anh bật cười:

-Shin? Em đặt à?

Cô lắc đầu, thằng nhỏ liếc nhìn cô hỏi:

-Em nhận chị làm mẹ hồi nào mà con nuôi?

Cô nhéo cái má phúng phính của nó mỉm cười nói:

-Con ngoan! Con k nhận nhưng mama nhận con. Đc k?

Nhóc Shin k nói, nó quay mặt bước đi. Cô chỉ đứng nhìn, nở nụ cười nhẹ. Billy nhìn theo bóng thằng nhóc, anh hỏi:

-Nó có vẻ xa cách nhỉ? Và giống thằng bé nữa!

Cô gật đầu, nhẹ giọng nói:

-Em biết!

Cả 2 đều đứng im. 1 lần nữa, kỉ niệm về ngày bé lại quay lại với họ. Dù có thế nào, Danniell vẫn mãi mãi tồn tại trong trái tim 2 người, k thể nào và cũng k bao giờ có thể quên đi.

.....

-Anh đứng đây làm gì? Ra ngoài kia đi!-Violet chỉ tay ra cửa nói với Ryan.

Trong khi đó anh vẫn cứ nhón nhơ đứng bên cạnh nhìn cô, mỉm cười anh nói:

-Anh k thích ra đó. Đứng nhìn em thích hơn.

Cô im lặng rồi quay mặt đi, miệng lẩm bẩm:

-Đồ dở hơi!

Căn bếp rộng, tấp nập người. Các cô học trò năm 3 và 6 người đứng, người ngồi cùng nhau làm việc. Tiếng nói cười, hồi han vang lên rộn rã. Nhiều ánh mắt cứ chốc chốc lại liếc về phía Ryan rồi cười khúc khích. Chợt cửa nhà ăn bật mở, mọi người lại đồng loạt nhìn ra. Diana bước vào mỉm cười nói:

-Sao nhìn mình dữ vậy?

Tất cả lại cúi xuống.

“K nhìn mới lạ, người như cô k gây chuyện, đánh nhau thì vào đây làm gì.”

Đó chính là suy nghĩ của mấy trăm học sinh đang cúi đầu làm việc kia. Bước đến chỗ Violet đang nhặt rau, cô hỏi:

-Ryan anh đứng đây làm gì? Sao k ra ngoài đó với Eric.

Ryan mỉm cười nói:

-Đứng đây ngắm Violet. Ra đó chán lắm.

Cô cũng cười:

-Vây anh giúp cậu ấy đi cho nó tỉnh cảm.

Nói rồi cô quay người sang 1 cô nấu bếp, dịu dàng hỏi:

-Hôm nay mình nấu gì vậy cô?

Người nấu bếp lớn tuổi nhìn cô mỉm cười:

-Nấu đơn giản lắm con. Khoai tây nghiền, cơm cà ri và xúc xích sốt cà.

Cô mỉm cười nói:

-Vậy để con nấu phụ cô nhé!

Người nấu bếp gật đầu. Diana vui vẻ giúp nấu món xúc xích trong chiếc chảo to dùng.

Khi tất cả sắp hoàn thành thì cửa bếp lại mở. 1 thân hình nhỏ nhắn đáng yêu bước đến bên chỗ Diana. Giọng nói trong trẻo vang lên:

-Snow! Chị đang làm gì vậy?

Violet giật mình ngược nhìn thằng bé đứng sau lưng Diana. Thằng nhỏ dám gọi cậu ấy là Snow ư? Diana ngạc nhiên quay lại hỏi:

-Shin! Con làm gì ở đây?

Thằng bé lại chau mày:

-Đừng xưng em bằng con. Em chưa muốn làm con chị đâu.

Cô bật cười, gấp 1 miếng xúc xích đưa cho thằng nhỏ:

-Muốn thử k?

Shin nhìn cô, hỏi:

-Có an toàn k đấy?

Cô mỉm cười với thằng nhóc:

-Con trai! Con đang nghi ngờ tài nấu ăn của mama tương lai đấy à?

Thằng nhóc nhún vai, nó bỏ miếng xúc xích vào miệng, nhóp nhép nhai. Nuốt ực 1 cái, nó quay người bước đi, phán:

-Tốt!

Diana vút đôi đũa rượt theo nó:

-Thằng nhóc kia! Ăn nói với mama vậy hả?

Shin vội vàng chạy. Nó mỉm cười, đây là lần đầu tiên nó gặp đc 1 người thú vị như vậy. Nó cũng thích đc nhận chị Snow làm mẹ. Thế nhưng nó lại sợ, sợ rằng sau hôm nay, chị ấy cũng như mẹ nó, bỏ nó mà đi. Nó k muốn như thế.

Thằng bé va phải Ginny, cốc nước trên tay cô ta rơi xuống vỡ tan. Nước cam bắn đầy lên chiếc váy màu xanh nhạt. Cô ta túm tay thằng nhỏ lại, gương mặt tức giận mắg:

-Cái thằng nhỏ này. Mày đi đứng kiểu gì vậy hả? Đụng trúng tao còn k biết xin lỗi hả? Bắn hết váy tao rồi đây này.

Shin vẫn đứng đấy, trơ trơ nhìn cô ta. Cánh tay của Ginny đưa lên.

Chát!

Cái bạt tai rơi thẳng xuống mặt thằng bé. Nó vẫn k khóc. Diana vừa đến, cô kéo thằng nhỏ ra sau lưng mình, gất lên:

-Chị làm cái gì vậy hả?

Cô ta cũng trừng mắt nhìn cô:

-Nó tông phải tao mà k xin lỗi. Thế thì liên quan gì đến mày?

Diana nhếch mép khinh bỉ nói:

-Cái đuôi cáo của chị dài thật! Khi k có mặt anh Eric chị mới lộ bản chất thật đây sao?

Cô ta mỉm cười đáp:

-Thế thì sao? Bản thân mày cũng vậy thôi.

Nhanh như cắt, Diana tát thẳng vào mặt cô ta. Cô mỉm cười, giọng nói lạnh băng:

-Phải! Chúng ta đều đeo 1 cái mặt nạ như nhau.

Để lại Ginny 1 mình giữa hành lang, cô kéo thằng nhỏ đi. Nó vẫn im lặng k nói. Đến trước cửa phòng mình, cô mở cửa, đẩy thằng nhóc vào trong. Đến lúc này cô mới nói:

-Có đau k?

Thằng nhóc nhìn cô. Rồi đột nhiên nó méo máo, tiếng khóc nó vỡ òa.

-Đau lắm!

Diana vội ôm lấy nó, cô đưa tay lau đi những giọt nước mắt. Nhìn cái má đỏ ửng in dấu tay của thằng bé, Diana chỉ muốn đập cho Ginny Clanne 1 trận. Cô khẽ nói:

-Nào Shin ngoan nhé! Nín đi nào.

Thằng nhỏ k nói, nó chỉ khóc và cố lau đi những giọt nước mắt. Diana bước đến bên cái giỏ xách của mình lục tìm típ thuốc để xoa cho thằng bé. Nhìn nó khóc, cô lại nhớ tới đứa em trai đáng iu của cô.

Dùng 1 chiếc khăn ướt, cô lau sạch nước mắt trên mặt nó rồi nhẹ xoa lên cái má đỏ rát kia 1 lớp thuốc mỡ. Thằng bé run run hỏi cô:

-Sao lại lo cho em như vậy? Tại sao lại muốn nhận em làm con nuôi?

Cô im lặng. 1 lúc sau, cô nhẹ vuốt mái tóc của nó, ôm thằng bé vào lòng cô nói:

-Vì em khiến chị nhớ đến đứa em trai đã mất của chị. CHƯƠNG 20.2:

1 lúc sau, thằng bé cùng Diana bước xuống nhà. Mọi người đã dọn xong bàn. Đám trẻ của nơi này ngồi qua 1 bên, 1 bên của đám anh chị đến thăm. Herra vẫy tay gọi cô:

-Hey Diana!

Thằng bé rút tay khỏi tay cô, nó nói:

-Chị đi đi!

K đợi cô đáp, nó bước đến góc cuối của dãy bàn, lặng lẽ kéo đĩa thức ăn về phía mình. Ngồi xuống cạnh Billy, cô ngược nhìn nó. Thằng bé rất đáng iu, nó cũng rất tội nghiệp. Đành rằng hầu hết các đứa trẻ đc đưa vào đây có rất nhiều đứa bố mẹ mất do bị tai nạn như thằng bé. Nhưng nó lại rất cô đơn. Cô thấy ánh mắt nó nhìn về phía những đứa bạn cùng lứa đang nói cười rồi lại cúi gằm mặt.

Ina nhận thấy ánh mắt của cô, chị nhẹ nói:

-Thằng bé đó giống Danniell nhỉ? Chỉ khác ở cái tính cách và mái tóc mà thôi.

Mọi người lại quay lại nhìn thằng nhỏ. Diana lên tiếng:

-Nó vừa bị Ginny Clanne đánh.

Taylor tròn mắt hỏi:

-Hả? Sao chị ta đánh nó?

Cô nuốt xuống cơn rồi đáp:

-Tớ rượt nó, nó bỏ chạy tông trúng chị ta trên hành lang lầu 6. Thế là nó k xin lỗi, chị ta tát nó.

Mars lắc đầu:

-Con nhỏ đó cũng dã man thật. Chỉ là 1 đứa trẻ thôi mà. Có cần phải tát đổ cả mặt như vậy k chứ.

Chợt Jackson lên tiếng:

-Em dẫn nó qua đây đi. Anh thấy nó có vẻ cô đơn quá so với những đứa khác.

Diana mỉm cười. Cô đứng dậy, bước đến bên thằng bé. Rất nhiều học sinh đang ăn ngược nhìn cô kể cả những đứa trẻ gần đây. Thằng bé nhìn cô hỏi:

-Chị đến đây làm gì?

Cô k nói, chỉ cầm khay cơm của nó, kéo tay thằng bé đi theo mình. Đặt nó ngồi cạnh cô và Violet, cô nói:

-Ngồi đây đi!

Thằng bé chỉ nhìn cô và 8 người còn lại đang nhìn nó, chợt thằng bé mỉm cười. Nó vui vẻ đáp:

-Chào các anh chị. Em tên Shin!

Mọi người cũng vui vẻ chào thằng bé. Herra nhìn nó cười:

-Nhóc! Em phải gọi các anh chị đây bằng bác đấy nhé! Riêng anh này là papa.

Shin quay sang nhìn Billy-người mà Herra vừa chỉ. Nó liếc nhìn Diana đang thản nhiên ăn, cũng vui vẻ gọi:

-Papa! Vậy con chào các bác.

Cả đám lại cười. Diana xoa đầu thằng bé chỉ Violet:

-Riêng cô này thì con phải gọi bằng dì Vi nhé! Cô ấy suýt chút thì thành em dâu của mama đấy.

Violet nhìn Diana nhăn mặt. Cả bọn vẫn cười nói vui vẻ.

Eric liếc nhìn họ, anh bực tức đứng dậy bước đi. Harry khều khều Diana nói:

-Hey D! Hình như anh iu của em đang ghen đấy.

Nhóc Shin cũng ngược mắt nhìn theo dáng người của Eric. Nó k đáp chỉ thản nhiên cầm ly nước ép của Diana lên uống.

-Ê nhóc sao con uống nước của mẹ hả?

Shin quay sang nhìn bà mẹ trẻ 2 chồng, nó hồ hững nói:

-Đồ của mẹ cũng là đồ của con.

Violet lắc đầu nhìn thằng bé:

-Shin à! Con thật biết đối đáp.

Thằng nhỏ mỉm cười:

-Cám ơn dì Vi quá khen.

Sau màn chào hỏi thì thằng nhóc cũng đã biết tên của cả đám người này. Nó đứng dậy, chào tất cả rồi nói:

-Con đi ngủ đây! Bye bye mọi người.

Tất cả mỉm cười nhìn thằng bé quay người đi.

.....

Tối hôm đó, sau khi ăn cơm xong, tất cả tụ tập tại sảnh chính. Diana bây giờ mới để ý thấy ở góc sảnh là 1 cây piano màu trắng. Đám con nít theo sự sắp xếp của những thầy cô bắt đầu lên trình diễn những tiết mục văn nghệ giúp vui. Đến gần cuối, thằng nhóc đứng dậy, nó cầm cây violin bước ra giữa vòng tròn. Cả 9 con người nhìn nhau. 8 người kia ngạc nhiên vì thằng nhóc biết chơi vĩ cầm còn Diana ngạc nhiên vì thằng bé lên diễn.

Nó đứng nhìn mọi người, ánh mắt nó có vẻ sợ sệt. Tiếng đàn vang lên, run run đứt quãng. Shin nhìn về phía bọn họ ngồi, nó tìm kiếm ánh mắt của người cho nó cảm giác có mẹ bên cạnh nhưng tuyệt nhiên k thấy. Tiếng đàn của thằng bé ngưng bật. Chợt 1 tiếng piano vang lên, cũng là bản nhạc My memory. Thằng

bé cùng mọi người ngược nhìn về phía góc phòng, Diana mỉm cười khích lệ với thằng bé, cô tiếp tục đánh. Violin và piano hòa vào nhau tạo thành 1 khúc ca buồn buồn, trầm lắng khiến tất cả người nghe cảm thấy chùng lại. Mọi thứ k còn nhanh nữa. Tất cả như chậm lại hơn.

Đúng như tên bài hát. My memory! Kỷ niệm ủa về trong lòng k chỉ người nghe mà ngay cả người đang chơi bản nhạc ấy. Vui có, buồn cũng có. Nó như đánh thức lại những cảm xúc, những kỉ niệm đã quên trong mỗi người. Tiếng nhạc cứ thế vang lên giữa k gian tĩnh lặng, lắng đọng lại trong tâm trí của mỗi con người đang ngồi đây. Cứ như thế, bản nhạc chậm dần, chậm dần rồi tắt hẳn trong tiếng violin thanh thoát.

Tất cả cùng nhau vỗ tay. Thằng bé mỉm cười rạng rỡ. Nó quay sang nhìn Diana. Cô cũng mỉm cười đáp lại nó. 1 lần nữa, đám học sinh 2 khối 3 và 6 lại nhìn thấy 1 mặt khác của cô Nữ hoàng tàn nhẫn này. Họ nhận thấy rằng, cô gái này bình thường vẫn rất thân thiện và hiền lành.

.....

Trắng khuất đi sau những làn mây để nhường chỗ ặt trời xuất hiện. Tất cả lại lục đục kéo nhau thu xếp hành lí chuẩn bị rời khỏi nơi này. Xuống dưới nhà ăn, Diana hỏi 1 cô giáo ở đó:

-Cô cho con hỏi nhóc Shin đâu rồi ạ?

Cô giáo mỉm cười hiền hậu:

-Thằng bé đó lại bỏ bữa ra ngoài sau trường tập đàn nữa rồi. Con đem đồ ăn sáng ra cho nó giùm cô đc k?

Nhận chiếc đĩa trắng đặt vài miếng bánh mì nướng phết mứt cam và 1 ly sữa tươi, cô mỉm cười nhận chiếc đĩa đem đi.

Bước đến dưới gốc táo, cô ngồi xuống cạnh thằng bé, nói:

-Sao con k vào đó ăn sáng?

Nó k trả lời câu hỏi của cô mà nói:

-Hôm nay chị sẽ đi à?

Cô im lặng gật đầu. Thằng bé lại nói:

-Biết trước rằng mình sẽ rời khỏi đây, vậy sao chị lại cứ nhận em là con nuôi của chị?

Cô vuốt tóc thằng bé hỏi:

-Con sợ mama bỏ con lại sao?

Shin nhìn cô, nó khẽ gật đầu. Cô mỉm cười, đẩy khay thức ăn cho nó bảo:

-Ăn đi.

Nó cũng cầm miếng bánh mì lên, khẽ cắn, thằng bé cứ thế nhai rồi lại nuốt. Đĩa bánh cạn, cô đưa cho nó ly sữa, mỉm cười dịu dàng. Thằng bé tiếp tục uống hết ly sữa. Lúc này cô mới nói:

-Hiện tại, mẹ chưa thể đưa con đi cùng đc. Sẽ có rất nhiều rắc rối với con nếu đi cùng mẹ.

Quay sang nhìn thằng bé, cô móc trong túi áo khoác 1 sợi dây bạc, đeo lên cổ nó, cô nói:

-Shin này! Con ở đây, đợi mẹ 1 thời gian, mẹ nhất định sẽ quay lại đón con có đc k?

Thằng nhỏ nhìn mặt dây chuyền hình đôi cánh, nó đột nhiên ôm lấy cô, nhẹ nói:

-Mẹ hứa nhé!

Diana mỉm cười, cô nhất định sẽ che chở cho thằng bé này:

-Ừ! Mẹ hứa!

21. Chương 21

CHƯƠNG 21.1: ÁNH MẮT ẤM ẤP

Tất cả leo lên xe, Ryan quay sang nói với cả lũ:

-Ginny vừa xin đc qua xe khác ngồi với bạn. 1 cô bé năm 3 sẽ sang đây ngồi chung với chúng ta.

Anh vừa dứt lời, 1 cô gái với mái tóc nâu xoăn nhẹ dài tận thắt lưng bước lên xe. Cô gái có vẻ sợ sệt cất tiếng:

-Mình... đc đổi sang đây ngồi thay cho chị Ginny.

Herra, Mars, Jackson, Ina, Eric, Violet, Ryan và Billy hoàn toàn đứng đưng xem như k có mặt của người lạ. Diana ngược mắt nhìn cô gái, giọng nói k lạnh cũng k nóng cất lên:

-Tên gì?

Con bé run run đáp:

-Angela Brown!

Taylor mỉm cười nhẹ nhàng với cô gái nhẹ nói:

-Bạn lại đây ngồi đi! Đừng sợ, có ai làm gì bạn đâu.

Harry liếc ngang cô bé, vẻ mặt thích thú nói:

-Ohlala! Nhìn dễ thương quá. Có bạn trai chưa em?

Con nhỏ đỏ mặt nói:

-Dạ chưa!

Diana lại chen vào, vẫn cái giọng nói đều đều ấy:

-Có quan hệ gì với Ginny Clanne k?

Cô bạn lắc đầu, thành khẩn đáp:

-K có!

Eric và Ryan hơi nhú mày nhìn Diana. Diana im lặng, đôi mắt hỏ phách trong suốt, vô cảm của cô nhìn xoáy vào trông mắt màu cà phê của cô gái. Cả 2 ngồi như thế khoảng 1 phút, đột nhiên Diana mỉm cười tươi tắn nói:

-Chào mừng gia nhập với tụi này. Rất vui đc làm quen với bạn.

Angela ngêch mặt nhìn cô gái có gương mặt như thiên thần đang cười với mình. Harry, Taylor và mọi người trừ Eric đột nhiên bật cười. Herra nói:

-Em k cần ngu ngơ vậy đâu. Con bé Diana chỉ định đùa em 1 chút thôi.

Cô bạn mỉm cười, gãi gãi đầu trông rất đáng iu. Diana vui vẻ nói:

-Bộ mình đáng sợ lắm sao?

Angela ngại ngùng gật đầu. Cô ấy nói:

-Tại bạn nổi tiếng quá nên mình cũng hơi sợ.

Diana vẫn cười đáp:

-K đắc tội với mình thì tuyệt nhiên mình k có ác ý. Vẫn có thể làm bạn hết sức bình thường.

Taylor cũng nhẹ nhàng nói:

-Đúng đấy! Bạn k cần phải sợ sệt đâu.

Harry nháy mắt với cô bạn:

-Yên tâm, tụi anh k ăn thịt em đâu.

Diana liếc mắt xuống hàng ghế gần cuối, cô thấy Eric im lặng nhắm mắt. Bước xuống chỗ anh, cô ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, k nói.

Eric mở mắt, anh nhìn cô k đáp. Diana nhìn thấy sợi phone trắng lấp ló sau mái tóc của anh. Cô đưa tay gỡ chiếc phone đeo vào. Eric nhú mày hỏi:

-Em làm gì vậy?

Thản nhiên nhìn anh, cô nói:

-Nghe nhạc!

Anh liếc mắt nhìn cô, có chút mỉa mai nói:

-Lên kia mà nghe với chồng hờ của em ấy.

Diana nghiêng đầu sát lại gần anh, cô nghiêm túc hỏi:

-Anh ghen à?

Eric quay mặt k nhìn cô hờ hững đáp:

-Anh k có!

Diana cúi đầu, trả sợi phone lại cho anh, cô nhẹ nói:

-K có vậy thôi!

Rồi cô im lặng. Mặc cho phía đầu xe tất cả ồn ào nói chuyện cười đùa, k gian xung quanh 2 người vẫn tuyệt đối im lặng.

Eric liếc nhìn cô gái bên cạnh mình. Anh chỉ nhìn thấy mái tóc suôn dài của cô, dường như cô ấy buồn. Diana k còn cười cũng chẳng thèm nhìn anh, cô ấy chỉ quay mặt nhìn về phía cửa sổ bên kia. Gương mặt nghiêng nghiêng của cô khiến anh có chút bối rối. Anh thật sự k hiểu rõ cảm xúc của mình lắm. Anh vẫn k biết liệu mình đã thật sự có tình cảm với cô hay k. Nhưng anh thật sự k thích sự im lặng giống thế này.

Diana chợt nói, giọng nói cô nhẹ tênh có chút vô cảm:

-Em k thích phải lãng nhăng. Nếu anh thật sự k có tình cảm với em thì em sẽ k làm phiền anh nữa. Khi nào có Ginny Clanne thì em sẽ đóng vai người iu của anh.

Cô vẫn k quay sang nhìn anh, tiếp tục nói:

-Xem như chúng ta k hề quen biết vậy nhé!

Eric im lặng. Anh k đáp trả. Trong lòng anh, 1 cảm giác khó chịu, có chút nhói đau khi nghe những lời cô nói. Diana đứng dậy, cô bước đi. Chợt, Eric nắm lấy tay cô, anh khẽ hỏi:

-Vậy... anh đối với em là thế nào?

Diana k quay lại. Cô nhẹ đáp:

-Em sẽ k nói rằng em iu anh. Nhưng em có thể nói rằng em k coi anh là 1 người bạn cũng k coi anh là 1 người anh.

Eric im lặng. Chợt Billy gọi:

-Snow! Em đứng đó làm gì thế? Ngồi đó k chịu đc thì lên đây đi.

Rút tay ra khỏi tay Eric, cô bước đi.

Lặng nhìn cô bước lên trên, anh lại cảm thấy có chút mất mát đến khó hiểu. Anh cũng muốn giữ cô ở lại nhưng k hiểu sao anh lại k thể làm đc điều đó. Cánh tay anh buông lơi. Dường như k còn ai bên anh nữa thì phải. **CHƯƠNG 21.2:**

Ryan nhìn Diana vẫn vui cười bình thường, anh hỏi Violet:

-Vi! Diana thật ra thì có tình cảm gì với Eric k vậy?

Violet hờ hững đáp:

-Em làm sao biết đc chứ! Anh đi mà hỏi cậu ấy.

Ryan tròn mắt nhìn cô:

-Em là bạn con bé ấy mà lại k biết nó thích ai hay cảm xúc của nó thế nào à?

Violet quay sang nhìn Diana đang cười đùa vui vẻ, tự nhiên nói chuyện với cô bạn Angela. Cô im lặng 1 lúc rồi nói:

-Anh k biết đc đâu! Diana rất lạ. Em gặp cậu ấy hồi em còn học tiểu học. Cậu ấy lúc nào cũng cười nói vui vẻ nhưng sâu trong mắt cậu ấy, chẳng ai biết đc cậu ấy đang suy tính điều gì. Diana có 1 biệt tài. Đó là cậu ấy có thể đoán đc cảm xúc của người khác.

Ryan cũng nói:

-Con bé đó rất nhạy! Đó hoàn toàn đoc đc những gì anh đang nghĩ về em.

Violet liếc mắt nhìn anh, cô nói:

-Anh lại nghĩ cái gì về em thế hả?

Ryan cười vô tội:

-Có gì đâu! Anh chỉ nghĩ là anh thật sự thích em thôi mà.

Violet quay mặt sang phía cửa sổ, cô nói:

-Hừ! Em k tin!

Chợt, Ryan hôn nhẹ lên má cô, anh thì thầm:

-Em k tin cũng đc!

Mặt Violet đỏ bừng, cô lắp bắp:

-Anh làm cái trò gì vậy hả?

Đổi lại, Ryan hoàn toàn thản nhiên:

-Anh có làm gì đâu. Giận anh sao?

Violet trừng mắt nhìn anh rồi quay mặt đi k đáp. Ryan ghé mặt lại gần cô, anh mỉm cười:

-Giận thật sao? Violet! Quay mặt lại nhìn anh này.

Violet vẫn im lặng. Anh lại nói:

-K quay lại anh hôn em tiếp đây nhá!

Violet quay mặt lại tức giận:

-Anh!

Nhưng vô tình, môi cô lại chạm phải môi Ryan vì lí do hết sức hiển nhiên là anh để mặt mình quá gần cô.

Violet đỏ bừng cả mặt chỉ muốn đào 1 cái lỗ thật to để chui xuống. Cả đám nhí nhố đang chộn rộn đột nhiên im hẳn. 10 cặp mắt kể cả Ryan tròn tròn nhìn cô. Chợt Diana phá vỡ bầu k khí cổ quái ấy bằng cách chỉ mặt Violet nói:

-Cậu.....

Violet vội nói:

-Ấy ấy đừng hiểu lầm. Cái này là do....

Ina cắt ngang, chị cười gian xảo:

-Do cái gì mà do. 2 đứa bay cũng thiệt là. Ngang nhiên bày tỏ cảm xúc thế sao!

Harry giật lấy tờ khăn giấy, khóc lóc:

-Nữ hoàng của anh, sao em lại nỡ lòng nào phụ bạc anh như thế! Huhu. Buồn quá!

Jackson kí đầu anh ta cắt giọng:

-Thằng này! Mày đừng có ở đó bù lu bù loa. Nữ hoàng nhà này k đến lượt mày hưởng đâu.

Mars vỗ vai Ryan:

-Tốt! Chúc mừng cậu đã chiếm đc trái tim người đẹp.

Herra cũng như ông chồng iu của mình, chị cười tươi rói:

-Em gái à! Em thật biết phát huy tình cảm. Héhé rất giống chị và anh đây.

Taylor cũng lên tiếng:

-Bà chị à em nghĩ chị nên bỏ cái tiếng “héhé” ấy đi. Nghe như heo cái kêu ấy.

Herra trừng mắt:

-Thằng kia! Mày vừa kêu chị đây là gì hả?

Taylor vội cười cười:

-K có k có! Chị bình tĩnh.

Anglela k nhịn đc cũng bật cười. Chợt Diana lại lên tiếng:

-Trật tự! Mọi người nghe đây. Kể từ hôm nay, Violet Brighter của chúng ta sẽ phải chịu trách nhiệm với Ryan Evans.

Violet vội vã la lên:

-Cái gì mà chịu trách nhiệm cơ chứ?

Diana vẫn thản nhiên đáp:

-Cậu cướp mất nụ hôn đầu của người ta thì phải biết chịu trách nhiệm nghe chưa.

Ryan cũng ủy khuất nói:

-Violet! Em phải chịu trách nhiệm với anh đây.

Violet nhìn anh chàng bên cạnh mình gất lên:

-Cái quái gì thế này!

Mars chen vào:

-Đừng có vừa ăn cướp vừa la làng nhé em gái. K thoát đc đâu!

Billy đột nhiên lên tiếng:

-Vì thế anh đây tuyên bố 2 đứa bay là 1 đôi. Cấm có đc chia tay nếu k có sự đồng ý của mọi người ở đây!

Cả đám lại vỗ tay rần rần. Violet kêu lên thảm thiết giữa mớ âm thanh hỗn độn:

-Trời ơi ai cứu tôi với! Thật là ép người quá đáng!

.....

Đoàn học sinh dừng lại ở cánh rừng phong đỏ rực. Diana thích thú reo lên:

-Woa! Đẹp quá đi!

Thầy hiệu trưởng bắt đầu ra hiệu lệnh khi tất cả tiến về phía sâu trong rừng. Mở ra trước mắt họ là 1 con suối to rộng với thác nước trắng óa đổ từ trên cao xuống. Ông James lên tiếng:

-Tất cả lấy lều ở đây và dựng lên. Mỗi lều có 2 người. Mau chóng nhé các em!

Đám học sinh ồn ào như chợ vỡ hòa nhau đến lấy lều rồi lại hì hục cắm cọc dựng lều.

Billy bước về phía Diana, anh nhẹ nói:

-Snow! Để đó anh làm cho.

Diana ngược mắt nhìn, cô mỉm cười ôm lấy cổ anh,nói:

-Iu anh quá! Đúng là chỉ có anh hử em.

Billy mỉm cười xoa đầu cô. Anh và Ryan cùng nhau dựng lên căn lều 1 cách nhanh chóng bỏ mặc ánh mắt có chút đau buồn của Eric ở phía xa. Kể từ lúc ở trên xe, cô tuyệt nhiên k thèm nhìn Eric lấy 1 cái. Xem anh như người vô hình, 1 người k quen biết. Cô thản nhiên cười nói với những người khác.

Ryan lúc nào cũng theo sát Violet. Ginny đã k còn là bạn gái của anh nữa. Chỉ có Diana, cô là người hiểu anh nhất, người cho anh cảm thấy ấm áp và k còn cô đơn. Nhưng giờ thì sao chứ? Giờ chỉ có 1 mình anh mà thôi. Chính bản thân anh đã đẩy xa cô ấy ra khỏi anh. Chính anh đã tự mình đẩy người quan tâm tới mình ra xa khỏi chính mình. Giữa rừng phong đã úa tàn trong thu thế này, anh chợt cảm thấy mình thật cô đơn. Nụ cười của Diana trở nên quá xa vời. Anh k thể nào với tới đc.

Trong khi đó, ánh mắt cô đảo qua nơi cắm trại 1 vòng. K hề dừng lại nơi anh, cô bắt gặp 1 ánh mắt buồn từ Ina. Liếc theo hướng nhìn của chị ấy, cô lại bắt gặp hình ảnh Jackson đang nói cười vui vẻ với những cô gái khác. Diana khẽ cười, hóa ra chị ấy vẫn còn thích ông anh Jackson này. Cô nhất định sẽ k để bà chị lúc nào cũng mạnh mẽ này chịu thiệt thòi đâu.

.....

22. Chương 22

CHƯƠNG 22.1: LẠC BƯỚC TRONG ĐÊM

Sau khi dựng lều, tất cả học sinh bắt đầu nhóm lửa để bắt bếp. Những ngọn lửa đỏ rực bùng lên phía trước mỗi căn lều nho nhỏ. Tiếng nói cười xen lẫn tiếng la hét vang lên. Đám con trai hòa nhau đi kiếm củi. Lũ con gái lại cùng nhau quệt những que diêm lóe sáng. 1 số người lại theo thầy cô ra phía bờ sông bắt những chú cá đang tung mình dưới nước. Số khác lại đi múc nước đun sôi và nhận thức ăn từ phía thầy cô để chuẩn bị bữa tối cho cả nhóm.

Diana thả nhẹ những quả trứng gà vào chiếc nồi inox đang treo lơ lửng phía trên ngọn lửa đỏ. Billy và Taylor vớt xuống bên cạnh cô một mớ củi khô, họ ngồi xuống. Ina từ trong lều bước đến, chị ngồi xuống bên cạnh Diana, hỏi:

-Vi đâu rồi?

Diana đưa cho 3 người họ mỗi người 1 tách trà hoa cúc, cô trả lời:

-Em k biết! Cậu ấy đi đâu ấy!

Billy lại hỏi:

-Thế còn Jackson và Harry đâu rồi?

Giọng nói trầm ấm của Ryan vang lên sau lưng họ:

-2 người bọn họ đang ở phía bên chỗ đám con gái mấy lớp kia.

Ina cúi đầu, chị im lặng. Diana liếc nhìn bà chị của mình, cô biết chắc hẳn chị ấy đang buồn lắm đây. Chợt cô đứng dậy bước đi.

Đám con gái khối 6 vây quanh 2 tên lằng nhằng là Harry và Jackson vội vàng đứng dậy bước đi khi thấy vẻ mặt lạnh lẽo như băng của Diana tiến đến. Jackson và Harry ngược nhìn cô, Harry vẫn cười tươi nói:

-Em gái! Sao lại nở lòng nào đuổi mất mấy người đẹp của tụi anh thế?

Diana nhéo tai Harry khiến anh kêu lên oai oái, cô nhẹ nhàng nói, trong giọng nói ấy phảng phất chút đe dọa:

-Anh đi mà trêu mấy con cá bẫy màu ấy. Đừng có làm cái trò đó trước mặt em.

Cô buông tay, mỉm cười dịu dàng nhưng ánh mắt lạnh toát vậy tay có ý muốn Harry biến đi chỗ khác. Jackson nhìn cô, anh nhẹ hỏi:

-Em có chuyện gì muốn nói với anh à?

Diana ngồi xuống bên cạnh anh, giọng nói cô vẫn nhẹ nhàng như gió thoảng trong k trung:

-Anh thấy chị Ina thế nào?

Jackson bật cười, anh hỏi lại:

-Ina Lucifer á?

Cô gật đầu. Anh lại đáp:

-Cô ấy rất đáng iu, rất mạnh mẽ và độc lập.

-Vậy.... anh xem chị ấy là gì? Với anh ấy!

Jackson im lặng. Mãi 1 lúc sau anh mới lên tiếng:

-Anh..... Thật ra anh cũng có tình cảm với cô ấy.

Diana liếc mắt nhìn anh, cô lại hỏi:

-Có tình cảm? Vậy là anh cũng iu chị ấy chứ gì?

Jackson gãi gãi đầu, cười cười nói:

-Ừ! Mà vậy thì sao? Tự nhiên em hỏi chuyện này làm gì?

Diana nhéo hông anh, cô tròng mắt:

-Anh có ngốc k vậy? Tự nhiên cười đùa với đứa con gái khác trước mặt người mình thích mà k hề biết người ta có buồn hay k. Anh vô tâm hay là vô ý vậy hả?

Jackson nhăn mặt:

-Hix! Đau quá! Em có cần phải mạnh tay dữ vậy k? Ý em là thế nào?

Cô thở dài lắc đầu. Cả 2 người rõ ràng là đều thích nhau nhưng lại cứ xa cách như thể chỉ là bạn bè bình thường. Chẳng ai chịu nhìn thấy người kia có tình cảm gì với mình. Mà cả 2 người họ cũng chẳng dám bày tỏ nữa chứ.

Cô thở dài nghĩ:

“Đúng là khi iu, người ta trở nên ngốc hết sức. Mà cũng chỉ vì chữ iu, người lạnh lùng vô cảm cách mấy cũng trở thành 1 tên ngốc!”

Cô nhìn ông anh cực kỳ quen thuộc ngồi bên cạnh trầm ngâm, cô khẽ nói:

-Chị Ina k phải k iu anh. Nếu thật lòng với chị ấy, em nghĩ anh nên bày tỏ. Em biết, hết tháng này anh và anh Billy sẽ lại về Đức. Vì thế anh nên bày tỏ trước khi quá muộn. Bất cứ thứ gì cũng có thể bỏ qua nhưng với tình iu, anh bỏ qua có nghĩa là anh mất đi vĩnh viễn đấy.

Nói rồi cô đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai anh rồi bước đi. Để mặc Jackson ngồi đó với ánh lửa vàng rực hừng hực cháy, thiêu đốt những cành củi khô. Không gian nóng nực xung quanh chợt trở nên thật im ắng đối với anh. Ký ức về cô gái mang tên Ina Lucifer cũng tái hiện lại.

Trong căn phòng rộng với sàn trải thảm nhung màu tím than, trên chiếc ghế sofa màu đen ở đầu căn phòng, King ngồi đó, cực kỳ ung dung và nhàn nhã, bên cạnh, Princess D vui vẻ ôm cổ anh nói cười. Jackson, thường được gọi là Jack nhàn nhã nhấm nháp ly Martin thơm nồng. Prince D lúc này mới 13 tuổi, toàn thân mặc 1 màu trắng xóa nhẹ nhàng lên tiếng, G.F ngồi bên cạnh:

-Anh, nghe nói hôm nay chị Queen dẫn người mới về ra mắt hả?

Jack vẫn 1 mực im lặng không nói, mắt hồ hững nhìn về phía King chờ đợi câu trả lời. Tay vuốt nhẹ mái tóc đen của Princess đang ngồi trong lòng mình, anh nhẹ nhàng đáp, giọng nói không cao không thấp:

-Phải! Nghe đâu là 1 con bé nhỏ hơn Jack và anh 1 tuổi.

Taylor bên cạnh cũng chen vào:

-Ý, vậy là bằng tuổi với chị Herra và anh Mars rồi. Cả anh Harry nữa.

Cửa phòng bật mở, cô gái với mái tóc nâu cùng 1 chàng trai bước vào. Cả 2 người cuối đầu:

-King!

King ngồi phía trên kia phất tay, Herra mỉm cười hỏi:

-Chuyện gì thế? Ai bằng tuổi em và anh Mars?

Princess D mỉm cười thích thú nhảy ra khỏi lòng King hướng đến phía Herra. Ôm cô, Princess nói:

-Chị! Hôm nay chị dâu dẫn 1 người về đấy.

Mars ngạc nhiên hỏi:

-Người mới à? Sao đâu thấy Queen nói gì.

Herra nhéo má người iu, cô nhăn mặt:

-Chị Queen nói hôm trước rồi. Có anh không nhớ thì có.

Đặt ly rượu rỗng trên tay xuống mặt bàn thủy tinh, Jack cười nhẹ:

-Đề nghị 2 cô cậu đừng có tình tứ như thế trước mặt mọi người ở đây.

Taylor bá vai anh trai mỉm cười:

-Đúng đấy! Thật là đầu độc tâm hồn trẻ nhỏ.

Herra cười gian xảo nói:

-Tụi bay mà trẻ thơ cái nỗi gì. Prince D của chúng ta cũng suốt ngày dính với G.F đấy thôi. Ngay cả Princess D cũng suốt ngày ôm lấy King và anh Jack còn gì.

Princess D cười tươi rói, cô hôn chụt vào má Jack, ngồi vào lòng anh nói:

-Chị ghen tỵ với em đấy à?

Nhăn mặt, Herra nói:

-Xí chị đây không thèm ghen tỵ với em.

Prince D, G.F, Taylor, Jack và King đều cười. Ở nơi này, trong cái hội quái quỷ này, Princess D là người được cưng chiều nhất. King này, Jack này, Taylor, Prince D và ngay cả chị họ của Herra là Queen ai cũng iu quý con bé này. Nó có nụ cười rất đáng iu, y như 1 thiên thần lại rất hiểu chuyện. Hơn nữa nó lại là em gái độc nhất vô nhị của King. Tất nhiên Princess D cũng trở thành em gái của Queen, Jack và mọi người.

Cửa phòng lại bật mở, tất cả mọi người trong phòng đều ngược nhìn. Tiếng cười đã sớm theo gió bay xa. Prince D tay vẫn ôm eo G.F đang ngồi tựa vào mình. Taylor vẫn đang ngồi vắt vẻo trên thành ghế cạnh

Princess D. King thoải mái dựa vào chiếc ghế nệm êm ái. Herra và Mars ngồi bên phía đối diện với Jack tay vẫn còn đang ôm Princess. Cô gái đeo chiếc mặt nạ đen tuyền y hệt như King bước vào. Mái tóc hạt dẻ đen đưa theo mỗi bước chân của cô. Tròng mắt tím biếc nhưng không hề u buồn. Nó luôn hừng hực sinh khí và sự háo hức, tinh nghịch. Ai trong căn phòng này cũng biết, cô gái đó chính là Queen của Blood, bạn gái của King và là người bạn thân nhất của anh và Jack, chị họ của Herra. Và tất nhiên là chị dâu của Prince-Princess.

Theo sau Queen, 1 cô gái với gương mặt đẹp nhưng có phần lạnh lùng vô cảm với mái tóc bạch kim cắt ngắn phía sau và dài về phía trước ôm sát mặt. Tròng mắt xanh biếc như màu nước biển. Tiếp đó là chàng trai đeo chiếc mặt nạ đỏ đang tươi cười vô tư khác chính là Tử Thần thứ 5-Harry. Bước đến bên King, Queen ngồi xuống cạnh anh, hôn nhẹ lên má người iu, cô mỉm cười:

-Đây là người mới của chúng ta. Cô ấy sẽ là Tử Thần thứ 6 của Blood. Tên là Ina Lucifer. CHƯƠNG 22.2:

Princess D là người lên tiếng đầu tiên, phá vỡ im lặng của căn phòng:

-Chị tên gì? Bao nhiêu tuổi?

Ina nhìn cô nhóc đeo chiếc mặt nạ bạc bên cạnh chàng trai tóc màu đồng, cô lạnh nhạt nói:

-Ina Lucifer, năm nay 17 tuổi.

Prince D lên tiếng:

-Làm sao chị gặp dc Queen?

Cô lại tiếp tục nói, giọng nói có chút nhàm chán, ánh mắt khinh thường khi phải trả lời câu hỏi của 2 đứa trẻ này:

-Tôi là người đứng đầu của Arilavil.

King nhìn thấy rất rõ thái độ của cô gái mới đến đối với 2 đứa em của mình. Anh liếc nhìn Snow, con bé nhẹ cười, ánh mắt sắc lạnh nhìn anh. Giọng nói âm trầm vang lên:

-Arilavil giờ thuộc về Blood. Hẳn cô cũng biết những người trong phòng này có địa vị như thế nào?

Ina gật đầu. Jack đột nhiên lên tiếng:

-Tốt! Vậy đấu 1 trận đi. Để xem cô giỏi đến cỡ nào mà thái độ lại ngông nghênh đến thế.

Ánh mắt Ina có phần dao động.

Cô hoàn toàn không để ý đến chàng trai này lúc bước vào phòng. Những người ở đây, cô chỉ biết Queen, King, Prince, Princess và G.F. 5 người còn lại, cô không hề biết tên. Queen mỉm cười, ánh mắt thích thú nói:

-Đc! Ina ý của em thế nào?

Ina vẫn điềm nhiên đáp:

-Đc thôi!

Princess D vui vẻ nói, con bé chạy đến ngồi xuống giữa King và Queen, nó bảo:

-Chị muốn đánh 2 thắng 1 hay muốn đánh 1-1?

Ina có vẻ không hiểu lắm ý của con bé, cô chau mày. 1 tên nhóc ngồi trên tay ghế cạnh chàng trai có mái tóc màu đồng khi này, lên tiếng:

-Nghĩa là chị muốn đánh 2 trận với 1 trận thắng hay muốn đánh chỉ 1 trận?

Ina điềm nhiên đáp:

-Tôi chọn 1-1.

Mars mỉm cười, anh vỗ tay khen ngợi:

-Rất khí phách. Queen chị thật biết cách chọn người.

Queen nhìn cậu ta mỉm cười đáp:

-Quá khen, quá khen.

G.F hôm nay cũng nhất thời hưng phấn đề nghị:

-Vậy để chị ta đấu với 1 trong 4 người nhỏ nhất ở đây đi.

Ina nhú mày. 4 người nhỏ nhất chẳng phải Prince, Princess, G.F và 1 Tử Thần mang tên Taylor sao. Herra cũng lên tiếng:

-King, Queen em thấy ý này đc đấy.

Prince D cũng mỉm cười, cậu nói:

-Nhưng em k đồng ý để Vi của em tham gia.

Princess mỉm cười bước xuống:

-Ok! Loại trừ G.F và Taylor ra, 2 chị em ta oẳn tù tì nhé. Đứa nào thua thì đánh.

Prince D cũng háo hức đứng dậy. 2 đứa trẻ oẳn tù tì 3 lần, Princess thua. King lên tiếng:

-Tốt! Đi thôi.

Ina hỏi:

-Đi đâu cơ chứ?

Princess D rất tự nhiên nắm tay cô kéo đi:

-Đến phòng đánh của hội.

Trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo của nơi này, Ina nhìn thấy rất nhiều căn phòng với tường bằng thép nằm sát nhau. Cô rất tò mò muốn biết trong đây có gì. Giọng nói của Jack vang lên sau lưng cô:

-Tò mò sao?

Cô quay lại nhìn, trong bóng tối, gương mặt bị che khuất 1 nửa bởi chiếc mặt nạ đỏ thẫm trở nên vô cùng bí ẩn, đầy huyền hoặc. Cô k đáp. Anh lại nói:

-Nếu gia nhập Blood thì phải biết tôn trọng những người đứng đầu.

Ina hơi cứng người. 1 lúc sau, cô đáp:

-Tôi biết!

Tiếng cười rất nhẹ vang lên sau lưng cô, hòa vào k gian tĩnh lặng, có phần lạnh lẽo ở nơi này.

Căn phòng với trần cao, có 1 ban công nhỏ hiện ra trước mắt cô. Sàn phòng rộng, trên tường là những gai nhọn làm bằng thủy tinh trong suốt. Phía trên trần, nối liền với ban công nhỏ chính là sợi dây cước nhỏ xíu, đục đẽo. King đứng phía trên cùng những khác, chỉ riêng Ina và Princess D đứng dưới sàn. Anh lên tiếng:

-2 người có 2 phút để kết thúc trận đấu và thoát khỏi 2 bước tường này. Leo khỏi 2 bước tường, phải đứng vững trên sợi cước trước mặt chúng tôi. Rõ chưa?

Ina gật đầu, Princess mỉm cười, ngay lập tức 2 bước tường bắt đầu chuyển động từ từ tiến đến gần 2 người đang đánh nhau.

Jackson kết thúc hồi tưởng về lần đầu gặp gỡ. Ina lúc ấy trong mắt anh là 1 cô gái mạnh mẽ, vẫn k biết trên dưới. Nhưng anh có hứng thú với cô gái này. Trận đấu ấy dĩ nhiên Snow iu quý của anh thắng. Ina từ đó cũng bắt đầu gần gũi hơn với mọi người. Nhưng người khiến cô ấy trở nên nên cởi mở hơn cũng k ai khác ngoài Snow của anh.

Chợt Ina chạy đến, mặt cô hiện rõ nét lo lắng, trong màn đèn đang vây quanh nơi này, dưới ánh lửa hắt lên, gương mặt cô thật đẹp khiến Jackson nhất thời ngây ngất. Nắm lấy tay anh kéo dậy, cô vội nói:

-Violet bị lạc trong rừng phong rồi. Diana k liên lạc đc với con bé.

Jackson giật mình, anh hỏi lại:

-Violet làm gì trong rừng vào giờ này?

-Anglela nói con bé cùng 1 số người khác đi vào rừng tìm củi.

Jackson nghi hoặc hỏi:

-Người khác? Đi tìm củi?

Ina mặt tối sầm, thấy cho anh cây đèn pin cô đáp:

-Đám của Ginny Clanne.

Jackson nhăn mặt, anh hỏi:

-Snow đâu?

Vừa chạy về phía cánh rừng đen thẳm, cô đáp:

-Con bé cũng chạy vào đây tìm rồi.

k ai nói ai tiếng nào nữa, họ nhanh chóng tách nhau ra để tìm kiếm cô Công chúa băng kia. Tất cả đều hết sức lo lắng bởi vốn dĩ, Violet rất sợ bóng tối.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23.1: SAI LẦM

Ánh đèn pin le lói giữa cánh rừng phong bạt ngàn, tối thẳm. Giờ này đã 7h tối rồi! Gió mùa thu lạnh lẽo thổi xuyên qua từng tán cây, khiến cho những chiếc lá rơi xào xạc. Bao nhiêu con người tay xách đèn pin, miệng k ngừng kêu tên 1 cô gái trong đêm tối. Tiếng chân giẫm lên tiếng là khô kêu lên rảng rác, xạc xào. Cả mảnh rừng dường như đang phủ chụp lên cô gái bé nhỏ bị lạc trong ấy.

Diana lo lắng vừa gọi tên vừa bước đi:

-Violet! Violet cậu ở đâu?

Ở bên cạnh cô, toàn thể đám học sinh lớp A3, Jackson, Ina, Herra, Billy, Eric và Ryan cũng thế. Mọi người k ngừng kêu tên. Trong lòng Diana nổi lo lắng cùng sự tức giận trào dâng, nhấn chìm mọi cảm xúc khác trong cô. Violet có thể mạnh mẽ trước mặt người khác như thế nào cũng đc nhưng với cô, cậu ấy vẫn là 1 cô gái yếu đuối. Đã thế, Shin k còn, cô chính là chỗ dựa duy nhất cho Violet.

Thầm trách mình quá chủ quan, k để ý đến cậu ấy, Diana còn mong đc xé xác con cáo Ginny Clanne. Nếu Violet có chuyện gì cô sẽ san bằng Saphia và khiến Ginny sống k bằng chết.

.....

Ryan k biết tại sao Diana lại hoảng hốt đến như thế khi nghe tin Violet lạc trong rừng. Tuy rằng giờ này rất tối, Violet khó có thể tìm đc đường về nhưng ngoài việc đó, đâu còn gì cần phải hoảng hốt đến như thế. Ryan cũng dần cảm thấy có điều gì đó k ổn khi mất nửa tiếng rồi mà k ai tìm thấy Violet. Anh cũng đã kêu tên cô rất nhiều nhưng k hề có tiếng đáp trả.

Nỗi lo lắng xâm chiếm trái tim anh. Suy nghĩ của anh đột nhiên trở nên hỗn loạn, như thể có 1 tảng đá đang đè nặng lên tâm trí của anh. Bước chân của Ryan chợt trở nên gấp rút hơn nữa. Cổ họng anh khô đi vì liên tục gọi tên cô. 1 tảng đá lớn nằm cạnh đường đi nơi anh đi qua. Chợt, Ryan nghe có âm thanh. Anh dừng lại. Giữa k gian im lặng, âm thanh trở nên rõ ràng hơn. Đó là tiếng nấc đứt quãng cùng tiếng khóc.

Vội chạy tới bên cạnh tảng đá ấy, chiếc đèn trong tay anh chiếu xuống, mái tóc vàng óng xòa tung của Violet hiện ra. Người con gái anh iu đang vòng tay ôm chặt lấy đầu gối, gương mặt đáng iu của cô thường ngày gục xuống. Tiếng khóc của cô như hàng ngàn mũi kim đâm vào tim anh. Đau nhói! Ryan ngồi xuống, cánh tay anh vươn ra, đặt nhẹ lên vai cô, giọng anh vang lên:

-Violet!

Violet ngẩng mặt lên, dường như cô đang rất hoảng sợ. Tròng mắt xanh ngập đầy nước, ửng đỏ. Gương mặt ướt đẫm những giọt nước mắt mặn đắng đang k ngừng tuôn ra từ hốc mắt. Môi cô run run. Ryan kéo cô lại gần anh, đột nhiên Violet khóc òa lên, tay cô ôm lấy cổ anh, gương mặt đầy nước vùi vào vòng ngực của Ryan. Hơi giật mình, anh cũng chỉ nhẹ vuốt tóc cô, tay anh nâng thân hình nhỏ bé trong tay đứng dậy.

Bước chân anh chậm rãi bước đột nhiên sượng lại khi nghe thấy tiếng nói của Violet:

-Danniel! Em sợ lắm! Danniel cuối cùng anh cũng tìm đc em rồi. Em sợ lắm!

Ryan cảm thấy tim mình như thắt lại. Khóe môi anh khẽ nhếch, nụ cười đc vẽ nên đầy chua xót. Anh là người tìm thấy cô ấy nhưng người cô ấy gọi tên lại k phải là anh. Ngay cả lúc này đây, trong vòng tay anh nhưng cô ấy cũng chỉ nhớ đến người con trai mang tên Danniel.

Chiếc điện thoại rung lên, Ryan liếc nhìn màn hình. Thì ra là Diana.

-Anh tìm thấy Violet rồi. Mọi người về lại chỗ cắm trại đi.

K nói tiếng nào nữa, Ryan cúp máy. Trong tay anh, Violet vẫn k ngừng gọi tên:

-Danniel!

Mắt cô nhắm chặt, cả thân người run lên, những giọt nước mắt vẫn k ngừng rơi:

-Danniel! Đừng bỏ rơi em. Danniel em xin anh. Đừng bỏ em lại 1 mình!

Ryan siết chặt thân hình bé nhỏ kia, anh khẽ nói:

-Nín đi! Anh sẽ k bỏ em lại 1 mình đâu.

Violet im lặng. Tiếng nấc cũng thưa dần, cô dần chìm vào giấc ngủ. Trước khi nhắm chặt mắt, Violet lại thì thào:

-Danniel em iu anh!

Câu nói của cô lại 1 lần nữa khiến tim anh đau thắt. Dẫu biết Violet vẫn iu người con trai kia nhưng k hiểu sao tim anh vẫn đau khi nghe chính cô nói cô iu người khác. Nhìn vào gương mặt thiên thần đang ngủ vùi trong lòng mình, Ryan lại cảm thấy có chút chua xót.

.....

Đặt Violet xuống tấm mền bông dày, Ryan nắm chặt lấy tay cô. Diana bước vào, tay bưng 1 chậu nước ấm. Cô ngồi xuống cạnh Ryan, khẽ vắt khô chiếc khăn bông, cô lau sạch những vệt nước mắt đọng trên gương mặt đang ngủ kia.

-Cám ơn anh!

Ryan vẫn nhìn Violet, anh khẽ nói:

-K có gì!

Diana lau sạch bàn tay dính đầy đất cát của Violet, cô k nhìn Ryan khẽ hỏi:

-Cậu ấy đã nói những gì?

Ryan nhìn Diana, ánh mắt khó hiểu. Cô tiếp tục:

-Trong lúc khóc, Violet đã nói những gì?

Ryan im lặng. 1 lúc sau anh đáp:

-Cô ấy gọi tên Danniel. Cô ấy nói cô ấy iu anh ta và xin anh ta đừng rời xa mình.

Diana đưa cho Ryan 1 tách trà hoa cúc, cô khẽ cười:

-Anh đừng gọi Danniel bằng anh ta. Thằng nhóc ấy nhỏ hơn anh tới 3 tuổi đấy.

Ryan nhấp ngụm trà anh hỏi:

-Danniel bằng tuổi em?

Diana gật đầu, cô lại hỏi:

-Violet có bao giờ kể cho anh nghe về Danniel chưa?

Ryan nheo mày đáp:

-Hình như là chưa!

Diana lại cười:

-Vậy à? Sẽ đến 1 lúc nào đó, khi cậu ấy chấp nhận anh, cậu ấy sẽ cho anh biết về Danniel.

Ryan nhìn Diana cầm chiếc chậu bước ra ngoài, anh hỏi:

-Em... biết Danniel?

Cô đứng lại, giọng nói bình thản vang lên:

-Danniel là 1 người rất quan trọng đối với em. Đó là khoảng trống cần đc lấp đầy trong tim em.

Ryan im lặng. Diana lại nói:

-Tối nay anh cứ ở lại đây với cậu ấy, em qua lều của anh Billy ngủ.

K nói nữa, Diana bước ra khỏi lều.

Ánh mắt bình thản của cô biến mất. Sự lạnh lẽo và vô cảm lại hiện lên. Cả thân người Diana lạnh toát, dường như lúc này đây, cô chỉ muốn giết chết những kẻ xung quanh mình. Đặt cái chậu xuống đất, Ina và Herra tự khắc bước đến bên cạnh cô. 3 cô gái, 3 gương mặt xinh đẹp nhưng lạnh khốc với khí thế ngút trời hướng đến đồng lửa nơi Ginny Clanne và mấy nhỏ bạn đang nói cười. **CHƯƠNG 23.2:**

Dừng lại sau lưng Ginny, Diana k hề lên tiếng. Đám con gái đang cười nói vui vẻ phút chốc chợt trở nên im lặng. Tất cả đều hướng mắt nhìn 3 kẻ trước mặt mình. Đám học sinh gần đó cũng bắt đầu bu lại xem. Ginny lên tiếng, giọng nói cười cợt:

-Em gái, tìm chị có chuyện gì k?

Diana nhếch môi, cười tựa như k:

-Ồ chị cáo già, em muốn hỏi chị chút việc ấy mà.

Mặt Ginny thoáng cứng lại. Lần trước gọi cô là Gumiho lần này lại gọi cô là cáo già. Con bé này quả thật ngông nghênh:

-Em gái cứ việc nói.

K cười nữa, giọng nói âm lãnh của Diana vang lên, k khí xung quanh im ắng chỉ còn tiếng gió:

-Chị bỏ Violet Brighter ở trong rừng?

Ginny Clanne vẫn bình thản, vốn dĩ cô ta k tin Diana có thể làm gì mình khi thầy cô, Eric và rất nhiều người thuộc Saphia đang ở đây:

-Phải! Thế nào?

Nhanh như chớp, tiếng “Chát” rất tai vang lên, Ginny ôm 1 bên mặt nóng rát trừng mắt nhìn Diana. 1 con nhỏ bật dậy:

-Con kia! Mày k biết tôn trọng đàn chị hả?

Liếc mắt nhìn con nhỏ vừa lên tiếng, k nói nhieu, cô quay sang Herra. Ngay lập tức.....

Bốp!

Con nhỏ vừa nói ngã ngay xuống đất, 1 bên khóe môi chảy máu. Đám con lại nhao lên, k cần đợi chỉ thị của Ginny, tất cả lũ con gái ngu ngốc ấy nhào vào Herra. Ina cũng tự khắc bước về phía đó. 2 cô gái tựa lưng nhau, những cú đá, nắm đấm và những cái vịn tay cực chuẩn hướng về phía đó. Diana nhàn nhã lên tiếng:

-Đừng đánh gãy xương của tụi nó!

Ginny bật dậy, đôi mắt cô ta ngập đầy tức giận, giọng nói mạnh mẽ có phần vô cảm vang lên:

-Đập chết con nhỏ này cho tao.

Ngay lập tức, xung quanh, 1 số thằng con trai lao tới Diana. Vần bình thần, cô chỉ khẽ nhếch môi cười. Đám con trai hằm hồ đó chưa kịp chạm vào Diana đã bị hất ngã. Mars và Jackson đã ngay lập tức đứng chắn trước cô.

Phía bên trái, đám con gái tay cầm những cây gỗ lao đến. Chưa kịp đến gần Diana lập tức đã bị đá văng ra ngoài. Cú đá k mạnh cũng k nhẹ nhưng đủ khiến đám con gái k thể nào gượng dậy. Bởi người đánh họ là Harry và Taylor. Harry nhìn đám con gái nằm dưới chân mình, mỉm cười:

-Tiếc thật! Hôm nay buộc phải hạ gục những em gái này rồi.

Đám con gái bị nộ cười kia làm ê mắt đứng ngẩng ngơ nhìn 2 chàng trai như 2 vị thần trước mặt mình. Ginny tức giận rít lên:

-Đánh tụi nó cho tao!

Tất cả lại lao vào nhau.

Diana ngược nhìn Ginny trước mặt mình, giọng nói lạnh lại vang lên:

-Động vào người của tao, hậu quả chỉ có 1.

K kịp để Ginny chuẩn bị, cú đấm đầy mạnh mẽ của Diana lao thẳng đến gương mặt gầy gò của cô ta. Ginny Clanne bật ngửa ra sau, đầu đập xuống nền đất. Diana lại lao tới đập thẳng lên bụng cô tay, làm vấy bẩn cả chiếc áo trắng tinh, mỏng tang. Dưới những cú đập đầy tức giận của Diana, Ginny tất nhiên chịu k nổi. Khóe môi cô ta, máu cũng rỉ ra khi bị bàn chân của Diana đập thẳng vào mặt. Đưa tay quơ lấy 1 con dao cắt hoa quả gần đó, Ginny nhắm tới chân Diana mà đâm vào. Ánh bạc của dao lóe lên trong ngọn lửa, Diana vội rút chân về. Con dao bạc tuy k đâm vào chân cô nhưng cũng để lại 1 đường cong dài rỉ máu. Ginny gượng đứng dậy, tay cầm con dao, mỉm cười ngạo nghễ:

-Để tao coi mày hồng hách đc tới đâu.

Ngay lập tức, nhieu học sinh la hét lên khi thấy Ginny Clanne tay cầm dao đâm thẳng vào Diana.

Lách người qua 1 bên, Diana mỉm cười thích thú, giọng nói giễu cợt:

-Tính chơi tao bằng cái thứ cùi bắp đó sao? Chưa đc!

Ginny vốn dĩ k phải là kẻ bình tĩnh, cô ta lập tức sôi máu, từng đường dao cũng nhanh hơn. Diana vừa né vừa đập thẳng vào bụng của Ginny. Đau khiến động tác của cô ta chậm lại. Chớp ngay thời cơ đó, Diana đá vào tay cầm dao của Ginny, khiến con dao văng ra xa. Đập ngã Ginny xuống đất, chân Diana đè lên cánh tay cầm dao ban nãy, nghiêng xuống. Tiếng kêu đau đớn của Ginny vang lên. 1 giọng nói trầm thấp cũng vang lên:

-Đủ rồi!

Tất cả mọi người ngược nhìn người vừa lên tiếng. Billy trong chiếc áo sơ mi đen k tay, k cái 2 cúc đầu để hở vòm ngực rắn chắc bước đến. Mái tóc phất phơ trong gió, chiếc khuyên hình đôi cánh ánh lên trong ánh sáng bập bùng của lửa. Gương mặt anh tựa như vị thần mặt trời đầy cao ngạo nhưng cũng vô cùng đẹp mờ

mờ ảo ảo trong ánh lửa khiến anh trở nên huyền bí đầy sức hút. Đám nữ sinh bất giác cảm thấy choáng ngợp trước chàng trai này.

Ina, Herra, Taylor và Harry đã dẹp hết đám “cổ đại” của Ginny lúc này cũng chỉ đứng yên nhìn Billy bước đến cạnh Diana. Jackson và Mars cũng dừng lại k đánh nữa khi đám nam sinh lao vào mình chỉ khoảng 10 đứa còn sót lại. Diana ngược mắt nhìn anh, chân cô tự động rời khỏi tay Ginny:

-Anh!

Billy nhìn cô:

-Vì Violet?

Diana chỉ gật đầu rồi cúi xuống. Dù biết Billy sẽ k mắng mình như Diana vẫn cảm thấy sợ anh. Từ lúc nhỏ, mỗi lời nói của Billy đều khiến Diana phải nể trọng và ngoan ngoãn nghe lời. Trước mặt anh, cô lúc nào cũng trở thành 1 con mèo nhỏ ngoan ngoãn k dám xoe vuốt. Mắt Billy tự khắc liếc xuống vết thương đang chảy máu trên đôi chân trắng ngần của Diana. Anh hỏi:

-Cô ta làm gì em?

Diana nhẹ nói:

-Cô ta cầm dao đâm em.

Billy nhìn Ginny Clanne đang ôm tay cùng cái bụng đau thắt nằm lăn dưới chân mình. Ánh mắt anh lạnh ngắt y như Diana lúc này cất tiếng:

-Mars!

Ngay lập tức, Mars nhặt con dao của Ginny lúc này đưa cho anh. Đám học sinh nín thở nhìn Billy cúi xuống bên cạnh Ginny. Từ lúc đám bọn họ chuyển đến đây, Billy là người ít khi ra tay nhất. Tiếng nói của anh lại giống như mệnh lệnh khiến cho ngay cả Nữ hoàng tàn nhẫn là Diana cũng phải nghe theo.

Nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh nước của Ginny, anh lên tiếng:

-Khiến Snow của tôi bị thương, cô phải trả giá!

Con dao đưa lên rồi hạ xuống gương mặt của Ginny. Mọi người hoảng hốt bị chặt miệng. Nhưng k hề có giọt máu nào chảy ra trên gương mặt Ginny. Cái họ nhìn thấy chính là 2 hàng chân mày trụi lủi k còn 1 sợi. Nắm lấy cô áo Ginny, anh kéo dậy:

-Đối với con gái, k gì đau khổ bằng việc nhan sắc bị hủy hoại nhỉ?

Xoẹt!

Mớ tóc cam rực rỡ của Ginny rơi xuống. Tất cả trợn tròn mắt nhìn việc Billy đang làm. Chẳng mấy chốc mái tóc của Ginny k còn 1 sợi, để lại 1 quả đầu láng bóng k tỳ vết. Đám Diana k nhin đc cười lẫn lộn. Nhieu học sinh k chịu đc cũng phải bụm miệng, bầm hông mà cười.

Bế bổng Diana lên, Billy ra lệnh:

-Giải tán!

Ngay lập tức tất cả ùa nhau về lều chỉ sợ chậm 1 chút thì bản thân mình cũng sẽ giống như Ginny. Duy chỉ còn lại 1 bóng người đứng nhìn Billy bế Diana về lều của mình.

Đôi mắt màu lục trong đêm liếc nhìn Ginny cùng đám bạn ở trên sân, anh quay bước. Trong đầu giờ chỉ còn lại hình ảnh của Diana và Billy lúc này. Tim anh lại dâng lên 1 cảm xúc khó tả. Đường như đây chính là ghen thì phải!

24. Chương 24

CHƯƠNG 24.1: HÃY ĐỂ NỤ HÔN THAY ANH XIN LỖI EM!

K gian sáng sớm tĩnh lặng trong màn sương mờ ảo. Những đồng tro tàn hiện lên mập mờ trước cửa những căn lều nhỏ lặng thinh. Mọi vật đều tĩnh lặng như k. Rừng phong đỏ cũng im ắng say trong giấc nồng của 1 buổi sáng ngày thu se se lạnh. Đâu đó, 1 vài chiếc lá nhẹ rơi xuống, lìa xa khỏi cây như vòng luân hồi của tạo hóa.

Cạnh bãi đất trống mà toàn bộ học sinh đang cắm trại ấy là dòng thác êm ả vùi mình trong tấm chăn sương. K còn vội vã và mạnh mẽ như lúc thức giấc, dòng thác trong, lạnh giờ trở nên hiền hòa hơn. Màn sương dày, mờ mờ ảo ảo như mún che đi 1 bóng dáng nhỏ bé khuất sau tảng đá to ven bờ. Cô gái trong chiếc áo sơ mi dài màu trắng cùng chiếc quần ngắn màu đen. Mái tóc đen óng, suôn dài xõa tung trên đôi vai nhỏ gầy. Giữa k gian tĩnh lặng, cô gái dường như rất nhỏ bé.

Có tiếng vải sột xoạt, 1 căn lều gần đó, bóng dáng chàng trai với mái tóc màu đồng xuất hiện. Cầm trên tay tách cà phê hắt còn nóng, Eric nhẹ bước trên những ngọn cỏ ướt lạnh. K khí lạnh lạnh này khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Rảo bước về phía bờ thác, 1 giọng hát trong vắt, ngân nga như tiếng chuông sớm khiến anh chú ý. Tiếng hát rất quen thuộc, chủ nhân của tiếng hát này vẫn còn ám ảnh trong anh. Người con gái ở phòng nhạc cũ.

Dancing bears, painted wings

Things I almost remember

And a song someone sings

Once upon a December

Someone holds me safe and warm

Horses prance through a silver storm

Figures dancing gracefully

Across my memory

Far away, long ago

Glowing dim as an ember

Things my heart

Used to know

Once upon a December

Đôi chân Eric tự khắc bước theo tiếng nhạc ngân vang trong k trung. Huyền bí nhưng cũng đầy xa xăm. Cô gái đang hát dường như k hề cảm nhận đc bước chân của anh đang tiến đến gần, giọng hát vẫn cứ vang lên, càng lúc càng rõ. Anh nhìn thấy mái tóc đen, thân hình nhỏ bé vô cùng quen thuộc. Chợt tiếng hát dừng lại nhưng âm thanh của nó vẫn còn vang vọng khắp nơi này.

Cô gái quay đầu lại, đôi mắt hổ phách long lanh mở to nhìn anh nhưng k hề lên tiếng. Cô chỉ nhìn anh như thế rồi lại quay mặt đi nhìn về phía dòng nước. Eric vẫn nhìn xuống thân hình nhỏ bé đó. Tại sao anh lại k nghĩ người con gái đó chính là Diana nhỉ? Tại sao anh lại k phát hiện ra cô ấy sớm hơn nhỉ? Vẫn giữ im lặng, anh ngồi xuống cạnh cô.

Diana vẫn k nói, dường như cô đang xem anh k bên cạnh mình. Eric lên tiếng:

-Em chính là cô gái làm rơi sợi ruy băng ở phòng nhạc cũ đúng k?

Cô khẽ gật đầu. Anh lại nói:

-Em biết anh ngay từ đầu?

Cô lại gật đầu k đáp. Eric khẽ nheo mày, anh xoay mặt cô đối diện với mình:

-Đừng có im lặng với anh như thế!

Đôi mắt mở to, nhìn thẳng vào tròng mắt màu lục của anh, tuyệt nhiên vẫn k có cảm xúc. Rất chậm rãi cô lên tiếng:

-Anh muốn em nói gì bây giờ?

-Tại sao k nói với anh ngay từ đầu? Việc em biết anh ấy?

-Tại sao phải nói? Em k có hứng thú!

-Em...!

Eric trừng mắt nhìn cô. Anh chợt thở dài, lùa tay qua tóc, anh khẽ nói:

-Chúng ta đừng như vậy nữa. Đừng im lặng với anh như thế nữa!

Diana vẫn k nhìn anh, cô lên tiếng:

-Vậy anh muốn thế nào. Quan hệ của chúng ta vốn dĩ đâu có gì. Chẳng im lặng thì làm gì!

Chợt, Eric kéo Diana nhìn thẳng vào mình. Mặt anh sát vào vào gương mặt thiên thần của cô. K kịp để cô ý thức chuyện gì sẽ xảy ra, Eric đặt lên môi cô 1 nụ hôn. Diana tròn tròn mắt nhìn gương mặt anh đang áp sát mặt mình. Buông cô ra, anh nói:

-Đừng im lặng với anh như thế. Anh sẽ k chịu đc nữa đâu.

Diana cúi đầu, gương mặt cô ửng đỏ:

-Anh....

Eric lại nói:

-Anh k nói rằng mình iu em nhưng anh biết, anh k thể nào nhìn anh rời xa anh. Nhìn em bên cạnh Billy anh cảm thấy rất khó chịu và tức giận. Diana anh xin lỗi!

Vòng tay ôm cổ anh, cô khẽ nói:

-Đừng xin lỗi em!

Vòng tay Eric kéo cô vào lòng. Giây phút này đây khiến anh cảm thấy thật yên bình. K phải là cái ôm hơi hợt như khi ở cạnh Ginny, nó là cái ôm ấm áp, như muốn lấp đầy khoảng trống trong tim anh. **CHƯƠNG 24.2:**

Ánh sáng đã bắt đầu lan tỏa, xua đi sự mờ ảo của sương. Cửa của những cánh lều màu rêu cũng bắt đầu đc mở. Đám học sinh kéo nhau về phía bờ của con thác, thoải mái rửa mặt, cười đùa. K 1 ai để ý đến 2 thân ảnh đang ngồi tựa vai nhau tại 1 tảng đá cách đó k xa lắm. Ginny đầu trùm 1 chiếc khăn cổ che cái mảng da đầu k 1 cọng tóc. Hàng chân mày đc kẻ chì thật đậm, giấu đi việc k còn 1 sợi lông. Gương mặt hằm hằm đầy tức tối bước đến bên dòng nước.

Cô ta thô bạo đẩy tất cả học sinh đang chắn trước mặt mình ngã nhào ra đất. K 1 câu xin lỗi, Ginny chỉ hiên ngang làm việc mình muốn. Thù này cô ta ắt sẽ trả. Nhưng người mưu mô như Ginny rốt cuộc vẫn bị tức giận và thù hận che mờ lí trí. Kết quả chính là việc Herra “lỡ tay” đẩy cô ta lộn nhào xuống dòng nước trong veo, mát lạnh kia. Nhưng điều k ngờ nhất chính là việc con mụ Ginny ấy đã nhanh chóng kéo theo 1 nạn nhân xấu số.

-Angela!-Taylor hoảng hốt kêu lên khi đôi tay Angela như cánh bướm đập trong k trung trước khi tiếp xúc với mặt nước.

Đôi tay cậu đưa ra nhưng k kịp giữ lại.

Ầm

Bọt nước văng tung tóe, nhiều người la toáng lên khi 2 cô gái vấy vũng trong nước. Tiếng la lối làm kinh động đến 2 người nào đó. Eric và Diana vội vã chạy tới. Mọi người tự động tránh ra cho 2 người đến chỗ hiện trường. Taylor đã lao thẳng xuống nước để kéo Angela lên. Còn Ginny, người ta chỉ đứng nhìn.

Thấy Eric có ý định lao xuống cứu cô ta, Diana siết chặt tay anh, mắt vẫn nhìn về thân hình đang vùng vẫy. Giọng nói cô k lạnh cũng k nóng, đều đều:

-Harry!

Chỉ 1 từ, Harry lập tức phóng xuống nước kéo con cáo Ginny Clanne lên bờ trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Nhìn Ginny đang ho sặc sụa dưới chân mình, ánh mắt vô cảm của cô chiếu xuống, giọng nói nhẹ vang lên:

-Lần sau nhớ cẩn thận hơn. K có lần thứ 2 đâu!

Nói rồi cô quay người bước đi, bỏ mặc đằng sau 1 ánh mắt hằn học, vằn tia tức giận nhìn theo bóng dáng cô.

.....

Hàng mi dày, cong cong của Violet khẽ chớp. Tay cô có cảm giác rất ấm. Đôi mắt dần mở ra, hình ảnh trần lều đập vào mắt cô. Quay đầu sang 1 bên, cô nhìn thấy mái tóc quen thuộc của Ryan đang dề lên tay cô. K gọi anh, cô vẫn im lặng nhìn gương mặt đang ngủ kia. 1 cảm giác thân thuộc lại hiện về trong cô.

Cô cũng đã từng nhìn Danniel như thế này. Mỗi lần cô bệnh, y như rằng khi cô mở mắt, gương mặt của anh ấy đều xuất hiện trước mắt cô. Tay anh đã nắm thật chặt bàn tay nhỏ của cô như Ryan lúc này đây. Có đôi lúc, anh lại ngủ quên, đến khi giật mình tỉnh giấc thì lại mỉm cười với cô thật dịu dàng. Những lúc như thế, Violet lại cảm thấy tim mình lỗi nhịp.

Mi mắt cô khẽ chớp, hình ảnh ấy trôi xa. Gương mặt anh trôi xa dần. Nụ cười dịu ngọt như nắng ấm kia cũng tan vào hư không. Violet lun mỉm cười với Diana bởi nhìn vào cậu ấy, cô lại thấy Danniel như đang ở trước mặt mình. Khẽ cười, tay cô vô thức chạm vào mái tóc mềm kia. 1 cảm giác kỳ lạ khẽ lướt qua tim cô. Ryan giật mình thức giấc.

Mắt anh khẽ chớp, Ryan ngồi dậy nhìn Violet hỏi:

-Em k sao chứ? Có khát k?

Violet vẫn im lặng. Cô chỉ nhẹ gật đầu. Ryan đưa cho cô 1 cốc nước lọc, nhẹ nâng cô dậy, anh nói:

-Còn mệt k? Anh kêu Diana cho em nhé!

Violet chỉ chậm rãi uống cạn ly nước. Nhìn Ryan, cô nhẹ nói:

-Em đã nói những gì?

Ryan k nhìn vào mắt cô, anh chỉ nói:

-Em muốn nói đến tối hôm qua?

Cô gật đầu. Anh lại đáp, giọng nói nhẹ bằng:

-Em gọi tên Danniel và nói rằng em iu cậu ta.

Violet cúi đầu. Tay cô nắm chặt sợi dây chuyền trước cổ. Chiếc nhẫn kim loại bị ghì chặt trong tay cô. Cả 2 im lặng. 1 lúc sau, Violet lên tiếng, giọng nói đượm buồn:

-Em xin lỗi!

Ryan ngạc nhiên nhìn cô, anh hỏi:

-Sao em lại xin lỗi?

-Vì đã làm phiền anh như thế.

Ryan nhẹ cười.

“Thì ra cô ấy chỉ xem mình như 1 người bạn thôi sao?”

Anh đứng dậy, bước về phía cửa lều:

-Anh đi gọi Diana.

Chợt, Violet lại nói:

-Em xin lỗi vì đã làm tổn thương anh!

Ryan đứng lại, anh xoay người nhìn cô, ánh mắt dịu dàng:

-Đừng xin lỗi anh! Anh tự nguyện tổn thương vì em.

Ánh mắt Violet long lanh nhìn anh:

-Anh thật sự iu em sao?

Ryan bước đến bên cô, cúi người đối mặt với cô:

-Anh biết em k tin tình cảm của anh. Nhưng anh hứa, sẽ k để bị tổn thương. Cho anh đc quan tâm em là đủ.

Violet choàng tay qua cổ, áp đầu vào lồng ngực anh, cô khẽ nói:

-Anh là đồ ngốc!

Nâng mặt cô đối diện với mình, anh hôn cô. 1 nụ hôn rất nhẹ. Buông cô ra, anh mỉm cười:

-Ừ! Anh là đồ ngốc. Vì em!

Violet hơi đỏ mặt, cô nói:

-Cám ơn anh! Vì đã ở bên cạnh em.

Xoa đầu cô, anh đứng dậy:

-K có gì! Đó là nghĩa vụ của anh.

Nháy mắt với cô, anh bước đi. Để lại 1 mình Violet với những suy nghĩ rối tung.

Daniel cũng đã từng nói sẽ k làm cô bị tổn thương. Đã từng nói sẽ lun quan tâm, chăm sóc cô. Đã từng! Rốt cuộc cũng chỉ là đã từng mà thôi. 1 giọt nước mắt nhẹ rơi. Violet càng siết chặt chiếc nhẫn trên cổ mình hơn. Ngày anh ra đi, chiếc nhẫn vẫn đc đeo trên bàn tay từng nắm tay cô rất chặt. Cô vẫn nhớ, đó là 1 ngày đông giá lạnh.

1 mùa đông nữa đến, đó cũng là lúc người cô iu nhất mãi mãi rời xa cô. Giống như 1 cô bé mất đi điểm tựa. Violet bơ vơ và lạc lõng. Nhìn anh nằm đó trong chiếc quan tài trắng, gương mặt yên bình tựa như đang ngủ. Sắc hoa Forget me not u buồn phủ ngập k gian. Cả 1 ngọn đồi phủ tuyết rục 1 sắc tím nào nề.

Nước mắt! Mặn đắng đầy phũ phàng chính là minh chứng hùng hồn nhất cho cô thấy, mùa đông như dài thêm. Đôi tay cô giá lạnh. K còn vòng tay ôm lấy cô. Cũng k còn nụ hôn nhẹ dành cho cô mỗi sớm tinh mơ. Để rồi cô trở về nhà, mong sao đây chỉ là 1 giấc mơ. Sớm mai khi thức giấc, hình dáng quen thuộc của Daniel sẽ lại xuất hiện trước nhà cô. Nhưng thật tiếc là k. Mất hết rồi!

Như những bọt xà phòng long lanh, xinh đẹp. Kỷ niệm cùng tình iu của cô vỡ nát. Cuộc sống quanh cô lại trở thành 1 màu đen u tối k lối thoát. K quan tâm đến bất kỳ ai kể cả bản thân. Cô để mình chìm ngập trong những kỷ niệm và lại bật khóc khi nhận ra tất cả đã hết. Khi cô đau khổ nhất, khi cô cảm thấy cuộc sống đã trở nên vô nghĩa khi k có Daniel, Diana đến bên cô.

Cậu ấy mở toang cánh cửa, để cho ánh sáng trà ngập vào căn phòng. Đôi tay Diana đưa ra, kéo cô khỏi vực thẳm của tuyệt vọng, dạy cô bước tiếp trên con đường của mình. Cũng như cô, Diana mất đi người em, Billy, chỗ dựa của cô ấy cũng bỏ đi. 2 cô gái với những khoảng trống trong tim lại tiếp tục sống, tiếp tục hy vọng.

Quá khứ vẫn mãi là quá khứ, hiện tại mãi là hiện tại và tương lai vẫn mãi là tương lai. K ngừng hy vọng cũng k ngừng bước đi dù có thể nào, Violet tự biến mình thành hôm nay. Nhờ Diana, cô biết rằng dẫu thế nào, vẫn còn những người khác iu thương cô. Lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt mình, Violet ngược mắt nhìn Diana.

Diana cúi xuống, vòng tay ôm lấy cô, Violet mỉm cười nói:

-Mình sẽ mạnh mẽ để bước tiếp quãng đường còn lại.

Diana cũng nhẹ nói:

-Dù thế nào, mình và mọi người cũng sẽ mãi bên cạnh cậu. Công chúa nhỏ!

Violet bật cười giọng cười run run.

“Công chúa nhỏ! Anh sẽ mãi ở bên em nhé!”

“Danniel! Em nhất định sẽ k gục ngã. Sẽ có lúc em bắt kịp anh. Hãy chờ em!”

25. Chương 25

CHƯƠNG 25.1: NGƯỜI LẠ Ở MAIN

Chiếc điện thoại bật nắp màu trắng rung lên trong túi áo của Diana, cô rút nhanh liếc mắt nhìn màn hình.

Danson is calling

Eric bước đến bên cô, anh gọi:

-Diana đi thôi! Đến giờ rồi đấy!

Cô nhìn anh mỉm cười:

-Em biết rồi! Đợi em 1 tí.

Đợi bóng dáng của Eric đi khuất, Diana mới bắt máy giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

-Chồng iu! Em nghe đây.

.....

Chiếc xe lại 1 lần nữa lẩn bánh, bỏ lại phía sau cánh rừng phong ngập sắc đỏ. Trước khi đi, Diana đã kịp cùng Eric chụp lại 1 bức hình trong khung cảnh những chiếc lá rơi rụng trong gió. K ngồi với Billy, lần này cô ngồi cạnh Eric. Tay k ngừng bấm bấm chiếc điện thoại của anh và của cô. Nhìn cô, anh nhẹ hỏi:

-Em làm gì thế?

-Trước hết muốn quên đi người ta thì tốt nhất đừng nên khư khư giữ lấy hình ảnh của người ta bên mình.

Eric nheo mắt nhìn cô, anh lại hỏi:

-Em xóa hình trong máy anh à?

Gật đầu lơ đãng cô thản nhiên nói:

-Yep!

10' sau, vứt trả cho anh chiếc điện thoại cô mỉm cười bước lên chỗ Ina và Herra, bỏ lại sau lưng câu nói:

-Xem đi!

Eric ngược nhìn bóng cô rồi bật máy điện thoại. Bức hình 2 người đứng ở công viên dưới những quả bóng bay cao hiện lên trước mắt anh. Vào thư mục hình ảnh, toàn bộ hình của Ginny đều biến mất. Trong đó chỉ còn lại hình cô và anh mà thôi. Khẽ nhếch môi cười, Eric cảm thấy thích thú.

Trở lại với nữ hoàng Diana, cô thì thầm với Billy:

-Anh Danson đã gọi cho em. Anh ấy sẽ đón chúng ta ở khách sạn.

-Rồi sao? Anh Ricky có về k?

-Có! Anh ấy về cùng chị Kristen. Nghe nói 2 người họ vừa đi du lịch từ Việt Nam và Nhật Bản về. Lần này em nhất định phải đòi quà mới đc.

Billy quay sang liếc nhìn cô, anh nói:

-Rốt cuộc thì em muốn nói với anh chuyện gì đây? Đừng có vòng vo nữa.

Diana cười xòa ôm lấy tay anh, mắt long lanh mở to:

-Anh! 2 năm trước em có lấy khuôn mặt của Danson, giả làm Shin để lừa 1 người.

Billy nheo mắt, anh trầm giọng:

-Kể anh nghe rõ xem nào!

Cô nhẹ nói, k hề có chút gì là hối hận cả:

-Là vậy! Con nhỏ Ginny là kẻ khiến tên Richard đâm chết Shin. Mà cô ta lại iu thẳng nhóc. Nên em giả làm thẳng nhóc lừa đảo cô ta. Em cho cô ta nhìn thấy gương mặt thật của Shin nhưng mà gương mặt đó lại đc Herra hóa trang thành Danson.

-Vậy nên em muốn nói là Danson bị hiểu lầm là Prince D chứ gì?

Diana gật đầu như gà mổ thóc.

Billy cốc đầu cô, anh nói:

-Snow ơi là Snow! Em thật là..... Vậy bây giờ em muốn anh diễn cùng em chứ gì? Giả vờ trước Ginny rằng Danson là Prince D đúng chưa?

Diana xoa xoa cái đầu bị anh đánh, cô cười toe toét cọ đầu vào tay anh:

-Đúng vậy! Chỉ có anh là hiểu em nhất.

Nhéo chóp mũi cô, anh mỉm cười:

-Anh k hủ em thì ai hủ hả nhóc con!

Jackson chồm người xuống chỗ 2 anh em cười toe toét:

-Có anh nữa đây! Anh cũng hủ em.

Diana phì cười:

-Xì! Anh lo mà làm cho tốt nhiệm vụ của mình đi.

Jackson ngơ ngác hỏi:

-Nhiệm vụ?

Nhéo 1 bên tai của anh, cô nói:

-Mau kiếm chị dâu cho em đi!

Jackson cười, anh xoa đầu cô:

-Em cứ yên tâm, anh nhất định sẽ tìm cho em 1 chị dâu hoàn hảo trong thời gian sớm nhất.

Chợt Ryan chen vào:

-Diana! Jackson là anh trai em à?

Diana mỉm cười:

-Ừ! À anh Ryan cho em mượn Violet 1 chút. lát sẽ trả lại cho anh ngay.

Violet nhăn mặt nói:

-Tớ mún đi hay k là quyền của tớ, mắc gì phải mượn anh ấy chứ!

Kéo tay cô bạn ngồi xuống cạnh mình, Diana cất tiếng:

-E hèm! Mời các anh chị học sinh mới của em và cả anh Taylor kia nữa vui lòng tập trung lại đây.

Cả đám lại bu đến bên chỗ của Diana. Liếc nhìn Ryan, Angela và Eric đang tò mò nhìn về phía họ, Diana kéo tất cả mọi người sát lại gần mình hơn, thì thầm:

-Mọi người nghe đây, ở Main sẽ có 1 người đố chúng ta. Nếu khi gặp người đó mà Ginny kêu lên là Prince D thì mọi người cũng phải giả vờ như đó là sự thật nhé.

Tất cả đều tròn mắt trừ Billy, hét lên:

-Cái gì?

Violet run run nói:

-Anh ấy chết rồi mà!

Diana khở sở nói:

-Đúng vậy! Nhưng khổ cái mình từng lấy gương mặt của người khác ra giả làm Prince D để trêu Ginny. Nên mong mọi người đừng để lộ việc người đó k phải là Prince D thật nhé.

Harry cười cười nói:

-À! Anh nhớ rồi. Vụ này hình như xảy ra hồi 2 năm trước ấy nhỉ?

Taylor cũng xoa cằm nói:

-Em nhớ k lắm thì cậu ấy đá Ginny rất nhân từ.

Jackson mặt ngơ ngác như bò đeo nơ trông đến tội, lên tiếng:

-Ồ! Chuyện gì vậy? Sao tôi k biết.

Taylor vỗ vai anh trai, nói giọng thông cảm:

-Anh à! Thật tiếc cho anh lúc đó đang bận khám phá miền đất mới nên k biết công chúa của anh đã làm gì.

Herra hất mặt lên trời:

-Tất cả cũng nhờ công lao hóa trang cực đỉnh của em đây đấy nhé.

Cả đám lại nhao lên, đồng thanh nói:

-Thôi! Cho tôi xin.

Ina lên tiếng:

-Vậy cứ làm như em nói. Nếu cô ta hỏi quan hệ của chúng ta với người đó thì làm sao?

Diana thần nhiên nói:

-Thấy cô ta gọi người đó là Prince D thì mọi người chỉ cần phản ứng như thể điều đó hoàn toàn là bất ngờ. Cứ tỏ ra là k hề hay biết người đó là Prince D.

Mars lên tiếng:

-Vậy em thì sao?

Billy trả lời thay cho cô:

-Anh và Diana sẽ tự nhiên như quen biết người đó. Vốn dĩ tụi anh cũng thân thiết với người đó nên k thể làm ngơ đc.

Violet hiểu kỳ hỏi:

-Rất cuộc đó là ai vậy? Có quan hệ gì với 2 người.

Diana nháy mắt:

-Đến lúc gặp sẽ biết! Thế nhé! Nhớ đó nha!

Diana khẽ cười, nụ cười đầy bí ẩn. Cuộc điện thoại ấy, cô đã sắp xếp tất cả. Chỉ cần trông chờ vào tài diễn xuất của mỗi người mà thôi.

-Chồng iu! Em nghe đây.

Bên kia, giọng nam đầy phóng khoáng vang lên:

-Vợ iu à! Anh nhớ em quá!

-Anh làm ơn cho em xin cái. Nghe ghê rợn quá!

Người bên kia bật cười:

-Snow iu quý của anh! Anh nghe cậu em nói là em sắp đến Main du lịch phải k?

-Anh à! Trường em chứ k phải em.

-Ok ok! K quan trọng. Anh nghe mẹ nói cả Billy cũng về phải k?

-Yep! Mà sao? Anh Ricky có ở đây k anh?

-Có có! Cả đại tẩu của anh nữa.

Diana hớn hở, hét lên:

-What? Chị Kristen á?

Bên kia, giọng nói thiếu não vang lên:

-Vợ iu! Em k cần tra tấn lỗ tai anh lắm thiết thế đâu.

Diana bật cười cô vội nói:

-Sorry anh! Tại em vui quá. Mong chồng iu đây tha lỗi!

Bên kia lại nói:

-K có gì! Mà Billy có đó k?

-K! Anh hỏi chi vậy?

-Anh sợ nó nghe thấy chắc bóp cổ anh quá!

Diana thần nhiên nói:

-Xì! Anh k phải lo. Nghe nè, em có chuyện mún nhờ anh.

-Ok! Vợ iu đâu cứ nói!

..... CHƯƠNG 25.2:

Đoàn xe dừng lại trước 1 khách sạn, đám học sinh bước xuống, giáo viên đi đầu nói:

-Đây là điểm dừng chân cuối cùng của các em. Vào nhận phòng, cứ 2 người 1 phòng theo nhóm nhé. Nào nào tất cả đi thôi.

Mọi người háo hức, chộn rộn kéo nhanh vào trong theo nhóm của mình, chỉ riêng nhóm của Diana và Herra vẫn đứng lại. Mars hỏi:

-Chúng ta k vào sao?

Diana lên tiếng, cặp kính mát màu nâu che nửa khuôn mặt khiến cô trở nên ung dung, bình thản đến lạ thường. Ginny khó chịu gắt lên:

-Này! Cô có nghe gì k đấy. Đi thôi!

Billy liếc nhìn cô ta, lạnh nhạt nói:

-Im miệng!

Ở Billy có cái gì đó khiến Ginny phải kiêng nể. Lời anh ta nói, cô k thể k tuân theo. Ina cũng lên tiếng:

-Hay là mang đồ vào trước.

Diana lúc này mới chậm rãi lên tiếng:

-K cần! Em muốn giới thiệu với tất cả 1 người.

Chiếc Lamborghini Spyder màu xanh lá dừng lại gần họ, chàng trai đeo kính râm từ trên xe bước xuống. Mặc trên người chiếc quần kaki trắng, 1 chiếc áo dài tay mỏng màu xanh trời. Mái tóc màu sợi dây dc cắt tỉa đầy kiểu cách cùng chiếc khuyên nhỏ đính đá đen lấp lánh trong nắng. Anh bước đến bên cạnh họ, gỡ mắt kính, gương mặt chàng trai hiện rõ.

Đúng như Diana đã dự đoán, Ginny Clanne la lên:

-Prince D!

Eric và Ryan trợn mắt nhìn cô ta rồi quay sang người trước mặt. Chàng trai k thèm để ý đến cô ta, anh mỉm cười, ôm lấy Diana, nói:

-Vợ iu!

Billy mặt tối lại, anh nói:

-Danson! Em đã bảo anh đừng gọi Snow của em là vợ cơ mà!

Buông Diana ra, anh chàng vừa dc gọi là Danson quay sang Billy mỉm cười:

-Thôi nào! Chẳng phải Snow cũng hay gọi em là chồng iu còn gì. Ghen tỵ gì với anh cơ chứ.

-Em k thích!

Diana mỉm cười kéo tay Danson nói:

-Chồng iu! Em giới thiệu với anh 1 tí.

Quay sang đám người đang chết trân, miệng há hốc kia, cô nói:

-Đây là Ryan, Violet-bạn thân của em, Herra-em họ của chị dâu em, Mars-người iu của chị Herra, Ina-chị dâu tương lai của em, Jackson-anh của em, Taylor-em trai anh ấy và Harry-người iu mới của Ginny Clanne.

Danson mỉm cười:

-Vậy còn 2 người này?

Ginny nhìn anh, run run nói:

-Prince D! Anh k nhận ra em sao?

Danson ngạc nhiên hỏi:

-Xin lỗi! Tôi có quen cô sao?

Ginny nắm lấy tay anh, cô tha thiết nói:

-Em là Ginny đây! Anh và em từng quen nhau 2 năm trước. Anh quên mất em rồi sao?

Rút tay khỏi cái nắm chặt của Ginny, anh mỉm cười dịu dàng:

-Chắc cô nhầm rồi! Tôi k quen cô.

Herra lên tiếng:

-Cô k thấy người ta nói k quen hay sao? Có muốn gây ấn tượng thì cũng đừng lộ liễu vậy chứ.

Ginny quay sang Herra, mặt cô ta trầm xuống, giọng nói lạnh lẽo:

-Cô câm miệng đi!

Diana lên tiếng:

-Chị Ginny, đúng là anh ấy đc gọi là Prince D nhưng anh ấy k quen biết chị. Chắc chị nhầm lẫn với ai rồi.

Ginny vẫn nhìn Danson, cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt đầy hạnh phúc và nỗi nhớ:

-K thể nhầm đc! Gương mặt này, cả nụ cười này em vẫn nhớ mãi chưa bao giờ quên..

Eric cất tiếng:

-Anh là Prince D của Blood?

Danson nhìn anh, nhẹ gật đầu. Ryan chỉ tay vào Diana:

-Vậy k lẽ em là G.F sao?

Rồi anh lại nói:

-K đúng! G.F tóc vàng cơ mà.

Diana k đáp trả Ryan. Cô quay sang nói với Danson:

-Chồng iu! Giới thiệu với anh, đây là chồng mới của em. Eric Franks.

Cả đám người lại trợn mắt nhìn Diana. Eric mặt vẫn lạnh băng k nói. Danson mỉm cười:

-Chào cậu! Tôi là Danson Heinz, chồng hờ đầu tiên của Diana.

Bắt tay Danson, Eric lạnh lùng đáp:

-Tôi là Eric Franks.

Lúc này Billy mới lên tiếng:

-Đây là Danson Heinz, anh họ của tôi. Anh ấy 24 tuổi.

Taylor vui vẻ nói:

-Ồ! Vậy phải gọi bằng anh rồi.

Ginny vẫn im lặng. Người con trai cô iu nhất, iu hơn cả bản thân cô đang ở trước mắt cô. Anh ấy vẫn vậy, rạng ngời như ánh mắt trời trong ngày đông. Cả nụ cười kia cũng k hề thay đổi. Thậm chí nó còn đẹp hơn lúc anh ở bên cô. Trái tim cô đập loạn nhịp khi nhìn thấy anh. Làm sao quên đc anh cơ chứ! Khoảng thời gian bên anh là khoảng khắc đẹp nhất trong cô.

Suốt cả năm trời cô tìm kiếm anh nhưng tất cả là vô vọng. Anh như biến mất khỏi cuộc sống của cô. Cô cứ mãi tìm kiếm, còn anh cứ mãi rời xa khỏi cô. Hy vọng trong cô vẫn k ngừng cháy sáng. Cô tin rằng sẽ có lúc mình gặp lại anh, khi ấy cô sẽ làm anh quay trở lại với mình.

Prince D là tất cả với cô. Chỉ cần có anh, cô sẵn sàng từ bỏ tất cả. Nhưng sự thật lại k hề như cô mơ ước. Ngỡ đâu k tìm thấy anh thì anh lại xuất hiện trước cô. Ngỡ sẽ lại đc bên anh nhưng rốt cuộc anh lại k hề nhận ra cô là ai. Đã vậy bên anh còn có 1 cô gái khác mà anh gọi là vợ. Cô căm ghét con bé Diana Vrolen đó. Chính nó! Nó đã cướp anh khỏi cô.

Vị trí bên cạnh anh phải là của cô, chỉ mình cô đc có anh. Cô k mún bất kỳ ai bên cạnh Prince D của cô. Con tim cô đau đớn, vỡ vụn khi thấy anh cười nói, nắm tay cô gái khác trước mặt cô. Nụ cười, vòng tay từng dành cho cô giờ bỗng dưng biến mất. Cô k muốn như thế.

Dù có thế nào, Ginny Clanne này nhất định cũng phải có đc anh. Cô sẽ k để bất kỳ ai có đc anh nhất là Diana Vrolen. Anh dịu dàng, anh ân cần và tốt như thế, k thể nào giao cho Diana đc. Cô ta quá lằng nhằng! Hết Billy rồi lại đến Eric đc cô ta gọi là chồng. Cô k cần quan tâm đến bọn họ. Cô sẽ k để Prince D của cô phải chịu việc bên cạnh cái loại người bốn cọt như Diana.

Nhưng nếu anh thật sự iu cô ta, cô sẽ tôn trọng quyết định của anh. Cô sẽ sẵn sàng loại bỏ 2 người kia để cho anh đc hạnh phúc. Dù cho anh k thuộc về cô cũng đc. Chỉ cần anh hạnh phúc, cô cũng cảm thấy hạnh phúc. Vì cô iu anh! Thật sự rất iu anh! Hạnh phúc của anh chính là hạnh phúc của cô.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26.1: HIỂU LẦM VÀ CẢNH BÁO

Trong nhà tắm, tiếng nước chảy cứ đều đều vang lên. Phía bên ngoài, chìm trong k khí lạnh lạnh từ chiếc máy điều hòa phả ra là tiếng lóc cóc phát ra từ bàn phím máy tính. Dưới ánh đèn ngủ màu vàng nhạt ấm áp, cô gái khoác trên mình chiếc áo sơ mi dài ngang đùi, phủ qua khỏi chiếc quần short ngắn màu trắng. Mái tóc đen óng dài đến tận thắt lưng xoa tung khê rũ xuống trước ngực.

Đôi đồng tử màu hổ phách lạnh lẽo chăm chú nhìn vào màn hình nhỏ của chiếc máy tính xách tay. Ánh sáng nhạt nhòa bật lên gương mặt thiên thần, xinh xắn nhưng lạnh lẽo của cô. Dòng chữ đen, cứng cáp cứ đều đều hiện lên. Thông tin về những mối quan hệ, về gia đình và quá khứ của Ginny Clanne hiện lên trước mắt cô. Khóe môi anh đào khê nhếch tạo thành 1 nụ cười nửa miệng tựa như k.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Với tay lấy chiếc điện thoại màu đen gần đây của anh, cô liếc nhìn dòng chữ hiện thị trên màn hình. Gương mặt băng lãnh đột nhiên thay đổi, nó trở nên vui vẻ, thoải mái hơn. Và có chút gian xảo.

My Queen is calling!

Cô nhắc máy, giọng nói trong trẻo thường ngày đc thay thế bằng 1 giọng nói nhão nhoét đầy kinh khủng.

-Alo! Ai thế?

Bên kia, 1 giọng nữ cao đáp trả:

-Xin hỏi ai đang bắt máy đây hả? Billy đâu?

Cô nhếch môi đáp trả:

-Chị là ai? Tôi là bạn gái của anh Billy. Chị kiếm anh ấy có gì k?

Bên kia la toáng lên, tông số âm thanh truyền tới tai cô khiến cô phải nhăn mặt:

-Cái gì? Cô đùa tôi đấy à? Anh Billy đâu?

Cô liếc mắt nhìn về phía cánh cửa nhà tắm yếu diệu đáp:

-Anh ấy đang tắm!

Người bên kia lại gào toáng lên:

-Con quỷ cái kia! Gọi Billy ra đây cho tao. K tao xé xác mày!

Cô bật cười. Bà chị dâu này của cô quả thật rất khác người à nha. Mới nãy còn tôi với cô đang hoảng hốt giờ đã mà lại còn đe dọa sẽ xé xác cô nữa chứ. Bên kia rõ ràng nghe được tiếng cười của cô, giọng nói trầm lạnh như ác quỷ dưới địa ngục vang lên:

-Mày cười tao?

Cô thản nhiên trả lời:

-Phải!

Bên kia rít lên chói cả tai:

-Tao giết chết mày!

Không chịu nổi việc tra tấn lỗ tai nữa, vừa tính đáp trả thì cửa nhà tắm bật mở, người con trai với mái tóc màu nâu ẩm ướt bước ra. Anh không mặc áo, lau khô tóc bằng chiếc khăn bông màu trắng nhìn cô hỏi:

-Ai gọi thế?

Cô cười khúc khích:

-Queen yêu của anh đây!

Chàng trai tròn mắt nhìn cô. Ngay lập tức anh lao tới cái điện thoại. Cô nhanh chóng lách mình đi chỗ khác. Mắt anh lên tia thích thú trên tròng kính:

-Ohlala! Anh háo hức đến thế sao?

Anh nhìn cô, môi nở nụ cười nửa miệng đầy gian xảo:

-Trả điện thoại cho anh nào em gái ngoan!

Cô lắc lắc cái điện thoại trong tay, áp lên tai, giọng nói nữ tính vang lên:

-Chị ơi! Xin lỗi chị nhé anh Billy chuẩn bị đưa em đi biển rồi. Có gì chị gọi lại sau nhé!

Anh tròn mắt:

-Em....

Cổ tình bật loa ngoài, hướng chiếc điện thoại đến anh, tiếng gào vang lên:

-Billy Vrolen tôi giết anh!

Billy, đại ca anh dũng của Blood lúc này đây mặt mày xanh lè. Anh nhận biết rất rõ rằng cô vợ yêu của anh đang nổi khùng. Nếu anh không mau chóng xoa dịu cô ấy thì ngay lập tức cô nàng nóng tính kia sẽ đập máy bay đến đây hỏi tội anh mất.

Diana nhìn vẻ mặt của anh trai không tức cười. Anh ấy lạnh lùng, hùng dũng với anh chứ đối với bà chị dâu yêu quý này thì.... Bất giác, cô nhìn thấy nụ cười ma quỷ của anh. Không khí quanh cô đột nhiên hạ xuống. Diana run rùng mình nhìn anh cười giả lả:

-Anh Billy yêu quý í nhầm yêu quý. Em trả.... trả điện thoại cho anh đây. Không đùa nữa! Ha ha không đùa nữa!

Billy từng bước bước đến gần cô, nụ cười đầy quái quỷ nở trên môi:

-Phải phải! Không đùa nữa.

Lao thẳng đến Diana, anh đè cô xuống giường, tay không ngừng.... chọc lét cô. Tiếng Diana vang lên giữa những tràng cười không dứt:

-Áhhhhhhhhhhh! Tha cho em đi mà. Em biết lỗi rồi mà!

Billy tà ác nhìn cô em gái đang cười chảy cả nước mắt nước mũi đang kêu gào bên dưới mình, anh nói:

-Sorry nhé Snow yêu của anh. Nhưng anh không tha cho em đâu.

Chiếc điện thoại màu đen của anh rớt xuống giường, Diana vẫn quần quai cố gắng thoát khỏi cái thân hình nặng như heo đang đè lên người mình. Cô không ngừng la hét bắt anh dừng lại. Billy biết rõ cô sợ nhất là bị người khác chọc lét.

2 người đang ở 1 trạng thái rất kỳ trong sáng vẫn vô tư đùa. Chợt cửa phòng bật mở. Cả 2 cùng ngược mắt nhìn. Eric đang đứng như trời trồng nhìn 2 người. Mặt anh thoáng ngỡ ngàng rồi chuyển sang đau buồn rồi lại về lại trạng thái lạnh lẽo như băng. Anh lạnh lùng nói:

-Xin lỗi đã làm phiền! CHƯƠNG 26.2:

Tiếng cửa sập lại vô cùng mạnh bạo, bóng dáng cô đơn, cao ngạo của Eric biến mất. Diana vội hất Billy ra khỏi người mình, cô liếc mắt nhìn anh. Đáp lại ánh mắt muốn giết người của cô là nụ cười nửa miệng đầy khiêu khích của anh. Diana vội đuổi theo Eric bỏ mặc Billy vội vàng gọi lại cho cô vợ hắc ám của mình.

.....

-Anh Eric! Đợi em với!

Diana hụt hơi chạy theo bóng dáng kia. Eric nghe rõ tiếng gọi của cô nhưng anh vẫn thờ như không nghe thấy, cứ thế bước đi. Diana chụp lấy cánh tay đang ung dung dứt túi quần của anh kéo lại. Cúi gập người để thở, cô đứng đối diện với anh, đôi mắt long lanh, cô nói:

-Anh hiểu lầm rồi đấy!

Eric nhìn cô, ánh mắt lạnh băng:

-Hiểu lầm? Em nghĩ anh hiểu lầm hành động của 2 người.

Cô gật đầu, mắt vẫn nhìn anh. Eric nhếch mép cười:

-Em đề ỉnh quá đấy. Anh không quan tâm!

Diana vẫn giữ chặt tay anh:

-Em không tự đề ỉnh. Rõ ràng anh hiểu lầm! Em và anh ấy thật sự không hề có gì cả!

Hất tay ra khỏi bàn tay lạnh của Diana, anh lạnh lùng nói:

-Tôi không tin!

Diana nhìn anh, cô lại nói:

-Eric, em không.....

Câu nói chưa kịp hoàn tất thì.....

-Snow!

1 cái bóng màu vàng lao thẳng về phía cô khiến cả Diana và Eric không kịp trở tay. Diana không đỡ nổi, cả 2 người té nhào xuống sàn nhà lát gạch, trải thảm đỏ của khách sạn. Diana nhắm mắt, đẩy cái thân hình đang đè lên mình, thiếu não nói:

-Kristen!

Eric nhìn người đang đè lên cô, đó là 1 cô gái đẹp. Và cô ta chính là người mẫu có tiếng nhất hiện nay-Kristen Clarkson. Anh thật không ngờ Diana lại quen với cô gái này.

Kristen với mái tóc màu hạt dẻ xoắn nhẹ, mặc chiếc váy màu vàng nhìn cô em cười rạng rỡ:

-Ôi Snow iu! Chị nhớ em lắm.

1 giọng nam trầm ấm vang lên:

-Độc rồi đấy Kristen! Em đề Snow tắt thở bây giờ.

Kristen vội đứng dậy cười:

-Ôi! Chị xin lỗi.

Diana ngược mắt nhìn Eric, nói:

-Anh kéo em dậy có đc k?

Kristen lúc này mới quay sang người đang đứng cạnh họ, cô thốt lên:

-Í! Cậu k phải con trai út của tập đoàn SCJ sao?

Lạnh lùng kéo Diana dậy, anh liếc cô ta nói:

-K liên quan đến chị!

Danson tròn mắt hỏi:

-Ủa chị biết cậu ta hả?

Kristen vẫn hoàn toàn thoải mái trả lời:

-Ồ! Chị có hợp tác với tập đoàn này mà.

Người con trai lạ mặt bước tới bên cạnh Eric mỉm cười nói:

-Chào cậu! Tôi là Ricky Heinz.

Eric bắt tay anh ta, nhẹ nói:

-Anh là người thừa kế chuỗi nhà hàng khách sạn Clover?

Ricky mỉm cười gật đầu. Anh quay sang Kristen:

-Đây là vợ tôi. Chắc cậu cũng biết cô ấy nhỉ?

Anh gật đầu cứng nhắc.

Ricky lại tiếp tục giới thiệu:

-Còn đây là em trai tôi Danson Heinz.

Anh vừa mới quay qua Diana tính giới thiệu thì Danson đã nhảy vào nói:

-Còn đây là vợ iu của tôi. Cậu biết rồi khỏi cần giới thiệu nữa.

Ricky trợn mắt nhìn thẳng em cả Kristen cũng thế. Eric liếc mắt nhìn Diana. Anh vừa tính cất bước đi thì.....

-Diana Vrolen!

Giọng nói băng lạnh vang lên khiến mọi người quay lại nhìn. Billy mặt tối sầm bước đến. Diana thầm cảm thấy k ổn. Anh ấy đã gọi cả họ lẫn tên cô tức là có chuyện lớn rồi đây. Diana gượng gạo cười:

-Anh.... có chuyện.... gì sao?

Nắm lấy cổ tay Diana anh gần lên:

-Đi với anh!

Khóc k ra nước mắt, cô ngược mắt nhìn 4 người trước mặt mình cầu cứu. Ricky, Kristen và Danson nhận đc ánh mắt giết người của Billy đành phải im lặng đứng nhìn Diana bị lôi đi. K còn cách nào khác cô đành nói với lại với Eric:

-Em đợi anh ở bãi biển trước khách sạn 8h tối nay!

4 người lặng nhìn Diana bị kéo đi mất. Danson lắc đầu:

-Chết con bé rồi!

Eric liếc mắt nhìn họ rồi quay bước. Còn lại 3 người Ricky bẻ tay nói:

-Còn mày chết với anh!

Danson chỉ kịp la lên:

-Áh!

Ricky đã xách tai anh kéo đi với tiếng cười khúc khích của bà chị dâu.

.....

Đóng sầm cửa lại, Diana xoa xoa cái cổ tay hỏi:

-Có chuyện gì vậy anh? K lẽ chị ấy giận anh đến vậy hả?

Billy xách chiếc máy tính xoay những thông tin về người đàn ông đc gọi là Rango về phía cô hỏi:

-Tại sao em lại điều tra về ông ta?

Diana ngạc nhiên nói:

-Em k điều tra về ông ta. Em điều tra về con gái của ông ta.

Billy nhú mày:

-Con gái? Ông ta k hề có con.

Diana gật đầu nói:

-Ông ta k có con gái ruột. Nhưng có 1 bà vợ, cô ta là con gái của bà vợ ông ta.

-Con vợ ư? Ai?

-Ginny Clanne!

Billy đưa tay lùa qua mái tóc còn ướt của mình, anh thở dài nói:

-Snow! Anh nghĩ em tốt nhất đừng động vào ông ta.

Diana nheo mắt:

-Em k làm gì ông ta cả. Em chỉ nhắm vào Ginny thôi. Cô ta chính là nguyên nhân khiến Shin chết đấy anh có biết k?

Billy ngồi bật dậy, anh hỏi lại:

-Cái gì?

Diana lạnh lẽo trả lời:

-2 năm trước em quen cô ta cũng chính vì lí do đó. Chính cô ta đã thừa nhận với em về việc Richard đâm chết Shin là do cô ta.

Billy đấm mạnh xuống bàn:

-Mẹ kiếp!

Cả 2 im lặng. 1 lát sau anh lại lên tiếng:

-Snow! Nghe anh nói đây. Em có làm gì Ginny thì tuyệt đối k đc phép đánh động đến lợi ích của ông ta.

Cô nhìn anh, ánh mắt như muốn hỏi tại sao. Billy bước đến bên cô, ôm lấy cô vào lòng, anh nói:

-Ông ta biết chúng ta là ai.

Diana hỏi lại:

-Ý anh là....

-Ông ta biết anh là King và biết tất cả chúng ta là ai trong Blood. Hơn nữa ông ta và bố....

Diana ngẩng đầu nhìn anh, cô hỏi:

-Ông ta và bố làm sao?

Billy khẽ cười:

-Ông ta và bố là tình địch.

Diana tròn tròn mắt:

-Cái gì?

Billy vuốt tóc cô, nhẹ nhàng đáp:

-Lúc còn học cấp 3, Rango và bố chúng ta là bạn thân. Cả 2 cùng thích 1 cô gái. Đó chính là mẹ. Sau khi tốt nghiệp, Rango đã tỏ tình với mẹ nhưng bà từ chối. Mấy năm sau, Rango nhận đc thiệp mời đám cưới từ bố. Ông ta tức giận khi thấy bố lấy mẹ. Kể từ đó, giữa bố và ông ta k còn là bạn bè nữa. Khi chúng ta ở đây học tập, ông ta đều biết rất rõ những gì liên quan đến chúng ta.

Vòng tay ôm lấy anh, Diana hỏi:

-Nhưng làm sao ông ta biết chứ? Ông ta chỉ là chủ tịch 1 công ty trang trí nội thất thôi mà.

Billy lại cười:

-K đơn giản như thế đâu. Phía sau ông ta là 1 đường dây chuyên mua bán thông tin và vận chuyển hàng trắng nữa đấy.

Diana giật mình nhớ đến lúc Ginny rời khỏi Knivef. Cô thốt lên:

-Ginny Clanne chính là con cò của ông ta.

Billy nhìn cô thắc mắc. Diana lại nói:

-Em đã bắt gặp Ginny Clanne vào Knivef lúc nửa đêm. 1 lúc lâu sau cô ta mới bước ra bảo nhân viên tiếp tân xử lí 1 ai đó.

Billy lại nhăn mặt:

-Knivef cũng là 1 chuỗi hệ thống khách sạn của Rango chỉ đứng sau Clover của anh Ricky. Đó thường là nơi những cuộc trao đổi diễn ra. Có 1 cô gái tên Victoria lun là người đại diện cho ông ta tham gia những cuộc trao đổi ấy.

Diana lại hỏi lại:

-Victoria á?

Anh gật đầu. Cô lại nói:

-Vây là đúng rồi! Ginny Clanne chính là Victoria. Cô ta là người đứng đầu của Saphia.

Billy trầm ngâm. 1 lúc sau anh mới nói:

-Em hãy cẩn thận với Ginny Clanne.

.....

27. Chương 27

CHƯƠNG 27.1: BẢN NHẠC K HOÀN HẢO

Liếc nhìn màn hình điện thoại, con số 19:00 hiện lên trước mắt cô. Cánh cửa phòng đột nhiên bật mở, Danson nhào vào phòng, anh nói vội:

-2 đưa xuống tiếp khách giúp anh với.

Billy ngược mắt khỏi màn hình máy tính cau mày hỏi:

-Khách gì?

Có vẻ vội vã, Danson nói ngay:

-1 số đối tác của Ricky và bố mẹ anh đến đây hôm nay. 1 nửa trong số họ biết bố mẹ em. Hiện tại thì số khách hơi đông. Anh và Ricky tiếp k hết.

Diana cau mày, hờ hững đáp:

-Nhưng em có hẹn rồi!

1 giọng nói nghiêm khắc trầm lạnh vang lên sau lưng Danson:

-Hẹn hò gì thì tính sau. Giờ thay đồ rồi xuống!

Diana và Billy cùng thốt lên:

-Bác!

Ông James quay người bước đi k quên dặn:

-2 đứa có nửa tiếng để chuẩn bị.

Danson hơi mỉm cười vội nói:

-Nào nào nhanh lên! Snow lát em lên đàn ọi người nghe nhé. 1 bài cũng đc.

Diana nhăn mặt, cô miễn cưỡng gật đầu. Kristen từ ngoài phóng ào vào phòng, lôi cô đi. Còn lại Billy và Danson. Lúc này anh mới hỏi:

-Rốt cuộc thì tại sao lại là 2 đứa em?

Danson dựa cửa, nhếch môi:

-Em biết mà! Vụ hợp tác lần này có rất nhiều gương mặt. Dì dưỡng k về đc thì 2 đứa phải đi thay thôi. Cả cậu em cũng có lợi đấy.

Billy nhăn mặt, lấy 1 chiếc áo sơ mi khỏi tủ:

-Em đã nói rồi! James là bác của tụi em chứ k phải là cậu.

Danson phẩy phẩy tay, dáng vẻ vô cùng ung dung tự tại:

-Anh k quan tâm. Dù sao đi nữa trước khi lấy dưỡng chẳng phải đi là em kết nghĩa của ông James sao?

Đóng hàng cúc, Billy lắc đầu:

-K nói chuyện với anh nữa. Ra ngoài cho em còn thay đồ.

.....

Nửa tiếng đồng hồ sau, cánh cửa hội trường, nơi diễn ra bữa tiệc bắt mở. 4 gương mặt hoàn mỹ như thiên thần xuất hiện trước mắt những nhà doanh nhân. Danson Heinz phó tổng giám đốc tập đoàn Clover chuyên về khách sạn nhà hàng xuất hiện cùng chị dâu là người mẫu Kristen Clarkson giờ đc biết đến là Kristen Heinz.

Con trai lớn và con gái của chủ tịch tập đoàn thương mại dầu khí W.F và chủ tịch tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới Crystal-Billy và Diana Vrolen. Billy Vrolen đã tốt nghiệp đại học hàng đầu ở Đức và hiện tại đang quản lí tập đoàn W.F ở 1 số nước Châu Âu. Còn riêng cô em gái Diana vẫn còn đang học lớp 12 đc biết đến trong giới thiết kế trang sức với danh hiệu Princess.

Xuất hiện trong buổi tiệc là biết bao vị doanh nhân từ trẻ tới già. Elena Heinz vị giám đốc của tập đoàn thời trang đá quý Diamond xuất hiện cùng chồng là chủ tịch chuỗi nhà hàng khách sạn Clover. Bên cạnh đó, phó bộ trưởng bộ giáo dục và đào tạo James Vrolen cũng xuất hiện tại buổi lễ để đón tiếp 1 số vị lãnh tụ của các nước như Anh, Pháp và Ý.

Buổi tiệc náo nhiệt diễn ra trong tiếng nói cười và những cái bắt tay đầy khách sáo và nồng nhiệt. Diana liếc mắt nhìn vào chiếc đồng hồ Royal Crown đính đá pha lê do chính tay cô thiết kế, chỉ muốn mau mau thoát khỏi cái đám người giả tạo này. Tất cả chỉ là những lại nịnh hót sáo rỗng chẳng thật sự. Đều là những nụ cười xã giao đầy xảo quyệt và toan tính.

Đã gần 20h rồi, k biết Eric có tới chưa. Cô lại k mang điện thoại nữa chứ. Liếc mắt nhìn chiếc váy thực nữ mà Kristen chồng vào người cô cách đây nửa tiếng, Diana cảm thấy khó chịu vô cùng. Cả đôi giày cao gót màu trắng này nữa chứ. Trời ạ còn cái kẹp lông vũ đính trên tóc nữa chứ. Thật bức xúc!

Chợt dì Elena xuất hiện, mỉm cười ôm lấy cô dì nói:

-Snow! Lâu rồi mới gặp con.

Cô cũng mỉm cười với dì, Elena là chị gái của mẹ cô, là người dì duy nhất của cô ở cái nước Mỹ rộng lớn này.

-Dì dạo này khỏe chứ ạ?

Elena mỉm cười vuốt mái tóc bóng mượt của cháu gái:

-Ừ! Dì vẫn khỏe. Bố mẹ cháu khi nào về?

-Dạ chắc khoảng 4 ngày nữa ạ.

Cả 2 người cùng im lặng. Họ đều k muốn nhắc đến cái lí do mà tất cả đều có mặt trên mảnh đất New York này trong cùng 1 ngày. Chợt Elena mỉm cười:

-À! Dì muốn giới thiệu với cháu 2 người.

Kéo cô xuyên qua đám đông, Diana nhìn thấy dì mỉm cười với 1 cặp vợ chồng. Cô cảm giác ngờ ngợ khi nhìn vào đôi mắt màu lục của người đàn ông mặc bộ plet vô cùng sang trọng và đắt tiền.

Elena mỉm cười với họ, giọng bà êm dịu vang lên:

-Xin giới thiệu với 2 người đây là cháu gái của tôi-Diana Vrolen.

Người phụ nữ trung niên mỉm cười với cô:

-Chào cháu cô là Elizabeth Franks. Cháu quả thật rất xinh đẹp.

Diana cúi đầu mỉm cười đáp:

-Cô quá khen!

Ngước mắt nhìn người đàn ông đang thăm đánh giá mình, cô hỏi:

-Vậy chú đây là....

Ông ta trả lời, nở nụ cười ấm áp:

-À! Ta là Stephen Franks chủ tịch tập đoàn thương mại và đầu tư SCJ.

“Hóa ra là bố mẹ của Eric.”

Suy nghĩ lướt qua trong đầu cô, Diana vẫn mỉm cười dịu dàng:

-Thật hân hạnh cho cháu quá! Khi đc gặp cô chú.

Bà Franks mỉm cười vuốt nhẹ 1 lọn tóc mai của cô:

-Cháu ngoan quá. Đừng khách sáo như thế!

Ông Franks lại tiếp lời:

-Ta nghe nói cháu có quen với Eric-con trai của chúng ta?

Cô mỉm cười nhẹ đáp:

-Vâng ạ! Cháu có quen với anh ấy. Anh Eric cũng giúp đỡ cháu rất nhiều ạ.

Cả đôi vợ chồng lại cười. Bà Elena đã đi tiếp đối tác khác cùng chồng. Lúc này, ông Franks mới thở dài nắm lấy tay cô, giọng nói buồn rầu vang lên:

-Ta hy vọng cháu có thể giúp Eric cảm thấy hạnh phúc. Từ ngày Richard mất đến nay, nó k còn nơi nương tựa cũng như bất kỳ người thân nào khác. 2 chúng ta cũng đã quá vô tâm mà bỏ mặc anh em nó từ lúc nhỏ. Ngày tang lễ của Richard vợ ta bị bệnh, chúng ta k thể nào về dự. Từ lúc đó nó k còn nhìn mặt chúng ta nữa.

Diana nhìn cặp vợ chồng, cô khẽ thở dài liếc nhìn chiếc đồng hồ. Đã 8h15 rồi.

-Cháu biết! Cô chú cứ yên tâm cháu sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ anh Eric.

“Nếu 2 người biết tôi chính là kẻ giết chết Richard Franks thì 2 người sẽ k nhờ tôi thế này đâu.”

Nụ cười chua chát khẽ thoáng qua gương mặt tuyệt mỹ của cô. Nhanh đến mức khiến khó có ai nhìn thấy. Chợt bà Franks lên tiếng:

-Ta nghe nói con đàn piano rất giỏi. Có thể đàn cho chúng ta 1 bài đc k?

Diana nhìn cặp vợ chồng, cô miễn cưỡng gật đầu bước về phía sân khấu. CHƯƠNG 27.2:

Cả căn phòng lắng dần, tiếng nói cười vơi đi. Trả lại 1 khoảng lặng êm ái để cùng ngược nhìn về phía cô gái trong bộ váy trắng như 1 thiên thần. Chiếc piano đen bóng phía bên trái hiện lên trong ánh đèn trắng sáng. Cô ngồi xuống, tay đặt nhẹ lên những phím đàn. Mỉm cười, cô nhẹ nói, giọng nói thánh thót ngân vang:

-Tôi là Diana Vrolen, xin gửi tặng đến mọi người có mặt ở đây bản nhạc Love Scence của Yurima.

Tiếng vỗ tay vang lên. Ánh mắt cô hướng về phía Billy đang đứng. Anh khẽ mỉm cười, nốt nhạc đầu tiên vang lên.

Cảm giác này đã lâu rồi cô k nhận đc. Biểu diễn trước 1 đám đông ư? Nó k khiến cô cảm thấy thoải mái. Những nốt nhạc cứ thế đều đều vang lên. Bản thân cô k hề thả mình vào khúc nhạc. Hình ảnh Eric cùng buổi chiều mưa hôm đó lại hiện lên trong tâm trí cô. Vẫn là cây piano đen nhưng khác chẳng k có Eric bên cạnh. Khác chẳng nơi cô đang đứng là 1 căn phòng rộng rãi đầy xa hoa chứ k phải là 1 căn phòng nhỏ với đầy những nhạc cụ.

Eric, k biết anh ấy có đến k nhỉ? Cô k mún anh ấy hiểu lầm việc cô và Billy. Nhưng cô cũng k mún để người khác biết Billy là anh trai cô. Nhất là Eric. King phải mãi mãi là 1 bí ẩn. Nếu để Eric biết đc King là Billy chắc chắn anh ấy sẽ k để yên. Việc xảy ra sau cái chết của Shin k lâu đều có sự góp mặt của cả King và Queen. Những người có quyền lực nhất trong Blood đều ra tay giết Richard. Nhưng cô k mún Eric căm ghét họ vì đó là những người cô iu thương.

Nếu như có 1 ngày anh biết đc cô chính là Princess D thì mọi việc, cô sẽ nhận thay cho tất cả.

Bản nhạc cứ như thế vang lên hòa đan vào tâm trạng bồn chồn của người đánh. Chiếc kim đồng hồ bạc cứ thế quay quay. Thời gian chậm rãi trôi đi k chờ đợi bất kỳ ai.

.....

Bãi biển giờ chỉ còn tiếng gió và màn đêm. Đã 20:30 mà vẫn k thấy người con gái đó xuất hiện. Eric ngược mắt nhìn về phía màn đêm thăm thẳm kia, khẽ nhếch môi cười. Đã có lần anh chờ Ginny như thế này. Cái ngày họ chia tay. Trời lộng gió với những ngôi sao lấp lánh xa xăm trên màn nhung đen kịt kia. Cô ấy hẹn anh 8h tối. Nhưng rồi anh đã đợi, đợi mãi đợi mãi vẫn k dám về. Chỉ vì anh sợ cô ấy sẽ thất vọng khi nghĩ rằng anh k đến.

Nhưng kết quả thế nào cơ chứ. Anh đã đợi 2 tiếng đồng hồ để đổi lại hình ảnh Ginny bước ra từ chiếc Lexus Lfa màu trắng nổi bật trong màn đêm. Lúc ấy, cô bạn gái của anh đã vô cùng lộng lẫy và rực rỡ. Rồi cô mỉm cười thốt ra 2 tiếng chia tay đầy hồ hững. K hề có chút tiếc nuối hay đau xót, cô ấy đã phũ phàng buông tay anh để đến với 1 người khác.

-Eric em xin lỗi! Nhưng mình chia tay nhé.

Eric bàn hoàng, khuôn mặt anh cứng ngắc:

-Tại sao? Chẳng phải chúng tay vẫn tốt đẹp sao?

Cô mỉm cười, nụ cười mà anh hằng iu thích:

-Tốt đẹp? Phải! Nhưng người em iu k phải là anh.

Gương mặt anh đột nhiên trở nên lạnh lẽo vô cùng, ánh mắt hướng về phía chiếc xe đang nằm im lìm ở kia:

-Chủ nhân của chiếc xe đó.....

Cô quay người nhìn về chiếc xe, môi nở nụ cười đầy tự hào và hạnh phúc-1 nụ cười mà anh chưa bao giờ thấy:

-Đó là xe của bạn trai em. Anh ấy là Prince D của Blood.

Eric trợn mắt, anh gất lên:

-Blood! Em có điên k đấy? Bọn họ chính là người giết chết Richard đấy.

Ginny trừng mắt, gương mặt xinh đẹp của cô thoáng chốc trở nên lạnh lẽo:

-Chính Richard là người đã đâm vào Prince D của Blood. Anh ta đáng phải chết!

-Em....

Eric chết sững nhìn bóng cô quay đi. Rồi lại nhìn cô bước lên chiếc xe màu trắng đỏ phóng đi trong đêm tối.

Câu nói cuối cùng của Ginny chính là lí do khiến anh k bao giờ mún quay lại với cô. Đột nhiên có 1 tiếng khóc khiến anh giật mình. Xoay người nhìn về phía ánh sáng hắt ra từ khách sạn, Ginny trong chiếc váy xanh nhạt, chiếc khăn trắng phủ trên cái đầu k còn tóc của cô vừa đi vừa khóc. Dáng đi của cô xiêu vẹo, trông thật mong manh giữa từng đợt sóng biển. Cô ngược mắt nhìn về phía anh, khẽ gọi:

-Eric!

Đôi chân cô ấy khụy xuống nền cát, anh vội chạy tới, đỡ lấy đôi vai đang run kia. Vòng tay ôm lấy thân hình bé nhỏ đang run rẩy vì từng đợt nước mắt, anh khẽ nói:

-Nín đi nào!

Cô nấc lên trong vòng tay anh, giọng nói lạc hẳn:

-Em đã gặp anh ấy! Cầu xin anh ấy quay lại bên em. Nhưng tất cả chỉ là vô nghĩa. Anh k cần em nữa. Anh ấy bảo rằng anh ấy k quen em. Loại xấu xí như em anh ấy k cần. Eric! Em đau lắm.

Khóc!

Từng giọt nước mắt mặn đắng thấm ướt cả chiếc áo sơ mi của anh. Anh chưa từng nghĩ sẽ có lúc bắt gặp hình ảnh yếu đuối như bây giờ của Ginny. Tim anh khẽ thất lại nhưng nó k còn khó chịu như ban đầu nữa. Dường như tất cả chỉ còn lại sự thương xót và đồng cảm với cô ấy mà thôi.

-Anh biết! Đừng vì anh ta nữa!

Ginny lại khóc:

-K thể nào! Em k thể nào k nghĩ về anh ấy. Suốt bao năm nay em tìm kiếm anh ấy và giờ đây, khi anh ấy xuất hiện trước mặt em thì anh ấy lại trở nên quá xa với. Em k thể nào chạm tới dc.

Eric im lặng. Anh k biết phải an ủi cô ấy như thế nào khi chính anh ngày ấy cũng thế. Nhìn cô ấy trước mặt mình, thật gần nhưng sao khoảng cách lại xa vời đến thế. Nhưng giờ đây, người mang đến cái cảm giác đó cho anh k phải Ginny nữa rồi mà chính là Diana.

.....

Diana đứng đó, gấu váy và mái tóc đen của cô tung bay trong gió biển. Nhìn Eric ôm Ginny Clanne sao tim cô có chút khó chịu vậy nhỉ? Cô chỉ muốn lao đến đâm thẳng vào gương mặt trơ tráo của Ginny. Muốn gào

lên với Eric rằng tại sao lại đi ôm người khác. Cô k biết rốt cuộc tại sao mình lại có suy nghĩ kỳ quặc như thế. Những gì cô biết bây giờ chính là cô cảm thấy đau khi nhìn anh ôm 1 người con gái khác k phải là cô.

Sóng biển lạnh ngắt vỗ vào bàn chân cô. Rát! Chỉ vì chạy vội ra đây mà chân cô đập phải mảnh sỏi vỡ chưa kịp dọn. Hậu quả là đường cắt sâu chưa kịp khô máu ở lòng bàn chân. Cảm giác xót và đau khiến cô siết chặt tay đang cầm đôi giày. K lên tiếng cô quay người bước đi. Đôi chân khập khiễng bước, xa dần xa dần.

Bỏ mặc lại 2 người họ. Cô cứ thế bước đi. Sóng vẫn cứ vỗ đều lên chân cô. Lạnh! Nhưng cô k quan tâm. Bởi chính trái tim cô cũng lạnh mà. Ngược mắt nhìn lên bầu trời bao la, cô khẽ thì thầm:

-Shin gốc em có nhìn thấy chị k?

Mặt cát mềm mịn len vào từng kẽ chân cô, phủ lên đó những hạt cát bé xíu ẩm ướt. Những cánh buồm khuất trong màn đêm. Rặng cây xanh mát cũng chỉ còn là những vật thể đen kịt, xạc xào trong gió biển mặn nồng. Hít lấy mùi nước biển mặn, cô như muốn đc quên đi tất cả.

Cô vẫn nhớ cái nắm chặt tay đầy ấm áp của nhóc Shin và anh Billy. Họ cùng cô bước đi trên bãi cát trắng dài dằng dặc. Nhưng thời gian trôi qua, mỗi người trưởng thành hơn. Hình ảnh 3 người bước đi dưới ánh chiều tà giờ đã trở thành 1 bức tranh chỉ có thể nhớ đến. Billy phải thay bố tập làm quen với việc quản lí tập đoàn. Chẳng bao lâu nữa anh sẽ trở thành chủ tịch của cả 1 tập đoàn dầu khí W.F hùng mạnh.

Còn Shin giờ cũng chẳng còn bên cạnh cô. Nó đã trở về nơi xa lắm mà cô k thể nào với tới đc. Chỉ có thể nhớ về hình bóng thằng nhóc cùng nụ cười ấm áp như ánh mắt trời của nó mà thôi. Cô thì sao chứ? Tà tà rồi trượt dài trong những tính toán, những cảm xúc lẫn lộn cần che giấu. K còn 2 người họ, cô k còn sống thật với cảm xúc nữa.

Trong chính trái tim cô, 1 khoảng trống k lấp đầy vẫn tồn tại ở đó, mặc kệ cho cô có cảm thấy thế nào. Diana biết rất rõ, sẽ k lâu nữa, cô chính là người thừa kế Crystal. Thời gian cho cô ở nơi này sắp hết. New York nhộn nhịp và ồn ào sắp phải để lại đằng sau rồi.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28.1: CÓ NHỮNG ĐIỀU MÃI MÃI K THỂ QUÊN

Đã gần 9h rồi, mọi thứ càng lúc càng tối hơn nhưng k kém phần náo nhiệt. Những cửa hàng, các con phố ở nơi đây vẫn đông đúc, tấp nập biết bao khách du lịch. Trước khách sạn Clover, nơi bãi cát trắng trải dài cùng hàng dừa rợp bóng trong gió, thân hình cô gái trong chiếc váy trắng đứng đó và im lìm.

Mái tóc đen của cô xỏa tung trong gió biển. để mặc cho hương muối mặn nồng quyện vào từng sợi tóc mềm. Gương mặt tựa thiên thần băng lãnh như thể cô là 1 khối băng vô cảm. Gấu váy mềm bay phất phơ khiến cô gái trông càng cô độc hơn. Cô đứng đó, ngạo nghễ và lạnh lẽo nhưng lại lẻ loi. Dường như cô đang đợi 1 ai đó, chờ 1 điều gì đó k thể xảy ra.

Eric bước từng bước trên mặt cát. Anh chắc rằng cô ấy k đến. Ngược mắt nhìn về phía trước, anh giật mình khi nhìn thấy người con gái đang đứng cách mình k xa. Gương mặt nghiêng nghiêng trong ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ những dãy nhà tít tận phía trong kia khiến cô lung linh như 1 ngôi sao.

Liếc nhìn cách ăn mặc của cô anh hơi nhíu mày. Đến gặp anh đâu nhất thiết phải như thế này. Và hơn nữa chỗ hẹn nhau đâu phải ở đây. Nếu anh k đi dạo thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô ấy k đến mất. Bước chân đang tiến đến gần cô ấy chợt dừng lại khi 1 tên con trai xuất hiện. Hắn ăn mặc cực bảnh, tóc vuốt keo dựng đứng, đi cùng lũ bạn của hắn.

Tên con trai mỉm cười đặt tay lên vai cô ấy, hắn cất tiếng, giọng cợt nhả:

-Cô em sao đứng đây có 1 mình thế. Đi với tụi này làm vai ly cho ầm nào.

Cô vẫn im lặng, ánh mắt vô cảm vẫn ngược nhìn về mặt biển gợn sóng kia. Đám con trai nhìn nhau khẽ cười, 1 thằng khác lên tiếng:

-Làm giá thể em.

Cô vẫn 1 mực im lặng. Cả thân người toát ra khí lạnh ngắt. Lũ con trai đột nhiên thấy gai người, 1 thằng nói:

-Thôi đi tụi bây! Con này chắc bị câm rồi.

Chúng quay người, hất ngã cô xuống cát, cười man rợ:

-Chắc đẹp thế mà câm! Uống thật!

Eric nheo mắt nhìn chúng bỏ đi và cô gái trước mắt anh vẫn ngồi yên đó k hề có chút động đậy.

Anh bước lại, ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ hỏi:

-Em k sao chứ?

Cô vẫn im lặng. Anh quay sang nhìn cô nói:

-Sao k đánh đám người đó? Bình thường em dễ gây chuyện lắm mà?

K thấy cô trả lời, anh nắm lấy vai cô, xoay gương mặt vô cảm kia nhìn thẳng vào mình:

-Diana! Em làm sao vậy hả?

Cô ngược nhìn anh, tròng mắt hổ phách tuyệt nhiên vẫn k để lộ 1 tia cảm xúc y hệt như đôi mắt màu lục của Billy. Giọng nói lạnh lạnh chậm rãi vang lên:

-Anh k cần biết!

Eric lại hỏi:

-Em đến đây lúc nào? Sao lại đứng đây?

Cô nhìn anh, lại chậm rãi nói:

-Lúc anh đang ôm Ginny Clanne. Kỡ phá hỏng khoảnh khắc của 2 người nên ra đây.

Eric nhìn cô, vuốt mái tóc mềm kia, anh khẽ cười:

-Ghen à?

-K biết!

Hôn nhẹ lên má cô, anh nói:

-Đừng hiểu lầm nhé!

Diana k đáp, ánh mắt cô chỉ nhìn ra mặt biển đen thẳm ngoài kia. 1 giọt nước mắt nhẹ rơi, cô để mặc cho gió lau đi giọt nước mắt mặn đắng ấy. Cô cất tiếng, tựa đầu vào vai anh:

-Em nhớ nó!

Ôm cô trong vòng tay của mình, Eric cảm thấy ấm áp. Như thể khoảng trống lạnh lẽo trong anh k còn nữa. Diana lại tiếp tục nói:

-Nó thường hay cùng em ngồi đây hàng giờ chỉ để ngắm sóng biển vỗ vào bờ hay chỉ là để đếm xem có bao nhiêu ngôi sao.

Dừng lại 1 chút, cô khẽ cười.

-Nó thường nắm tay em bước trên cát. Thậm chí có lần nó bỏ mặc em ở đây để đi với đứa con gái khác. Lúc đó em giận nó vô cùng. Ngồi 1 mình ngắm sóng biển đột nhiên nó lại đến bên cạnh em. Nó cũng hôn nhẹ lên má em và bảo “Đừng hiểu lầm!”. Nó bảo em đừng hiểu lầm là nó bỏ rơi em. Nó chỉ giúp cô gái kia thôi. Rồi nó lại cười, lại năn nỉ em. Bao giờ cũng thế, em k thể giận nó lâu đc.

Eric im lặng. Anh k nói bởi anh biết lắng nghe đôi khi là cách an ủi tốt nhất. Siết chặt vòng tay đang ôm cô, anh nhẹ nhàng nói:

-Thằng nhóc ấy chắc chắn cũng đang nhớ em đấy!

Cô bật cười rồi đột nhiên nói:

-Xin lỗi!

Anh lại hỏi:

-Tại sao lại xin lỗi anh?

Cô im lặng. Bởi lời xin lỗi này là cho chính sự ích kỷ của cô. Chắc hẳn anh ấy cũng nhớ về Richard như cô. Lúc đó chỉ vì muốn trả thù cho nhóc Shin mà cô k hề quan tâm đến việc anh ta có người thân nào hay k. Việc điều tra ấy là do Queen phụ trách, lúc đó cô cũng chẳng quan tâm. Chỉ muốn anh ta phải chết trong đau đớn mà thôi.

1 giọng nói vang lên:

-Cô chủ!

Cả 2 người quay lại. Chàng thanh niên trong bộ vest đen đang đứng nhìn họ. Diana khẽ nói:

-Có chuyện gì?

Anh ta lại kính cẩn đáp:

-Ông bà chủ và các cậu chủ mời cô về ạ.

Eric nhìn cô, anh như muốn hỏi về sự xưng hô kia. Diana nhẹ nói:

-Em sẽ kể cho anh nghe về em khi nào em cảm thấy thích hợp.

Chống vai anh, cô đứng dậy. Vết thương ở lòng bàn chân khẽ nhói lên khiến cô hơi nhăn mặt. Anh vệ sĩ vội tiến tới bên cạnh, đỡ lấy cô:

-Cô k sao chứ?

Diana lắc đầu. Eric nắm lấy chân cô nhắc lên. 1 vết thương k sâu lắm đã khô máu hiện ra trước mắt anh. Nhìn cô, anh lạnh giọng:

-Tại sao em lại bị thương thế này?

Cô mỉm cười rất nhẹ:

-Đạp phải vỏ sò bề khi chạy ra đây gặp anh.

Nhăn mặt, anh bế bổng cô lên nhẹ mắng:

-Đồ ngốc! Sao k nói sớm hả?

Anh vệ sĩ nhìn anh ú ớ. Diana nhẹ nói:

-Anh về bảo mọi người tôi có chút việc. Tí sẽ về sau. Kêu Tara lên phòng tôi.

Anh ta quay người đi. Diana lại nói:

-Anh đưa em về phòng đi.

Eric nhìn cô, anh cất bước.

.....

Ryan đứng ngoài ban công của dãy hành lang trải thảm đỏ kia, ngược nhìn trời khẽ lẩm bẩm:

-Prince D ư? K giống cho lắm. Liệu cô ta có nhận nhầm người k đây.

Đột nhiên 1 tiếng nói vang lên sau lưng khiến anh giật mình:

-Anh đang làm gì ở đây thế?

Xoay người lại, anh mỉm cười:

-Ngắm cảnh thôi. Em k đi với Diana à?

Violet bước tới cạnh anh, cô tựa lưng vào thành ban công đáp:

-K! Câu ấy có chút việc rồi.

Cả 2 im lặng bởi lẽ k ai biết phải nói với ai điều gì.

1 tiếng nói vang lên khiến 2 người cùng ngước nhìn:

-Violet!

Người phụ nữ trung niên trong chiếc váy màu mận chín đầy sang trọng và quý phái đang đứng trước mặt họ. Violet lạnh lùng nhìn bà ta k đáp. Người phụ nữ lại lên tiếng:

-Con lớn quá! Ta xem chút k nhận ra con mất rồi. **CHƯƠNG 28.1: CÓ NHỮNG ĐIỀU MÃI MÃI K THỂ QUÊN**

Đã gần 9h rồi, mọi thứ càng lúc càng tối hơn nhưng k kém phần náo nhiệt. Những cửa hàng, các con phố ở nơi đây vẫn đông đúc, tấp nập biết bao khách du lịch. Trước khách sạn Clover, nơi bãi cát trắng trải dài cùng hàng dừa rợp bóng trong gió, thân hình cô gái trong chiếc váy trắng đứng đó và im lìm.

Mái tóc đen của cô xỏa tung trong gió biển. để mặc cho hương muối mặn nồng quyện vào từng sợi tóc mềm. Gương mặt tựa thiên thần băng lạnh như thể cô là 1 khối băng vô cảm. Gấu váy mềm bay phất phơ khiến cô gái trông càng cô độc hơn. Cô đứng đó, ngạo nghễ và lạnh lẽo nhưng lại lẻ loi. Đường như cô đang đợi 1 ai đó, chờ 1 điều gì đó k thể xảy ra.

Eric bước từng bước trên mặt cát. Anh chắc rằng cô ấy k đến. Ngước mắt nhìn về phía trước, anh giật mình khi nhìn thấy người con gái đang đứng cách mình k xa. Gương mặt nghiêng nghiêng trong ánh sáng mờ nhạt hắt ra từ những dãy nhà tí tọn phía trong kia khiến cô lung linh như 1 ngôi sao.

Liếc nhìn cách ăn mặc của cô anh hơi nhủu mày. Đến gặp anh đâu nhất thiết phải như thế này. Và hơn nữa chỗ hẹn nhau đâu phải ở đây. Nếu anh k đi dạo thì chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô ấy k đến mất. Bước chân đang tiến đến gần cô ấy chợt dừng lại khi 1 tên con trai xuất hiện. Hắn ăn mặc cực bảnh, tóc vuốt keo dựng đứng, đi cùng lũ bạn của hắn.

Tên con trai mỉm cười đặt tay lên vai cô ấy, hắn cất tiếng, giọng cợt nhả:

-Cô em sao đứng đây có 1 mình thế. Đi với tụi này làm vai ly cho ầm nào.

Cô vẫn im lặng, ánh mắt vô cảm vẫn ngước nhìn về mặt biển gợn sóng kia. Đám con trai nhìn nhau khẽ cười, 1 thằng khác lên tiếng:

-Làm giá thế em.

Cô vẫn 1 mực im lặng. Cả thân người toát ra khí lạnh ngắt. Lũ con trai đột nhiên thấy gai người, 1 thằng nói:

-Thôi đi tụi bây! Con này chắc bị câm rồi.

Chúng quay người, hất ngả cô xuống cát, cười man rợ:

-Chắc đẹp thế mà câm! Ủng thật!

Eric nheo mắt nhìn chúng bỏ đi và cô gái trước mắt anh vẫn ngồi yên đó k hề có chút động đậy.

Anh bước lại, ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ hỏi:

-Em k sao chứ?

Cô vẫn im lặng. Anh quay sang nhìn cô nói:

-Sao k đánh đám người đó? Bình thường em dễ gây chuyện lắm mà?

K thấy cô trả lời, anh nắm lấy vai cô, xoay gương mặt vô cảm kia nhìn thẳng vào mình:

-Diana! Em làm sao vậy hả?

Cô ngược nhìn anh, tròng mắt hổ phách tuyệt nhiên vẫn k để lộ 1 tia cảm xúc y hệt như đôi mắt màu lục của Billy. Giọng nói lạnh lạnh chậm rãi vang lên:

-Anh k cần biết!

Eric lại hỏi:

-Em đến đây lúc nào? Sao lại đứng đây?

Cô nhìn anh, lại chậm rãi nói:

-Lúc anh đang ôm Ginny Clanne. Kỡ phá hỏng khoảnh khắc của 2 người nên ra đây.

Eric nhìn cô, vuốt mái tóc mềm kia, anh khẽ cười:

-Ghen à?

-K biết!

Hôn nhẹ lên má cô, anh nói:

-Đừng hiểu lầm nhé!

Diana k đáp, ánh mắt cô chỉ nhìn ra mặt biển đen thẳm ngoài kia. 1 giọt nước mắt nhẹ rơi, cô để mặc cho gió lau đi giọt nước mắt mặn đắng ấy. Cô cất tiếng, tựa đầu vào vai anh:

-Em nhớ nó!

Ôm cô trong vòng tay của mình, Eric cảm thấy ấm áp. Như thể khoảng trống lạnh lẽo trong anh k còn nữa. Diana lại tiếp tục nói:

-Nó thường hay cùng em ngồi đây hàng giờ chỉ để ngắm sóng biển vỗ vào bờ hay chỉ là để đếm xem có bao nhiêu ngôi sao.

Dừng lại 1 chút, cô khẽ cười.

-Nó thường nắm tay em bước trên cát. Thậm chí có lần nó bỏ mặc em ở đây để đi với đứa con gái khác. Lúc đó em giận nó vô cùng. Ngồi 1 mình ngắm sóng biển đột nhiên nó lại đến bên cạnh em. Nó cũng hôn nhẹ lên má em và bảo “Đừng hiểu lầm!”. Nó bảo em đừng hiểu lầm là nó bỏ rơi em. Nó chỉ giúp cô gái kia thôi. Rồi nó lại cười, lại năn nỉ em. Bao giờ cũng thế, em k thể giận nó lâu đc.

Eric im lặng. Anh k nói bởi anh biết lắng nghe đôi khi là cách an ủi tốt nhất. Siết chặt vòng tay đang ôm cô, anh nhẹ nhàng nói:

-Thằng nhóc ấy chắc chắn cũng đang nhớ em đấy!

Cô bật cười rồi đột nhiên nói:

-Xin lỗi!

Anh lại hỏi:

-Tại sao lại xin lỗi anh?

Cô im lặng. Bởi lời xin lỗi này là cho chính sự ích kỷ của cô. Chắc hẳn anh ấy cũng nhớ về Richard như cô. Lúc đó chỉ vì muốn trả thù cho nhóc Shin mà cô k hề quan tâm đến việc anh ta có người thân nào hay k. Việc điều tra ấy là do Queen phụ trách, lúc đó cô cũng chẳng quan tâm. Chỉ muốn anh ta phải chết trong đau đớn mà thôi.

1 giọng nói vang lên:

-Cô chủ!

Cả 2 người quay lại. Chàng thanh niên trong bộ vest đen đang đứng nhìn họ. Diana khẽ nói:

-Có chuyện gì?

Anh ta lại kính cẩn đáp:

-Ông bà chủ và các cậu chủ mời cô về ạ.

Eric nhìn cô, anh như muốn hỏi về sự xưng hô kia. Diana nhẹ nói:

-Em sẽ kể cho anh nghe về em khi nào em cảm thấy thích hợp.

Chống vai anh, cô đứng dậy. Vết thương ở lòng bàn chân khẽ nhói lên khiến cô hơi nhăn mặt. Anh vệ sĩ vội tiến tới bên cạnh, đỡ lấy cô:

-Cô k sao chứ?

Diana lắc đầu. Eric nắm lấy chân cô nhấc lên. 1 vết thương k sâu lắm đã khô máu hiện ra trước mắt anh. Nhìn cô, anh lạnh giọng:

-Tại sao em lại bị thương thế này?

Cô mỉm cười rất nhẹ:

-Đạp phải vỏ sò bể khi chạy ra đây gặp anh.

Nhăn mặt, anh bế bổng cô lên nhẹ mắng:

-Đồ ngốc! Sao k nói sớm hử?

Anh vệ sĩ nhìn anh ú ớ. Diana nhẹ nói:

-Anh về bảo mọi người tôi có chút việc. Tí sẽ về sau. Kêu Tara lên phòng tôi.

Anh ta quay người đi. Diana lại nói:

-Anh đưa em về phòng đi.

Eric nhìn cô, anh cất bước.

.....

Ryan đứng ngoài ban công của dãy hành lang trải thảm đỏ kia, ngược nhìn trời khẽ lẩm bẩm:

-Prince D ư? K giống cho lắm. Liệu cô ta có nhận nhầm người k đây.

Đột nhiên 1 tiếng nói vang lên sau lưng khiến anh giật mình:

-Anh đang làm gì ở đây thế?

Xoay người lại, anh mỉm cười:

-Ngắm cảnh thôi. Em k đi với Diana à?

Violet bước tới cạnh anh, cô tựa lưng vào thành ban công đáp:

-K! Câu ấy có chút việc rồi.

Cả 2 im lặng bởi lẽ k ai biết phải nói với ai điều gì.

1 tiếng nói vang lên khiến 2 người cùng ngược nhìn:

-Violet!

Người phụ nữ trung niên trong chiếc váy màu mận chín đầy sang trọng và quý phái đang đứng trước mặt họ. Violet lạnh lùng nhìn bà ta k đáp. Người phụ nữ lại lên tiếng:

-Con lớn quá! Ta xem chút k nhận ra con mất rồi.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29.1: ÁNH HOÀNG HÔN K BAO GIỜ TẮT

Mặt biển đen bắt đầu ửng sáng, những cánh buồm lộng gió bắt đầu trở về. Phía cuối chân trời xa lắm ấy, màu đỏ rực của mặt trời đã bắt đầu xuất hiện. Rực rỡ đầy mê hoặc, mặt trời thức giấc sau 1 đêm dài, đem ánh sáng chiếu rọi lên vạn vật. Trải lên lớp nước biển 1 màu vàng mật ong đầy ngọt ngào, dịu mát.

Gió sáng đầy trong lành và mát thổi qua hàng dừa xanh thẫm rợp bóng trên bãi biển. Main hiện lên dưới ánh bình minh thật lộng lẫy nhưng cũng trắng lệ và yên bình vô cùng. Ngoài bãi biển lúc này đây, hiện rõ trong ánh mặt trời là hình 1 đôi trai gái đang ngồi tựa vai nhau. Mái tóc đen của cô buộc cao, phất phơ trong gió. Hương Enchanted dịu dàng vây lấy k gian xung quanh họ.

Vòng tay anh choàng qua vai cô, 1 cái ôm nhẹ nhưng cũng đủ khiến 2 trái tim ấm lại. Có những khoảng khắc bình yên đến lạ lùng trong mớ hỗn độn của cuộc sống. Họ đã trượt dài trên con đường mà họ đang đi, lẫn sâu trong quá khứ đầy đau thương mà quên đi mất cảm giác yên bình là thế nào. Con tim họ vương vào 1 khoảng trống vô hình thắt chặt như 1 sợi chỉ.

Cứ như thế, họ chỉ mong đc trả thù, chỉ toan tính để xây dựng lên những kế hoạch che mắt nhau. Và giờ đây, ngồi bên nhau thế này, họ chỉ mún thời gian này kéo dài mãi mãi để k phải quay lại thực tại đầy những đau thương và tội lỗi. Cô cất tiếng, giọng nói thanh thoát lạc vào tiếng sóng:

-Về thôi anh!

Họ đứng lên, vẫn chỉ im lặng. Chợt cô mỉm cười, nụ cười dịu dàng như 1 thiên sứ, níu lấy tay anh và nói:

-Cùng em đi!

Anh nhăn mặt hỏi lại:

-Cùng em á?

Cô gật đầu, thản nhiên bảo:

-Anh ấy vẫn hay công em đấy thôi. Đi mà! Năn nỉ đấy!

Anh nhìn cô, mỉm cười. Nụ cười hợp với anh hơn rất nhiều. Dưới ánh nắng, nụ cười của anh càng tỏa sáng rạng rỡ, nó khiến tim cô có chút lệch nhịp. Vuốt mái tóc cô, anh nói:

-Đc rồi! Lên đi!

Cúi thấp người, anh đợi cô. Mỉm cười, cô choàng tay vào cổ anh.

Cảm giác rất hạnh phúc. Đã lâu rồi cô k cảm thấy thế này. Bờ vai anh rất rộng và vững chắc. Cô cảm thấy mình như đc trở về là 1 cô gái nhỏ mới hôm nào còn mếu máo đòi anh trai công đi chơi. Cảm giác đc bảo bọc, che chở khiến cô cảm thấy an tâm. Con tim cô như đc sưởi ấm.

Tựa đầu vào vai anh, hít lấy mùi nước hoa dịu nhẹ tỏa ra từ anh, cô khẽ cười. Tiếng nói cô vang lên:

-Anh đã đi với chị ta như thế này bao giờ chưa?

Anh trả lời, giọng nói rất bình thản:

-Chưa! Cô ấy k có thời gian cho những việc này. Cô ấy với anh chỉ đi chơi ở những nơi như trung tâm mua sắm, nhà hàng mà thôi.

-Xi! Chị ta vật chất thế. Chẳng lãng mạn chút nào.

Anh bật cười:

-Ừ! Cô ấy k lãng mạn như em đâu.

Cô lại nói:

-Tại vì em vốn quen sống trong iu thương rồi. Nên em thích sự ấm áp và tươi đẹp. Em k thích màu hồng bởi nó sẽ mau tàn theo năm tháng. 1 tình iu màu hồng k bao giờ là vĩnh cửu đối với em cả.

Anh liếc nhìn cô, đôi chân vẫn bước đều:

-Thế với em, tình iu phải màu gì?

Chỉ tay lên nền trời, cô thản nhiên đáp:

-Màu xanh!

Anh ngạc nhiên hỏi lại:

-Màu xanh? Sao lại là màu xanh?

-Thì đơn giản vì màu xanh chính là màu của hy vọng. Trong tình iu k phải bao giờ cũng hạnh phúc. Sẽ có lúc phải đau, phải mất mát, khi ấy, hy vọng sẽ là lúc tồn tại. Hy vọng đc trở về bên nhau sẽ k biến mất dù tình iu có thể nào.

Anh mỉm cười:

-Em đúng là lãng mạn thật. Khác hẳn với con người hàng ngày của em.

Cô im lặng. Bởi lẽ chính cô cũng đang tự hỏi rằng tại sao mình lại có thể dễ dàng nói bộc lộ cảm xúc thật với anh như thế. Cả 2 người họ lại im lặng. Tới gần cửa khách sạn, có 1 chuyện khiến cô ngạc nhiên.

Kéo Eric vào 1 góc khuất sau rặng dừa gần đó, cô nheo mày quan sát 2 bóng hình vừa chạy ra khỏi cửa. Eric hỏi cô:

-Sao thế? Có chuyện gì k ổn à?

Đột nhiên Diana nhếch môi cười đầy quái quỷ:

-Em vừa nghĩ ra 1 chuyện rất thú vị đây.

Nhìn nụ cười của cô, anh cảm thấy hứng thú vô cùng. Xem ra lần này lại có kịch hay rồi đây. Cả 2 cùng bước vào trong.

.....

-Ina! Ina đợi anh với!

Jackson vừa gọi vừa chạy theo cô gái đang bỏ chạy đằng trước mình. Anh k hề biết cô ấy lại đang ở đó. Chuyện vừa nãy anh cũng k hoàn toàn chủ ý. Chỉ là do con quỷ cái kia bắt đầu trước. K ngờ lại để cô ấy nhìn thấy. Chụp lấy cánh tay Ina, anh xoay người cô lại, giọng nói có chút gấp gáp:

-Nghe anh giải thích đã!

Chợt anh sững người. Cô gái trước mặt anh đang khóc. Giọt nước mắt long lanh lăn dài trên gương mặt lúc nào cũng lạnh lùng và thờ ơ kia. Ina k nhìn anh, cô chỉ đưa tay cố gắng lau đi những giọt nước mắt đáng ghét đang k ngừng rơi.

Cố gắng giằng tay ra khỏi anh, cô cắn chặt môi để k bật ra tiếng nấc. Cô k mún anh nhìn thấy mình trong bộ dạng yếu đuối này. K muốn anh cảm thấy thương hại mình. Cô sợ anh sẽ phát hiện đc rằng cô vẫn luôn hướng ánh mắt về phía anh. Tình iu này, cô k dám bày tỏ.

Bởi lẽ chính cô cảm thấy mình k xứng với anh. Cô là 1 con người lạnh lùng, chỉ biết che đậy đi sự yếu đuối trong mình. Anh cao ngạo như mặt trời, biết bao người con gái vây quanh anh. Anh rạng ngời, đầy sức hút còn cô thì sao chứ. Chỉ là 1 trong hàng vạn bông hoa đầy màu sắc quanh anh mà thôi. K nổi bật.

Anh là phó tổng của 1 tập đoàn lớn, con của 1 gia đình giàu có. Còn cô chỉ là 1 cô gái lớn lên trong 1 gia đình nhỏ, đủ ăn đủ xài mà thôi. Đã thế, nếu k nhờ có Diana, làm sao cô có vào làm trong tổ thiết kế của 1 tập đoàn thiết kế đá quý danh tiếng như Diamond khi mới tốt nghiệp đc cơ chứ. Xét về mọi mặt, cô cảm thấy mình k xứng với anh.

Cố hất tay khỏi cái siết chặt của anh, cô run run nói:

-Buông em ra!

Anh k những k buông còn kéo cô vào người mình. Ôm chặt lấy cô anh nhẹ nói:

-K buông!

Cô giật mình trước cái ôm của anh, vội văng đẩy anh ra:

-Anh làm cái gì vậy hả?

Đưa tay lau đi giọt nước mắt vương trên gương mặt cô, anh nói:

-Ina anh k mún nhìn thấy em khóc. Vì thế đừng khóc trước mặt anh.

Cứ ngỡ anh đang cảm thấy khó chịu và thương hại trước sự yếu đuối của mình. Cô nhếch môi cười, cắn chặt răng nói:

-Đc! Em sẽ k khóc trước mặt anh là đc chứ gì?

Jackson nhìn thẳng vào cô, anh hỏi:

-Em... cảm thấy khó chịu khi nhìn anh hôn cô gái đó?

Ina thấy tim mình thắt lại khi nghe anh hỏi. Rốt cuộc thì với anh cô là gì? Chẳng lẽ đuổi theo cô cũng chỉ muốn hỏi câu này?

-Anh k cần biết!

-Nói anh biết! Nhìn anh hôn người con gái khác em có cảm thấy đau hay k?

Ina nhìn anh, ánh mắt cô lại trở về dáng vẻ lạnh lùng như ban đầu. Cô nhẹ nói:

-Anh muốn biết ư?

Jackson gật đầu. Anh muốn biết cô có iu anh hay k. Muốn biết cô có cảm thấy đau khi nhìn anh hôn người khác hay k. Vì anh cũng cảm thấy rất đau khi nhìn cô ở bên 1 người con trai khác. Dù chỉ đơn giản là ở cạnh.

Ina nhếch mép cười:

-Đc vậy em cho anh biết. Em thừa nhận em rất đau. Thế vừa lòng anh chưa?

Nói rồi cô quay bước, bóng người đổ dài trên nền cát trắng. Jackson k giữ cô lại. Bởi anh biết, chỉ cần lời thừa nhận này của cô, anh nhất định sẽ buộc chặt cô bên mình. Mãi mãi k rời xa! CHƯƠNG 29.2:

Jackson vừa bước ra khỏi thang máy, đôi chân anh bước đều trên dãy hành lang vắng. Khóe môi k kìm được cười. Xem ra lần này ước nguyện của Snow sẽ thành sự thật rồi đây. Tâm trí anh bắt đầu tìm cách cầu hôn cô gái mà anh iu, đôi tay hồ hững đẩy cửa phòng. Căn phòng tối với cánh cửa k khóa k khiến Jackson chú ý.

Vút chiếc chìa lên bàn, 1 giọng nói đột ngột vang lên làm anh giật mình:

-Có chuyện vui vậy sao?

Đưa tay bật công tắc, dưới ánh đèn huỳnh quang sáng trưng, gương mặt Diana hiện lên. Anh mỉm cười:

-Làm anh giật mình đấy nhóc! Sao em vào đây đc?

Diana thoải mái đưa tay với chiếc điện thoại của anh, hồ hững đáp:

-Anh quên mất chủ khách sạn này là anh họ em rồi sao?

Jackson bật cười, anh bước đến, ngồi xuống cạnh cô em, nhẹ hỏi:

-Tìm anh có việc gì à?

Vút chiếc điện thoại sang 1 bên, Diana cau mày hỏi:

-Anh đã làm gì chị dâu của em thế?

-Chị dâu? Anh có làm gì Queen đâu!

-Ý em k phải chị Queen mà là Ina kìa. Có hiểu lắm à?

Jackson ngạc nhiên hỏi:

-Sao em biết?

Cô mỉm cười tự mãn, hất mặt:

-Em mà! Cái gì chẳng biết!

Jackson bật cười xoa đầu cô. Anh nhẹ nhàng nói:

-Ừ! Có chút hiểu lắm. Cô ấy nhìn thấy anh hôn người khác.

Cắn vào tay anh, Diana nhăn nhó gắt:

-Anh có điên k đấy? Sao lại hôn người khác vậy hả? Rốt cuộc anh có iu chị ấy k đây?

Jackson nhìn dẫu rằng trên tay mình, mặt mày thiếu não:

-Snow à! Anh đã bảo em bao nhiêu lần rồi, đừng có dùng răng nữa. Lần nào em cắn y như rằng tay anh đến hôm sau vẫn còn vết bầm.

Diana ngồi thẳng dậy, cô nhớn nher đáp:

-Mặc kệ anh! Giờ thì trả lời em đi. Sao vậy hả?

-Anh k có ý! Là tại con nhỏ đó chủ động. Anh chưa kịp phản ứng thì đã thấy cô ấy chạy đi rồi.

-Thế anh giải thích chưa? Em thấy anh đuổi theo chị ấy mà.

Vẫn rất thản nhiên bình tĩnh, anh đáp trả:

-Chưa giải thích!

Diana nhìn anh 1 lúc rồi cất tiếng:

-Câu này nghe quen quen!

Jackson lại cười:

-Billy từng nói câu này khi em hỏi đấy có nhớ k?

Suy ngẫm 1 lúc Diana mới gật gù đáp:

-Ồ! Đúng là có nói. 2 người là bạn bè thảo nào đến phong cách trả lời cũng lấy nhhiễm nhau.

Jackson lại cười, anh nằm dài trên chiếc giường, bảo cô:

-Với cho anh cái ba lô màu xanh xem nào!

Diana nhấc người bước đến chỗ cái ba lô nhỏ màu xanh đặt ở góc phòng. Quăng lên người anh, cô ngồi xuống hỏi:

-Cái gì trong đó thế?

Lôi trong ba lô ra, 1 chiếc hộp vuông màu trắng xuất hiện. Trợn tròn mắt, Diana giật lấy chiếc hộp trên tay Jackson reo lên:

-Ý! Nhấn cầu hôn.

Jackson nhìn cô bảo:

-Mở ra đi!

Liếc nhìn anh, cô bật mở. Chiếc nhẫn hiện ra trên nền nhung xanh thẫm.

-Mẫu thiết kế đầu tiên của em.

Jackson gật đầu, anh nhìn chiếc nhẫn trong hộp nhẹ nói:

-Ừ! Mẹ em đã tặng nó cho anh khi mẫu thiết kế này đc trưng bày. Chỉ có duy nhất 1 chiếc. Bác bảo dành nó cho người con gái anh iu.

Diana nhìn chiếc nhẫn bạc với mặt đá màu xanh lấp lánh, cô nhẹ nói:

-Bỏ chiếc nhẫn này tượng trưng cho 1 tình yêu đầy hy vọng. Lúc thiết kế mẫu, nhóc Shin đã đòi đi công viên chơi. Nó chỉ tay lên bầu trời và bảo em rằng nó muốn đc làm 1 cánh chim sải cánh trên bầu trời rộng. Và nó muốn tình iu sẽ đc vun đắp bằng 1 màu xanh của hy vọng chứ k phải 1 màu hồng mau phai.

Jackson im lặng. Chiếc nhẫn với mặt đá xanh hình đôi cánh khắc nổi im lìm trong ánh sáng vàng nhạt của căn phòng. Đã qua lâu rồi khoảng thời gian mà Diana thiết kế bộ trang sức đầu tiên của mình. Lần đó, chiếc nhẫn này đc cô thiết kế như 1 món quà dành tặng cho người em trai mà cô iu nhất. Vậy mà thời gian qua đi, biết bao nhiêu thứ thay đổi. Người làm ra nó cũng như người truyền cảm hứng ra nó đều đã đổi khác. Chỉ có chẳng vẻ đẹp của viên đá màu xanh biếc long lanh ấy là vẫn vậy. Vĩnh cửu đầy hy vọng.

Diana chợt nói:

-Thật ra chiếc nhẫn này còn 1 chiếc. Đó là chiếc cánh còn lại.

Jackson thoáng ngạc nhiên:

-Còn 1 chiếc á? Sao lúc trưng bày chỉ có 1 chiếc thôi mà!

Đóng nắp hộp, Diana nói:

-Thật ra em đã làm thêm 1 chiếc nữa nhưng k trưng bày. Bởi em nghĩ, nếu bất kỳ người nào có đc chiếc nhẫn này, em sẽ tặng nửa còn lại cho họ nếu họ tìm thấy 1 nửa thật sự của mình.

Jackson mỉm cười, anh nói:

-Vậy bây giờ tặng nửa còn lại cho anh có đc k?

Diana lại cười, cô bảo:

-Thật ra em đã tính sẽ đưa cho anh rồi. Sáng mẹ em có gọi bảo đưa chiếc nhẫn này cho anh. Nên em cũng đoán anh sẽ tặng lại cho Ina. Nên em đem chiếc còn lại đến đây nè.

Cô lôi trong túi 1 chiếc hộp trắng, chiếc cánh còn lại hiện ra, lấp lánh màu xanh. Đưa cho Jackson, cô nhẹ nói:

-Có những tình iu k đơn thuần chỉ xây dựng bằng hạnh phúc là đủ. Vì thế khi anh chọn ình người sẽ cùng anh đi hết quãng đời còn lại, em hy vọng rằng anh và người đó sẽ mãi hạnh phúc từ chính hy vọng của 2 người. Đừng quyết định sai để rồi hối tiếc!

Đưa chiếc hộp cho anh, cô đứng dậy bước về phía cửa. Mở cửa, Diana dừng lại:

-Tối nay sẽ có lửa trại. Khoảng chiều, anh nên đưa chị ấy chiếc nhẫn!

Cánh cửa khép lại, Jackson kê 2 chiếc nhẫn sát lại nhau, 1 đôi cánh thiên thần xòe rộng trước mắt anh.

.....

Ngày trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc chiều đã buông. Đám học sinh chọn rộn chuẩn bị cho đêm lửa trại hôm nay. Sáng ngày mai, tất cả sẽ lên đường trở về nhà để chuẩn bị cho tuần học mới. Ina k xuất hiện cũng chẳng chọn rộn như bao người khác. Cô im lặng, chỉ im lặng, sự lạnh lùng trở thành 1 nét buồn phẳng phất trên gương mặt vốn chưa từng đc cười 1 cách hạnh phúc.

Diana đã đến tìm cô lúc trưa. Con bé ấy lúc nào cũng thế. Nó như đọc đc cả nỗi buồn từ trong ánh mắt cô. Nó k khuyên cô hãy cười lên cũng chẳng bảo cô đừng hiểu lầm những gì anh ấy nói. Đơn giản, con bé chỉ nắm chặt tay cô, chỉ bảo cô hãy khóc nếu cô muốn và hãy chia sẻ nếu cô cần.

Con bé hẹn cô chiều nay tại bãi biển. Hoàng hôn đã buông rồi, màu đỏ rực rỡ đầy huy hoàng phủ khắp k gian. Khoác chiếc áo len trắng lên người, cô ngược nhìn ánh đỏ trải dài trên tấm thảm ở sàn phòng. Tấm rèm cửa phất phơ trong gió, Ina quay người bước đi. Cánh cửa đóng lại, bỏ đằng sau 1 ban công trống với những bông hoa dã quỳ vàng rực tượng trưng cho 1 tình yêu mãnh liệt k bao giờ phai tàn.

Cô dạo bước trên bãi cát biển cảm nhận ánh sáng của mặt trời phủ lên người mình. Đôi mắt cô nhắm lại, khóe môi khẽ cười. Nụ cười rất nhẹ, thoáng chốc như tan đi trong ánh nắng. Ina không hề hay biết dưới ánh hoàng hôn huy hoàng ấy, có 1 bóng người đã dõi theo cô. Đôi mắt ấy vẫn cứ nhìn về phía cô, 1 cái nhìn đầy iu thương, nồng ấm.

Giọng nói trầm ấm truyền đến tai cô:

-Em thích ánh hoàng hôn k?

Ina giật mình, cô mở mắt nhìn người đang đứng bên cạnh mình, nhẹ hỏi:

-Anh làm gì ở đây?

Jackson nhìn cô khẽ cười:

-Anh đi gặp vợ tương lai của mình!

Ina cảm thấy khó chịu, tim cô lại 1 lần nữa nhói lên. Vợ tương lai! 3 từ nghe sao có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại nặng nề thế nhỉ. Cố gượng cười, cô nói:

-Vậy em đi trước.

Jackson nắm tay cô, anh mỉm cười, 1 nụ cười rất đẹp:

-Anh muốn giới thiệu người con gái đó với em.

Ina cứng người, cô chậm rãi quay lại. Cố gắng giữ mình không bật khóc, cô nhìn anh và im lặng như 1 sự chờ đợi. Chợt Jackson quì xuống trước mặt cô, 1 chiếc hộp màu xanh thẫm bật mở. Trong ánh chiều lung linh, mặt nhẫn xanh lấp lánh. Giọng nói của Jackson vang lên giữ tiếng sóng:

-Ina Lucifer! Em đồng ý lấy anh chứ?

Ina chết đứng! Tròn mắt nhìn anh. Thật không thể ngờ! Người mà anh nói lại chính là cô. 1 niềm hạnh phúc vỡ òa trong cô. 1 giọt nước mắt, rồi 2 giọt rơi xuống. Ina nghẹn ngào, cô mỉm cười, nụ cười hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô. Jackson lồng chiếc nhẫn vào tay cô, nhẹ ôm Ina vào lòng, anh thì thầm 3 tiếng mà cô chờ đợi, chờ đợi rất lâu:

-Anh iu em!

Chiều hôm đó, đối với Ina và cả Jackson, đó là 1 ánh hoàng hôn mãi mãi không bao giờ tắt trong trái tim cả 2 người. Bao nhiêu năm qua đi, cuối cùng cũng đến lúc cả 2 thật sự thuộc về nhau mãi mãi. Đôi cánh lóe lên trong thứ ánh sáng đã tắt dần nơi cuối trời. Chỉ còn lại những áng mây tím thẫm hồ hững trôi cùng hình ảnh đôi trai gái ôm nhau trên bãi cát.

Bức tranh của buổi chiều hôm ấy khép lại cùng ánh hoàng hôn vĩnh cửu cho 1 tình iu với màu xanh hy vọng! Và cả 1 màu vàng ấm áp.

30. Chương 30

CHƯƠNG 29.1: BÙNG LÊN GIỮA ĐÊM TỐI

Biển lặng gió thổi ùa vào bờ cát. Từng đợt sóng êm dịu mang bọt trắng xóa vỗ vào bờ. Màn đêm thăm thẳm lấp lánh những ánh sao lung linh. Phía trước khách sạn Clover, 1 đóm lửa trại bập bùng cháy. Ban đầu là 1 ngọn lửa nhỏ, le lói trong đêm. Rồi chợt bùng sáng, cháy rạn rỡ giữ màn đêm. Lửa đỏ bùng, sáng chói phủ lấy những que củi khô dài. Thấp sáng rõ 1 vùng rộng lớn quanh nó.

Những tấm gỗ to đẽ xếp lại thành mảnh, nâng lên cao giữa 1 bờ cát dài, tạo thành 1 sân khấu nhỏ, đơn sơ. Ánh lửa đỏ hắt lên sân khấu trống với chiếc guitar đặt ở 1 góc, khuất trong đêm. Từng thân gỗ dài, to đẽ

đặt quanh ngọn lửa trại. Nhiều học sinh hí hụi xếp những tấm bạt dài phía trước những thân gỗ. Vài chiếc loa nhỏ để xếp phía trước sân khấu.

Đêm buông xuống tối hơn, gió biển lạnh buốt thổi hắt vào phía ngọn lửa đang bùng cháy kia. Những cô cậu học sinh năm cuối bắt đầu xuất hiện. 1 buổi lửa trại cuối cùng trước khi chia tay nhau. Những đàn em năm 3 sẽ tốt nghiệp trung học, có người sẽ tiếp tục học tiếp đại học tại trường, có người quyết định thi vào những trường khác. Mỗi người sẽ chọn 1 ngành nghề, 1 hướng đi riêng.

Còn các đàn anh, đàn chị năm 6 sẽ chia tay nhau. Tạm biệt năm tháng học trò bên nhau, cuộc đời mở ra chờ đón họ. Rồi đây, họ sẽ trở thành những người trưởng thành, chịu trách nhiệm với công việc, với gia đình. Rồi đây họ sẽ học cách thích nghi với môi trường đầy những thử thách với bao cơ hội đến rồi đi, với bao ganh ghét, đua tranh. Rất nhiều thứ mà họ phải đối mặt, phải thực hiện đang chờ họ ở phía trước.

Diana, Billy, Jackson, Ina, Herra, Harry, Mars, Taylor, Violet, Eric và Ryan bước đến bên ngọn lửa trại. 1 phút âm lòng dành cho họ. Đối với Billy, Jackson, Ina, Mars, Herra và Harry việc này như 1 hồi tưởng dành cho họ. Trước ngày tốt nghiệp, trước ngày chia tay nhau, họ cùng đã từng có những giây phút yên bình như thế này. Ngồi bên nhau, trong ánh lửa nồng ấm, dưới màn đêm đầy sao, họ cùng nhau trải qua những năm tháng cuối cùng của thời học sinh.

Còn đối với Diana, Violet, Taylor, Eric và Ryan đây là lần đầu tiên mà họ nhìn lại rõ những người bạn đã ở bên cạnh họ. Nhìn lại những người đã cùng họ vượt qua bao tháng năm học tập khó khăn đầy chông gai. Để rồi khloe môi khẽ cười khi nghĩ đến những việc mình đã làm. Đã có bao giờ cảm nhận được hết niềm vui của thời học trò hay chưa? Có lẽ là chưa! Eric chỉ hiện lên trong dáng vẻ lạnh lùng và tàn nhẫn, chưa bao giờ anh gần những người bạn của mình như thế này.

Ryan đã cười, đã nói, đã thân thiện với bao nhiêu người anh không nhớ nữa. Chưa bao giờ anh cảm thấy lòng mình nôn nao, bồi hồi đến thế này. 6 năm trời cười nói cùng bạn bè phút chốc trở thành dĩ vãng mà anh chỉ còn có thể nhớ đến trong những giây phút lắng đọng hay trong những giấc mơ. Thời gian trôi qua nhanh đến mức khiến anh không ngờ được. Cứ như thể mới hôm nào anh bước vào năm 4. Vậy mà giờ đây, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt.

Violet cũng cười, nụ cười đầy lưu luyến và u buồn. Mất đi người mình yêu thương. Cô chôn chặt cảm xúc, vùi nụ cười của mình vào tận sâu tâm hồn. Để rồi những năm tháng cô học bên những người bạn này trôi qua đầy lạnh giá không chút ấm áp. Cô đã quá thờ ơ, quá vô tâm để có thể mình cười, có thể vui vẻ tận hưởng giây phút yên bình của tình bạn. Giờ đây, chỉ hết năm nay, cô sẽ tạm biệt mọi người. Cánh cửa đến Harvard đang chờ cô bước vào!

Diana và Taylor ngồi xuống bên cạnh lũ học sinh nhỏ nhố của A3. Họ là những con người đặc mệnh danh là tàn nhẫn nhưng thực tâm, với bạn bè cùng lớp, họ là những người cởi mở và thân thiện. Cả 2 chưa từng đối xử tệ với bạn bè của mình. Giờ đây ngồi bên nhau thật gần, họ lại nắm tay những người bạn của mình thật chặt. Trao cho bạn bè mình những cái ôm, những cái bả vai đầy thân thiết, những câu chúc thật tâm gửi trao đến nhau.

Mọi thứ đơn giản là thế đấy! Tuổi học trò đôi lúc đầy những cãi nhau, những ganh ghét và những giọt nước mắt nhưng đó lại là quãng thời gian yên bình nhất trước khi ta thực sự bước chân vào đời. Có những giây phút trôi qua rất nhanh nhưng vẫn khiến ta nao lòng mỗi khi nhớ lại. Sẽ có lúc nhìn lại ngày đó, mỉm cười! Thoảng qua rất nhanh nhưng lại trôi vào kỷ niệm. Như quyển album đợi 1 ngày nào đó lại mở ra.

.....
Ryan quay sang Harry hỏi:

-Ê Ginny đâu?

Harry nhún vai, mặt vẫn chăm chú vào chiếc điện thoại:

-Tôi không biết!

Diana hồ hững bảo:

-Quan tâm làm gì!

Violet vẫn im lặng, mắt nhìn chăm chăm vào ánh lửa. Ryan bên cạnh cô thoải mái choàng vai Eric nói chuyện. Không giữ cái vẻ mặt băng lãnh như bình thường nữa, anh cởi mở nói chuyện với bạn những người khác. Jackson vòng tay ôm Ina cười nói tự nhiên với Mars và Herra. Billy quay sang hỏi Diana:

-Em giúp họ à?

Cô khẽ gật đầu, khóe môi mỉm cười. Nụ cười rất nhẹ nhưng cũng rất thật. Giọng nói cô xa xăm:

-Anh và chị dâu cũng mau chóng kết hôn đi.

Billy ôm lấy vai cô:

-Thế còn em? Cậu ta là gì đối với em?

Diana nhìn Eric, cô lại cười:

-Em không biết anh ạ! Có lẽ quá sớm để có thể biết dc anh ấy chiếm vị trí nào trong tim em.

Để đầu cô tựa lên vai mình, anh nhẹ nhàng nói:

-Dù có thế nào, anh sẽ luôn tôn trọng quyết định của em. Có những thứ sẽ khó có thể chấp nhận.

Không nhìn anh, cô hỏi lại:

-Ý anh là việc năm đó?

Billy khẽ gật đầu:

-Cái chết của Richard sẽ mãi mãi là sự ám ảnh trong tâm trí của cậu ta. Cậu ta quá đặt nặng cái quá khứ đó. Nếu k thể quên đi quá khứ, mãi mãi cậu ta và em sẽ không thể đến dc với nhau.

-Em biết! Việc em đã làm, em sẽ không hối hận. Hơn nữa, em sẽ k cần xin 1 sự tha thứ. Cái em cần chỉ là sự chấp nhận là đủ.

-Anh biết! Nhưng Snow, đừng ôm hết tất cả về phía mình. Em có thể giúp Jack và Ina về bên nhau. Có thể giúp Violet xóa bỏ rào cản để chấp nhận Ryan nhưng em đã thực sự để mình thoát khỏi quá khứ hay chưa?

Gương mặt Diana vô hồn, cô k cười, trông mắt hổ phách trong ánh lửa hiện rõ sự tan vỡ, đau xót:

-Em.... vẫn k thể quên. Mãi mãi k thể quên!

Hôn lên trán cô, anh lại nói:

-Đó là sự thật khó chấp nhận nhưng em cũng cần phải quên đi. Danniell sẽ là 1 phần trong trái tim của chúng ta, mãi là như thế. Nhưng em không thể chỉ giúp người khác tìm thấy hạnh phúc mà bỏ quên hạnh phúc của chính mình.

Diana im lặng. Hạnh phúc của cô? Bản thân cô, đã từ lâu chưa hề nghĩ đến điều đó. Lúc còn Danniell, dc bên cạnh anh trai và em trai, bên cạnh chị dâu, anh Jackson và Taylor là hạnh phúc. Đc lao vào vòng tay mẹ, cảm nhận sự ấm áp từ bàn tay bố, bên cạnh gia đình mình trong những ngày đông khắc nghiệt, đó chính là hạnh phúc của cô.

Sau đó thì sao? Hạnh phúc cô tan vỡ khi 1 trong số những người cô yêu thương rời xa cô mãi mãi. Diana lại tiếp tục bước, cô cố không để bản thân mình gục ngã bởi cô biết, xung quanh cô, còn những người khác luôn yêu thương cô. Ina, Herra, Jackson, Harry, Mars, Taylor, Violet, Billy và bố mẹ, cô không muốn họ thất vọng. Hạnh phúc của cô bây giờ chính là nhìn những người đó hạnh phúc.

Chỉ như thế với cô thế là đủ. Có đôi khi người ta cho rằng cô quá coi trọng việc mất đi cậu em trai. Nhưng với cô, dù chỉ là em trai hay bất kỳ ai xung quanh bị thương cũng đủ khiến cô lo lắng. Mạnh mẽ là bởi vì xung quanh còn người ta yêu. Bởi thế cảm giác mất đi 1 người thân khiến cô sợ hãi. Hụt hẫng, đau đớn là điều khiến bất kỳ ai mất đi người thân như cô cảm thấy.

Những giấc mơ vẫn còn đó trong cô. Ám ảnh! Chưa bao giờ quên!

..... CHƯƠNG 29.2:

Hội trưởng hội học sinh bước lên sân khấu, gương mặt cô gái ẩn hiện trong bóng tối. Giọng nói vang lên:

-Mở đầu buổi lửa trại hôm nay sẽ là 1 tiết mục của thiên thần khối 6 Ginny Clanne thực hiện. Mời tất cả cho tràng pháo chân.

Cả lũ cười rộ lên, vỗ tay ầm ĩ. Tiếng nhạc nền nổi lên, 3 cô gái trong 3 chiếc váy màu xanh trời, hồng và xanh lá xuất hiện. Ginny đội ình 1 mái tóc giả màu hồng tươi rói, dài ngang lưng sáng chói trong đêm. Giọng hát trong vắt vang lên giữa tiếng nhạc. Điệu nhạc hào hứng, nhí nhảnh khiến mọi người cảm thấy thoải mái hơn.

Rất mau, điệu nhảy cuối cùng kết thúc. 3 cô gái chào mọi người rồi quay về hàng ghế phía dưới. Đột nhiên Danson xuất hiện, mỉm cười rạng rỡ anh hỏi:

-Tôi tham gia cùng đc chứ?

Đám học trò nhao nhao cả lên. Ginny nhìn về phía anh, ánh mắt buồn và tha thiết. Cô cứ nhìn, nhìn mãi theo bóng dáng ấy, cái người đã từng bên cạnh cô, cho cô bao hạnh phúc. Và rồi như 1 giấc mơ, cô tỉnh giấc và anh rời xa cô, lạ lẫm như người xa lạ. 1 giọt nước mắt nóng hổi lại lăn xuống gương mặt yêu kiều của cô. Đã cố gắng, giữ cho bản thân mình không khóc. Cố gắng giữ ình 1 vẻ ngoài thiên thần để đánh lừa người khác. Nhưng nhìn thấy anh, cô lại không thể khống chế đc trái tim mình.

Mẹ cô, người cô yêu thương rời xa cô. Giờ đây cô trở thành quân cờ của người mà cô gọi là dượng. Gã đàn ông cầm thú đó, cô hận ông ta. Chính ông ta đã khiến tuổi thơ cô k có 1 phút giây tươi sáng. Lần làm nhục đó, vẫn ám ảnh cô đến tận bây giờ. Yêu anh, cô đã sợ rằng anh ghê tởm bản thân mình. Sợ chính mình vấy bẩn anh, bản thân mình không xứng đáng. Nhưng anh không hề ghê sợ cô, anh cho cô hạnh phúc, cho cô 1 màu hồng đầy tươi đẹp. Nhưng cũng rất nhanh, nó tàn lụi.

Lại 1 người nữa, 1 người nữa và 1 người nữa bước lên hoặc cất tiếng. Từng bài nhạc vang lên, cứ thế vang lên, giây phút trôi qua. Ginny nén nước mắt, nở nụ cười bên cạnh những người bạn của cô. Giọng nói của Diana vang lên, mọi người im lặng như 1 cách tôn trọng chứ không phải sợ hãi:

-Gửi tặng mọi người 1 bài hát nhé. Mong rằng giây phút này đây sẽ tồn tại mãi trong trái tim mỗi chúng ta.

Chiếc đàn guitar đc truyền tới tay cô, xoay sang Billy, cô nói:

-Anh đàn cho em nhé. Bài The broken ones!

Billy cầm đàn, ngón tay anh bắt đầu gảy. Từng nốt nhạc vang lên. Hình ảnh chàng thiên sứ ôm chiếc đàn guitar trong ánh lửa sáng rực. Tiếng hát vang lên, ngân nga bay giữ bãi cát im ắng. Tiếng gió và sóng hòa cùng giọng hát kia. Lắng đọng!

Maybe we can rip off the bandage.

Maybe you will see it for what it is.

Maybe we can burn this building,

Holding you in.

I can't help it,

I love the broken ones,

The ones who,

Need the most patching up.

The ones who,

Never been loved,

Never been loved,

Never been loved.

And oh maybe I see a part of me in them.

The missing piece always trying to fit in.

The shattered heart,

Hungry for a home.

No you're not alone,

I love the broken ones.

I love the broken ones.

I love the broken ones.

I love the broken ones.

Tiếng hát tắt dần, tiếng đàn theo đó cũng ngưng lại. Tất cả im ắng! Không gian đầy khoảng lặng. Giọng hát của Diana rất hay, nó khiến mọi học sinh đều đắm chìm. Đây là lần đầu tiên họ nghe nữ hoàng tàn nhẫn hát. Và đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy người đánh đàn và người hát lại hợp nhau đến thế. Mọi giai điệu và lời hát đều khớp nhau, hòa cùng nhau.

Ryan bất chợt vỗ tay, anh lên tiếng:

-Rất hay!

Mọi người lại ồ lên, tiếng vỗ tay rần rần. 1 học sinh lớp của Diana lên tiếng:

-Woa! Không ngờ nữ hoàng lại hát hay đến thế. Kỳ này lễ hội chắc chắn sẽ cử cậu đi thi cho lớp chúng ta.

Diana mỉm cười, cúi gập người, tay để lên ngực theo kiểu của quý tộc ngày xưa, tinh nghịch nói:

-Thật là quý hóa quá!

Đám người lại cười ồ. Taylor lên tiếng:

-Nữ hoàng hát rồi giờ đến công chúa chứ nhỉ?

Mọi người vỗ tay nhìn về phía Violet đang bối rối. Harry khơi mào:

-Nào nào có hoàng tử nào tình nguyện đàn cho công chúa không đây?

Ryan cùng hàng loạt mấy thằng con trai cùng giơ tay, nhao nhao lên. Herra cười tươi:

-Oanh tù tì đi! Ai thắng thì đệm nhạc Vi.

Hình tượng 1 đám con trai xúm nhau oanh tù tì cũng từ đó đc hình thành.

-Tôi thắng!

Ryan khoái chí la lên, nhao nhẩu ngồi xuống cạnh Violet đang ngượng ngùng. Diana cười khúc khích đưa anh cây đàn. Mars hỏi:

-Vi em muốn hát bài gì?

Violet chợt im lặng. Cô nhìn Ryan, trong ánh mắt xanh biếc kia, có điều gì đó rất khó hiểu. Chỉ duy nhất Diana nhận thấy. Cô lên tiếng, giọng nhẹ hẫng nhưng cũng âm trầm:

-Bài Back to december!

Cả 7 người Jakson, Ina, Herra, Mars, Taylor, Billy và Harry giật mình nhìn Diana. Eric nhìn thấy rất rõ cái nhìn cùng tâm trạng của họ. Dường như có chuyện gì đó liên quan tới bài hát mà Violet sẽ hát. Violet nhẹ nói:

-Anh đàn bài Back to december nhé?

Ryan gật đầu. Anh bắt đầu đàn, bài hát thứ 2 lại bắt đầu.

I'm so glad you made time to see me

How's life, tell me how's your family
 I haven't seen them in awhile
 You've been good, busier than ever
 Small talk, work and the weather
 Your guard is up and I know why
 Because the last time you saw me is still burned in the back of your mind
 You gave me roses, and I left them there to die
 So this is me swallowing my pride
 Standing in front of you saying I'm sorry for that night
 And I go back to December all the time
 It turns out freedom ain't nothing but missing you
 Wishing I'd realized what I had when you were mine
 I'd go back to December turn around and make it all right.
 I'd go back to December all the time.
 These days, I haven't been sleeping
 Staying up late playing back myself leaving
 When you're birthday passed, and I didn't call
 And I think about summer all the beautiful times
 I watched you laughing from the passenger side, and
 I realized I loved you in the fall
 And then the cold came, the dark days when fear crept into my mind
 You gave me all your love, and all I gave you was goodbye
 Lời bài hát vang lên, từng thước phim kỉ niệm lại hiện lên Violet. Trái tim cô lại thổn thức, đau nhức khi nhớ đến ngày đó. Cái khoảng thời gian hạnh phúc khi còn anh. Người con trai đã đưa cô thoát khỏi những ngày đông khắc nghiệt-Danniel Vrolen.

31. Chương 31

CHƯƠNG 30.1: BACK TO DECEMBER

Thu qua đi, những chiếc lá úa vàng rơi rụng khắp mảnh vườn rộng lớn. Cả không gian im ắng chỉ có tiếng gió thổi cùng tiếng bước chân lặng lẽ của người quản gia già cùng cô hầu gái. Thỉnh thoảng, trong không gian im lìm của ngôi biệt thự lại vang lên tiếng nôi chào, ly chén va vào nhau. Cứ như thế, ngày dần trôi qua ngày.

Đồng bắt đầu đến!

Không còn tiếng nói cười vang vọng. Chẳng còn hình bóng bé nhỏ của 2 đứa trẻ bên cạnh nhau. Giờ đây, tất cả đều chìm vào khoảng lặng khi ngoài kia, từng bông tuyết li ti trắng muốt bắt đầu rơi xuống. Trên tầng 2 của ngôi biệt thự mang phong cách phương tây với màu trắng cô đơn, khung cửa kính lớn nhìn xuống sân vườn xuất hiện 1 bóng dáng bé nhỏ.

Khi những bông tuyết bắt đầu rơi, cô gái nhỏ xuất hiện. Thân hình thon mảnh ngồi bên mép cửa sổ, nhìn xa xăm về 1 khoảng không vô định trước mắt. Mái tóc dài, óng ánh xõa tung, phủ lên chiếc váy trắng dài qua gối. Tròng mắt xanh biếc trống rỗng. Cô bé cảm thấy cô đơn. Từng nụ cười, từng cái nắm tay cô đều nhớ, đều chờ mong.

Đôi bàn tay nhỏ áp lên mặt kính lạnh. Đôi môi anh đào khẽ nhếch, 1 nụ cười đau đớn. Từ lúc đi học đến giờ, chưa lần nào cô đc lũ bạn xem trọng. Chúng khinh rẻ cô, bởi cô là đứa trẻ bị bỏ rơi. Chưa từng đc bố mẹ đưa đón, chưa từng đc bố mẹ dẫn đi chơi. Tất cả những gì cô có chỉ là vật chất. Vốn dĩ không xem trọng điều đó, bởi cô tin bố mẹ rất thương yêu mình.

Nhưng không, mọi thứ tan vỡ trong cô. Mái ấm gia đình mà cô ảo tưởng lâu nay bỗng chốc sụp đổ. Giờ đây, 1 lần nữa thu qua đi và mùa đông lại đến. Thử hỏi cô sẽ ra sao? Cô may mắn vì mình có 1 ngôi nhà với chăn êm nệm ấm cùng thức ăn ngon. Cô cảm ơn vì điều đó. Nhưng cô lại cô đơn! Hiu quạnh trong chính ngôi nhà của mình.

Mãi chìm đắm trong mớ suy nghĩ của bản thân, cô mặc kệ giọt nước mắt mình tuôn rơi. Và mặc kệ rằng, ở ngoài kia, dưới những bông tuyết trắng, 1 cậu bé đang đứng đấy.

.....

Tinh tang..... tinh tang.....

Cô hầu gái vội chạy ra mở cổng. Xuất hiện trước mặt cô là 1 cậu bé chạc tuổi cô chủ. Cậu bé này rất xinh với tròng mắt hổ phách và mái tóc đen tuyền. Cậu mỉm cười rạng rỡ, giọng nói đáng yêu vang lên:

-Chào chị! Cho em hỏi đây có phải nhà bạn Violet Brighter không ạ?

Cô hầu gái mỉm cười thân thiện:

-Em là bạn của cô chủ hả?

Cậu bé gật đầu:

-Em đến tìm bạn ấy! Violet có nhà không chị?

Cô hầu gái lách người qua 1 bên, vui vẻ bảo:

-Cô chủ đang ở nhà em vào đi!

Cậu bé bước vào. Theo chân cô giúp việc, cậu ngược mắt ngắm nhìn nơi này. Snow bảo cậu đến đây chơi với cô bạn nhỏ ấy. Chị ấy cho rằng Violet đang rất cô đơn và cần 1 ai đó bên cạnh. Snow gốc không có tài trong việc an ủi hay làm người khác cảm thấy vui, chị ấy đẩy việc đó lại cho cậu.

Shin không phải không thích cô bé ấy nhưng đơn gian cậu không quan tâm lắm và không thích xen vào chuyện của người khác. Nếu không phải do Snow năn nỉ, cậu chắc hẳn sẽ không đi. Bước vào trong, Shin ngạc nhiên khi thấy chẳng có ai ở nhà. 1 người đàn ông đã già nhìn cậu, nghiêm nghị hỏi:

-Ai đây?

Nhanh nhẩu, Shin mỉm cười:

-Cháu là bạn của Violet. Cháu đến chơi với bạn ấy ạ!

Ông nhìn cậu, có chút nghi ngờ nhưng cũng miễn cưỡng dẫn cậu đi. Bước lên cầu thang xoắn rộng, lát đá hoa cương, Shin hỏi khẽ:

-Bác ơi! Không ai ở nhà sao ạ?

Người đàn ông lại nói:

-Chỉ có mỗi cô chủ nhỏ mà thôi. Ông bà chủ cùng cô hai đều đi cả rồi.

Shin lại hỏi:

-Thế họ không về dự giáng sinh với Vi à?

Ông ta lắc đầu. Gương mặt đã xuất hiện nhiều nếp nhăn của ông trầm xuống mang theo 1 nỗi buồn khiến Shin chạnh lòng. Rất nhanh, họ dừng chân trước cửa 1 căn phòng. Người quản gia khẽ nói:

-Đây là phòng của cô chủ nhỏ!

Ông ta quay bước để lại Shin đứng đối diện với cánh cửa gỗ đơn sơ và im lìm. Đôi tay bé nhỏ của cậu giơ lên, ngập ngừng rồi gõ vào cánh cửa. Không có tiếng trả lời. Shin lại đưa tay lên gõ. Vẫn là im lặng. Bàn tay nhỏ đặt lên nắm cửa, khẽ vặn. Cánh cửa gỗ bung ra. Đẩy nhẹ, cậu bước vào.

Đó là lần đầu tiên Shin cảm thấy tim mình đập nhanh. Dù chỉ mới 7 tuổi nhưng Shin không hiểu sao khi nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng cùng mái tóc xõa dài khi, tim cậu bé lại đập liên hồi. Bước đến gần, Shin lên tiếng:

-Chào bạn!

Cô bé giật mình quay người lại. Đôi mắt to màu xanh biếc với hàng mi dài cong vuốt khẽ chớp. Shin mỉm cười tiếp tục nói:

-Còn nhớ mình chứ? Mình là Danniell Vrolen người đã giúp bạn hôm trước ấy!

Cô bé lại chớp mắt. Shin bối rối đưa tay gỡ rối đầu bảo:

-Cậu không nhớ à? Thế thì xin lỗi nhé vì đã làm phiền cậu thế này.

Shin hơi thất vọng. Gương mặt đáng yêu của cậu xịu xuống, bàn chân quay bước đi. Đột nhiên giọng nói run rẩy vang lên khiến cậu khựng lại:

-Đừng đi! Đừng bỏ tôi 1 mình.

Shin quay đầu lại. Cô bé ấy đã đứng lên. Ánh mắt hoảng sợ, run run nhìn cậu. Đột nhiên cô bé khụy chân xuống, từng giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống. Shin vội vàng chạy tới bên cạnh, ôm lấy cô bạn bé nhỏ đang khóc trong vòng tay. Vuốt mái tóc của Violet, cô thì thầm:

-Đừng khóc! Mình sẽ luôn ở bên bạn.

Kể từ giây phút đó, cô bé mang tên Violet biết rằng mình không còn cô đơn. Mùa đông không còn lạnh lẽo nữa, nó ấm áp hơn. Ngôi biệt thự rộng lớn cũng không giá lạnh nữa. Tuyết vẫn cứ rơi nhưng tại nơi này đã xuất hiện nụ cười. Người quản gia cùng cô hầu gái cũng không khỏi vui mừng khi nhìn thấy cô chủ bé nhỏ của mình không u buồn nữa. 1 ánh nắng mặt trời đã xuất hiện sưởi ấm cho Violet vào những ngày đông.

.....

[Giáng sinh năm 11 tuổi]

-Danniell, cậu không về nhà đón giáng sinh cùng gia đình sao?

Danniell lười biếng nằm dài trên chiếc giường êm thoải mái mùi hoa hồng của Violet, hồ hững nói:

-Thế tớ về nhà thì ai ở bên cậu?

Violet ngồi bên cạnh, đưa tay chạm nhẹ vào mái tóc của Danniell, cô phụng phịu:

-Nhưng mà như vậy cậu không thấy buồn sao?

Cậu nhóc mở mắt, tròn mắt hồ phách nhìn thẳng vào cô bé đang ngồi cạnh mình, nắm lấy bàn tay bé nhỏ đang vuốt tóc mình, cậu mỉm cười:

-Xì! Chỉ cần cậu đừng bỏ rơi tớ là đc rồi. Dẫu sao thì giáng sinh lúc nào đón cùng gia đình mà chẳng đc.

Violet lồng 5 ngón tay của mình vào bàn tay của Danniell, thắc mắc hỏi:

-Nhưng Diana đâu? Sao mình không thấy cậu ấy vào những ngày này? Và sao cậu cứ ở nhà mình như thế này?

Danniell mỉm cười:

-Chị ấy và anh Bill đi Thụy Sĩ đón Giáng sinh cùng bố mẹ mình rồi. Không thích ở nhà 1 mình nên mình tới đây ở cùng cậu.

Violet áy náy nhìn cậu bạn bên cạnh cô suốt mấy năm nay:

-Xin lỗi vì làm cậu không thể đi cùng gia đình nhé!

Danniel mỉm cười, xoa đầu cô nhóc:

-Thật ra thì bố mẹ tớ ở Thụy Sĩ, lần nào nghĩ chúng tớ cũng đến đó. Để năm sau tớ đưa cậu đi chung nhé?

Violet cuối đầu, ngượng ngùng nói:

-Như thế kỳ lắm. Kỳ nghỉ của gia đình cậu cơ mà.

Kéo Violet nằm xuống cạnh mình, Danniel thỏa mái nói:

-Ngại gì chứ! Tớ lấy cậu thì cậu cũng nghiễm nhiên trở thành con của bố mẹ tớ thôi.

Violet đỏ mặt:

-Xí ai thèm lấy cậu!

Danniel quay sang cô bạn, tròng mắt hỏ phách nhìn thẳng vào đôi mắt to xanh biếc kia:

-Thế cậu không thích lấy tớ à?

Violet ấp úng, ngượng ngùng quay mặt đi. Đột nhiên Danniel vòng tay ôm lấy cô như cậu đã từng làm, nhẹ nói:

-Violet! Tớ thích cậu.

Cô nhóc sững người. Không đáp! Cô im lặng không nhìn vào mặt bạn. Cả 2 cứ im lặng như thế. 1 lúc sau, Danniel bỏ tay ra khỏi người Violet, cậu nhóc ngồi thẳng người dậy, không nhìn Violet, cậu đứng lên:

-Tớ về nhé! Mai gặp cậu sau.

Violet ngồi dậy nhìn bóng lưng của Danniel, cô gọi:

-Dan tớ.....

Danniel không quay lại, cậu chỉ nói:

-Không có gì đâu! Tạm biệt nhé Vi.

..... CHƯƠNG 30.2:

Tối hôm ấy là đêm tuyết rơi nhiều nhất. Từng cơn gió buốt lạnh đập vào khung cửa sổ, rít lên trong đêm tối. Violet co người ngồi bên bậc thềm khung cửa kính. Ngọn lửa đỏ cháy bập bùng trong chiếc lò sưởi. Tai cô đeo chiếc tai nghe trắng, từng bản nhạc êm dịu vang lên. Gương mặt xinh đẹp thoáng buồn. Chuyện lúc chiều, cô lại nhớ đến.

Chắc hẳn Danniel đang giận cô đây. Lúc đó không phải cô muốn từ chối gì Dan chỉ là cô nhất thời cảm thấy bối rối không biết làm thế nào mà thôi. Violet không phải không thích Danniel. Suốt thời gian qua không nhờ có cậu ấy, cô sẽ không thể vui vẻ nhưng ngày hôm nay. Không có Danniel thì mãi mãi cô cũng chỉ là 1 con nhóc nhút nhát suốt ngày bị bắt nạt mà thôi.

Nằm trên giường, đắp chiếc chăn dày lên người, Violet không tài nào ngủ đc. Cô nhớ Danniel, không biết lúc này cậu ấy đang làm gì nhỉ? Có nhớ đến cô không? Cô nhớ vòng tay của cậu ấy, nó khiến cô cảm thấy an toàn và bình yên. Violet lăn qua lăn lại trên chiếc giường chỉ có 1 mình cô, lòng vô cùng khó chịu. Chộp lấy cái điện thoại gần đấy, cô nhấn dãy số quen thuộc.

Tiếng tút... tút... khiến Violet lo lắng. Danniel chưa bao giờ tắt máy khi cô gọi. Chỉ cần là cô, nhất định cậu ấy sẽ bắt máy. Và chỉ cần cô gọi sẽ có thể nghe đc tiếng nói êm dịu của Danniel. Vợ vội chiếc áo len trắng, Violet chạy xuống nhà. Bác quản gia và chị giúp việc vẫn còn thức. Cô vội nói:

-Bác John cháu muốn đến nhà Danniel!

-Nhưng cô chủ giờ đã tối rồi. Và lại ngoài kia tuyết đang rơi rất nhiều.

Violet nhìn ông, đôi mắt ngân ngấn nước:

-Xin bác đó, cháu muốn gặp cậu ấy.

Nhìn đôi mắt long lanh sắp khóc của cô, người quản gia mềm lòng. Ông bước về gara, chuẩn bị xe. Violet mỉm cười rạng rỡ. Chị giúp việc bước tới bên cô, vừa chuẩn bị giày, chị vừa nói:

-Chị thấy Danniell rất thích em. Lúc chiều 2 đứa cãi nhau à? Chị thấy thằng nhóc đó đi về mà vẻ mặt nó rất buồn.

Violet thở dài:

-Bọn em không cãi nhau đâu. Chị đừng lo! Em đi nhé!

Cô giúp việc mỉm cười, vuốt tóc Violet:

-Cẩn thận đấy nhé!

.....

Cánh cổng gỗ với dàn dây leo hiện ra trước mắt cô. Bước xuống xe, Violet nhìn về phía ngôi nhà đang im lìm kia, không hề có ánh đèn. Xoa 2 tay vào nhau, cô co ro bước trong từng cơn gió rét mướt đến cắt da cắt thịt. Ngón tay tê cứng run rẩy nhấn chuông cửa.

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

Không có người đáp trả. Người quản gia nhìn cô bé đang run rẩy vì lạnh, xót lòng ông lên tiếng:

-Hay chúng ta về đi. Mai đến tìm cậu ấy cũng đc.

Violet lắc đầu, tóc cô bám đầy tuyết:

-Hay bác về trước đi. Cháu đứng đây đợi cậu ấy.

-Không đc! Trời lạnh lắm. Cô vào xe đợi vậy!

Violet lắc đầu, cô mỉm cười. Da mặt tê cứng khiến nụ cười của cô có chút méo đi:

-Bác cứ về đi. Không sao đâu ạ!

Người quản gia nhìn cô bé mà mình gọi là cô chủ đang rướn người nhấn chuông, ông đau lòng quay xe. Bởi ông biết, Violet là 1 đứa trẻ倔犟 bình, nó chắc chắn sẽ khiến ông phải về mới thôi.

Sau khi người quản gia rời đi, Violet đứng đó 1 mình trong đêm đông rét lạnh. Cô khó thở khi từng cơn gió quật vào thân hình bé nhỏ của cô. Danniell đâu rồi? Cậu có biết cô đang đợi hay không? Giọt nước mắt vừa rơi đã nhanh chóng bị gió làm cho đông lại. Tuyết phủ kín mái tóc cô. Ngồi bệch xuống đám tuyết trắng, tựa đầu vào bức tường đá lạnh lẽo, Violet cảm thấy cô đơn kinh khủng.

Chợt cánh cửa bật mở, cô chậm rãi ngược đầu nhìn bóng dáng xuất hiện trước mắt mình. Danniell vội vã bế cô gái ngốc nghếch lên, cậu nhanh chóng sập cửa đưa cô vào nhà. Violet gần như không nhận thức đc gì, tay chân cô tê cứng. Vội bế cô ấy về phòng, Danniell cố gắng làm cho Violet ấm lại. Chiếc khăn nóng chườm lên vầng trán buốt lạnh của cô gái nhỏ. Và đêm cứ thế dần trôi qua.

Sáng hôm sau, cơn bão tuyết tan đi. Mi mắt Violet chớp nhẹ rồi bật mở. Bên cạnh cô, gương mặt thiên sứ của Danniell đang say ngủ. Lần đầu tiên cô ngắm cậu ấy kĩ đến thế. Bàn tay cậu ấy đang nắm chặt lấy tay cô, hơi thở ấm áp đều đều phả vào bên tai cô. Violet đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt ấy, tim cô đập mạnh. Chợt Danniell tỉnh giấc. Đôi mắt màu hổ phách nhìn cô chằm chằm, cậu ngồi dậy khẽ hỏi:

-Cậu đỡ hơn chưa?

Violet nhẹ gật đầu. Danniell đứng dậy:

-Tổ đi nấu chút gì cho cậu ăn nhé!

Violet vội ngồi dậy, vòng tay ôm lấy Daniel. Gương mặt cô áp sát vào lưng cậu, khẽ nói:

-Daniel em xin lỗi! Đừng giận em nhé! Em thích anh!

Daniel im lặng. Cậu thở dài, xoay người lại. Ôm lấy Violet, để đầu cô tựa vào ngực mình, cậu khẽ mắng:

-Đồ ngốc! Anh không giận em. Sao lại tự mình ngồi dưới tuyết lâu đến thế hả? Em muốn chết cóng sao?

Violet vòng tay ôm chặt lấy Daniel thút thít:

-Tại anh đấy! Ai bảo để người ta nhấn chuông như thế mà lại không ra.

Daniel nhắm mắt:

-Xin lỗi! Anh ngủ quên nên không nghe thấy.

.....

Mùa đông đó trôi đi, rất nhanh. Kể từ cái ngày hôm đó, Daniel và cô chính thức trở thành 1 đôi, lúc nào cũng có nhau. Rồi 1 năm trôi qua, mùa giáng sinh lại đến. Cô cùng anh và Diana đến Thụy Sĩ. Đó là giáng sinh đẹp nhất của cô, tràn đầy tình yêu và tiếng cười. Cô trở thành 1 phần gia đình anh, nghiêm nhiên được coi như con dâu nhà Vrolen. Và hơn bao giờ hết luôn có anh kề bên.

Thoát khỏi ký ức, khi bài ca chấm dứt, Violet đưa tay lau vội giọt nước mắt, cô quay người chạy đi. Diana, Billy, Jackson, Ina, HARRY, HERRA, MARS, TAYLOR ngược nhìn bóng dáng của cô. Diana lên tiếng:

-Mọi người đừng để ý.

Quay sang Ryan đang đứng yên như trời trồng, cô buồn rầu bảo:

-Anh đuổi theo cậu ấy đi.

Đám người bọn họ đột nhiên giải tán. Taylor gọi Angela đi cùng mình. Jackson và Ina, HERRA và MARS cũng bước đi, mỗi người 1 hướng. HARRY và BILLY cũng quay người cả 2 cùng cầm điện thoại gọi cho người mà họ đang mong nhớ. Chỉ riêng Diana đứng đó 1 mình rồi lại lặng lẽ bước đi. Bóng dáng cô đơn của cô chìm dần vào bóng tối. Từng đợt sóng rì rào vỗ vào bờ cát. Khóe môi Diana nhếch lên, nụ cười xót xa của cô tan vào cõi hư vô. Bước chân vô định bước.

ERIC bước theo cô, anh không biết có chuyện gì giữa họ nhưng anh không muốn nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của cô như thế. ERIC muốn đến bên cô, ôm lấy thân hình kia và cho cô 1 bờ vai để tựa vào. Diana dừng lại. Cô đứng yên như thể đang chờ đợi 1 ai đó. ERIC bước đến bên cô, anh nhẹ nói:

-Em... không sao chứ?

Diana nhẹ cười, cô hỏi anh:

-Em nắm tay anh được chứ?

ERIC nhẹ gật đầu. Tay anh lồng vào tay cô. Bàn tay cô lạnh ngắt, tay anh ấm nóng. Cả 2 cứ thế bước đi trong đêm, bóng họ hắt lên nền cát trắng. Lại 1 lần nữa, Diana cất tiếng. Giọng hát cô hòa vào gió đêm.

I know you're somewhere out there

Somewhere far away

I want you back

I want you back

My neighbours think

I'm crazy

But they don't understand

You're all I have

You're all I have
At night when the stars
light on my room
I sit by myself
Talking to the Moon
Try to get to You
In hopes your on
the other side
Talking to me too
Oh Am I a fool
who sits alone
Talking to the moon
I'm feeling like
I'm famous
The talk of the town
They say
I've gone mad
Yeah
I've gone mad
But they don't know
what I know
Cause when the
sund goes down
someone's talking back
Yeah
They're talking back
'Cause every night
I'm Talking to the Moon
Still try to get to You
In hopes your on
the other side
Talking to me too
Oh Am I a fool
who sits alone
Talking to the moon
I know you're somewhere out there

Somewhere far away

1 chuyện tình buồn, 1 kỉ niệm khắc sâu. Tất cả giờ chỉ còn ghi lại trong từng lời hát gửi đến người yêu thương. Ở 1 nơi nào đó, nếu có nghe thấy thì hãy mỉm cười vì ở nơi này còn 1 người vẫn nhớ mong và tìm kiếm. Số kỉ niệm đóng lại nhưng hình ảnh ấy vẫn mãi cất giữ không bao giờ quên, không bao giờ mất đi.

32. Chương 32

CHƯƠNG 31.1: NGHI NGỜ

1 tuần lễ vui chơi qua đi, tất cả những học sinh lại quay về nhịp sống ồn ào vốn dĩ của mình cùng sách vở. Thầy cô giáo lại tiếp tục lên lớp giảng giải, tất cả trở về khuôn phép ban đầu. Mới đó, thoáng cái 1 tháng đã trôi qua. Kể từ lúc Billy đến trời đã vào thu, giờ đây tháng thứ 2 của mùa thu u buồn lại bắt đầu. Suốt 1 tháng trời qua, tất đều im ắng, lặn lẽ. Không có xung đột cũng chẳng có tranh đấu. Ngay cả Qualy cũng im ắng không lên tiếng, cả Blood cùng chìm vào dư luận mặc kệ cho việc King đã trở về.

Diana choàng tay qua cổ anh, cô hỏi:

-Khi nào anh về Đức?

Billy ôm tay cô em gái, anh nhẹ nhàng nói:

-Anh chưa biết. Có lẽ là hết tháng này.

Cô xị mặt, nghiêng đầu hỏi:

-Thế ngày giỗ của Shin thì sao?

Billy cau mày, giọng nói anh vẫn bình tĩnh:

-Anh cùng bố mẹ sẽ quay lại đây vào ngày đó.

Cả 2 im lặng, không ai lên tiếng. Đã lâu rồi họ mới cùng nhau nói về Daniel. Violet bước vào, cô nhìn bạn hờ hững nói:

-Vừa có thông báo mới. Cuối tháng này sẽ có 1 chương trình giao lưu giữa các trường trong thành phố. Mỗi trường sẽ cử ra một số học sinh ưu tú để tham dự.

Herra quay sang hỏi:

-Thế có phần thi nào vậy em?

-À mỗi trường sẽ thi trong nhiều lĩnh vực khác nhau. Chẳng hạn như văn nghệ, hóa học, toán học, nghệ thuật...v....v....

Jackson uể oải dựa lưng vào thành ghế:

-Chán chết! Anh ghét tham gia những loại hoạt động này.

Harry mặt vẫn rạng rỡ, hớn hờ:

-Anh kết màn văn nghệ.

Taylor phe phẩy tay:

-Thôi cho em xin! Biết màn văn nghệ của anh thế nào rồi.

Harry đắm vào vai Taylor, anh mỉm cười:

-Nhóc con lại tính trêu anh mày à!

Cả lũ lại cười. Ryan bước tới. Anh thông báo:

-Hội học sinh trường vừa quyết định sẽ để học sinh tự quyết định ai đại diện trường đi thi và thi trong lĩnh vực nào.

Billy ngược mắt nhìn anh:

-Cậu trong hội học sinh à?

Ryan gật gật đầu, thản nhiên đáp:

-Tôi là hội phó.

Diana lúc này mới lên tiếng:

-Khi nào thì bình chọn hả anh?

-Giữa tháng này.

.....

Thông tin về cuộc giao lưu của các trường mau chóng được thông báo. Tất cả các học sinh lại 1 lần nữa chọn rộn cả lên, cười nói hừng hực chờ đợi xem ai sẽ là người được chọn và mình sẽ chọn ai. Duy chỉ riêng đám người của Diana, Ryan và Eric là không quan tâm. 2 tuần học đầu chậm rãi trôi đi. Đến tuần thứ 3, Eric đột nhiên nghỉ học. 1 ngày rồi lại 2 ngày. Tò mò, Diana kéo Ryan lại hỏi:

-Anh, Eric sao lại không đi học?

Ryan nhìn cô, hồ hững đáp:

-Nó bệnh rồi. Đang nằm ở nhà đấy.

Cô tròn mắt, hỏi lại:

-Bệnh á? Anh có nhầm không vậy?

Anh lại cười, vút vào tay cô 1 chiếc chìa khóa bạc:

-Cầm lấy. Không tin thì đến nhà nó mà kiểm tra. Nhân tiện chăm sóc nó giúp anh.

Viết vội cho cô cái địa chỉ, anh quay bước để lại Diana đứng đó, ngơ ngác chẳng hiểu điều gì. Nhìn chiếc chìa khóa lạnh ngắt trong tay mình cùng mảnh giấy mỏng, cô thở dài.

Vừa về nhà thay quần áo, Diana bước xuống, lấy chiếc xe quen thuộc, cô nhìn anh trai mỉm cười:

-Em qua nhà Eric nhé!

Billy ngược mắt khỏi chiếc máy tính. Anh tao nhả cầm tách trà hoa cúc thơm mát nhấp môi, liếc mắt nhìn cô không nói. Đáp lại anh, cô mỉm cười rạng rỡ, chiếc xe màu vàng nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Đặt tách trà xuống mặt bàn thủy tinh, Billy thở dài. Cô em gái này của anh, anh chỉ còn mỗi mình nó, cứ tiếp tục thế này, người tổn thương cuối cùng cũng chỉ là Snow bé nhỏ của anh mà thôi.

Billy đứng dậy, chân anh bước lên bậc thang gỗ, dừng chân trước căn phòng im lặng với chữ D màu trắng, anh đẩy cửa bước vào. Đã 3 năm nay Billy chưa từng đặt chân vào nơi này. Căn phòng ngủ trắng toát với bức tường kính trong suốt cùng tấm rèm che trắng muốt buông dài. Chiếc giường vẫn vậy, trắng tinh không chút tỳ vết. Bước lại gần hơn, tay anh lướt lên mặt bàn gỗ nhẵn bóng. Căn phòng đơn giản vô cùng.

Chiếc bàn học bằng gỗ trắng với khung kệ gỗ vẫn còn chất đầy những quyển sách được phân loại rõ ràng. Khác với Snow, Shin gọn gàng hơn rất nhiều. Chiếc giường to nằm ở góc phòng cạnh bức tường trong suốt 1 bên là chiếc tủ nhỏ đặt đèn ngủ với chụp đèn được chính tay Shin cùng Snow thiết kế. Trong ngăn tủ, những xấp hình, chiếc điện thoại trắng và cả quyển sổ tay vẫn được giữ nguyên như lúc Shin còn sống. Từng hộp quà mà Violet cũng như Snow tặng đều được cất nguyên vẹn nơi đây tủ.

Màn hình tivi to với đầu đĩa, dàn âm ly hiện đại đặt cân xứng ở bức tường đối diện phía giường. Sàn nhà trải thảm trắng êm mịn theo mỗi bước chân. Trên 1 bức tường phía bên phải chiếc giường treo những khung hình chụp Violet cùng Shin, Snow, Billy và cả bố mẹ. Không nhiều nhưng lại được lồng kính rất cẩn thận. Ở

trung tâm bức tường, chiếc tủ âm với lớp kính trong suốt, bên trong là chiếc violin màu nâu gỗ đặt ngay ngắn.

Tất cả vẫn như ngày nào, không chút thay đổi. Chỉ có khác chẳng là chủ nhân của căn phòng này đã không còn. Người ra đi nhưng mọi thứ vẫn còn ở lại như 1 thứ để tưởng nhớ sự tồn tại của người này. Không phải Billy không đau buồn vì sự ra đi của em trai mà là anh không muốn mình gục ngã bởi anh biết, Snow vẫn cần anh. Con bé sẽ ra sao nếu chính anh cũng gục ngã như thế. Anh không cho phép bản thân mình rơi nước mắt, qua Đức anh cố gắng hoàn thành thật tốt công việc, leo lên nắm quyền điều hành W.F để có thể trở thành 1 người anh mạnh mẽ.

Và rồi, lúc này đây, anh trở về để đưa em gái anh về lại bên anh. Sẽ không bao giờ anh để con bé phải chịu đựng nỗi cô đơn trống trải nữa. Ngược nhìn căn phòng lần cuối, khóe môi Billy khẽ cười, nụ cười chua xót:

-Daniel, anh nhất định sẽ chăm sóc Diana thật tốt!

Khép cửa lại, anh bước đi, để lại đằng sau căn phòng trống cùng những kỉ vật rồi sẽ phai nhạt theo năm tháng.

.....

Chiếc xe của Diana dừng lại ở cổng khu căn hộ cao cấp Sunshine. Đỗ xe theo sự hướng dẫn của người bảo vệ, cô nhanh chóng bước về phía cửa thang máy của tòa nhà. Nhìn theo mảnh giấy trong tay, cô nhấn nút lên tầng 20. Rất nhanh, 1 ting vang lên, Diana bước ra ngoài. Hành lang lát đá hoa cương bóng loáng hiện ra trước mắt cô cùng những cánh cửa gỗ đóng kín. Bước đi, tiếng giày cao gót của cô vang lên trên nền gạch, vọng lại cả hành lang. Quẹo cua, cô mau chóng tìm thấy căn phòng 307 mà Ryan nói.

Đưa chìa khóa vào ổ, cô vặn nhẹ. Cánh cửa bật mở bởi 1 tiếng cách nhỏ. Bên trong căn phòng tối thui, chỉ có ánh đèn mờ nhạt hắt ra từ chiếc đèn ngủ nhỏ cạnh chiếc giường to. Bài trí của căn phòng mờ ảo trong bóng tối khiến Diana không thể nhìn thấy gì. Bước lên bên chiếc giường, cô nhìn thấy gương mặt hoàn mỹ của Eric. Đúng như Ryan nói, anh bị sốt.

Đặt tay lên trán Eric, cô giật mình. Từng giọt mồ hôi lạnh ngất phủ trên trán anh, gương mặt nhợt nhạt nhưng tuyệt đối vẫn nhắm chặt mắt. Diana lần mò về phía bếp, cô đưa tay bật công tắc. Dưới ánh sáng của đèn, cô tròn tròn mắt nhìn bãi chiến trường trước mắt mình. Chén đĩa vẫn vứt đầy ở bồn, vỏ gói mì tôm vứt trên bàn cùng tô mì nở bung nguội ngất cạnh khay nước vẫn chưa hề đụng tới. Kệ bếp đầy vết dầu mỡ chưa dọn.

Bước đến bên tủ lạnh, Diana đưa tay mở tủ. Trống rỗng! Tất cả những gì cô thấy là 1 vài chai nước, còn lại trống rỗng. Bực tức, cô đóng sập cửa tủ, vội bước vào nhà tắm tìm 1 chiếc khăn sạch, thấm nước, cô đem ra lau mặt và cổ cho anh. Cả người Eric nóng hổi. Thay nước, cô chườm khăn lên trán anh rồi quay người vào bếp. Đổ bỏ tô mì nguội lạnh kia, vứt lun cái vỏ bao vào thùng rác, Diana vợ vội chiếc túi xách rồi quay ra cửa. Cánh cửa sập lại, Eric trở mình. Tay anh khẽ nhích, nhắm mắt, Eric mở mắt nhìn chiếc điện thoại đang rung lên bên cạnh mình.

Với tay lấy chiếc điện thoại, anh bật nắp. Màn hình nền khiến anh cau mày. Hình ảnh 2 người, 1 trai 1 gái đang choàng vai nhau cười toe toét đập vào mắt anh. Cả 2 con người giống y như nhau, cặp mắt hồ phách trong suốt, long lanh đầy tình nghịch. Eric nhắm mắt, không ngờ em trai của Diana và cô ấy lại giống nhau đến thế. Eric giật mình. Đây là điện thoại của Diana, không lẽ cô đã đến đây. Anh đưa tay sờ lên trán, chiếc khăn bông ướt lạnh càng làm anh thêm chắc chắn. Tay Eric chạm vào 1 vật gì đó lạnh lạnh. Không để tâm tên người nhấn tin là ai, anh cầm thứ kim loại kia lên.

Dưới ánh sáng mờ nhạt của chiếc đèn ngủ, hình ảnh chiếc nhẫn bạc với mặt là mặt trăng khuyết in chìm hiện lên rõ ràng trước mắt anh. Chiếc nhẫn đục móc vào 1 sợi dây bạc treo vào điện thoại. Eric nhắm mắt, đây chẳng phải là chiếc nhẫn độc nhất của 4 người quyền lực nhất Blood sao. Anh đã mất rất nhiều thời gian để tìm huy hiệu này kể từ sau khi Richard mất. Người duy nhất đang đeo nó hiện giờ ngoài King chỉ có Princess D. Tại sao chiếc nhẫn này lại nằm trong tay Diana?

Những câu hỏi ập đến khiến anh có chút nghi ngờ. Đầu óc anh lại 1 lần nữa choáng váng. Vứt ngay chiếc điện thoại xuống, Eric rên rỉ nhắm mắt lại, cố gắng ngủ để quên đi cơn sốt cùng cái bụng đói đang hành hạ mình. CHƯƠNG 31.2:

Diana bước vội về phía căn phòng tối. Tay cô xách 2 túi đồ lớn, đặt chúng xuống sàn, cô vặn chìa. Trong phòng vẫn tối, không có dấu hiệu nào cho thấy người trong phòng đã tỉnh dậy. Xách 2 túi đồ vào bếp, cô đặt vội chúng lên chiếc bàn thủy tinh rồi quay ra chỗ giường anh. Chiếc điện thoại trắng cô bỏ quên đang rung lên. Ánh sáng heo hắt phát ra từ chiếc điện thoại, cô vội bật máy.

Nhấn nút nghe, chân cô bước về phía gian bếp, mắt liếc nhìn anh vẫn đang nằm im bất động. Diana nói nhỏ:

-Em nghe đây chị.

Bên kia, giọng nữ cao gào lên:

-Con bé kia em chết dí ở đâu đấy hả? Có biết chị đã gọi em bao nhiêu cuộc rồi không?

Cô nhăn mặt, đẩy chiếc điện thoại ra xa, xoa xoa cái tai đáng thương đang ù đi của mình. Cô nhăn nhó nói:

-Em xin lỗi! Em để quên điện thoại ở nhà bạn, lúc ra đến siêu thị mua đồ giùm nó mới phát hiện. Chị thông cảm. Em vừa về tới đây.

Cô gái bên kia đã hạ giọng, vẫn còn bực tức:

-Hừ! Làm chị tưởng đâu em không thèm nghe điện của chị luôn rồi chứ.

Cười hì hì, cô nói:

-Em nào dám! Thế chị gọi em có việc gì không?

Bên kia lại nói, giọng có chút háo hức:

-Chị nghe Bonnie nói trường em sắp tổ chức lễ hội à? Giao lưu gì đấy giữa các trường.

Diana nhăn mặt, cô đáp:

-Vâng! Sao thế chị?

-Em và chồng iu có tham dự không?

-Em chưa biết. Chắc không!

-Không đc à nha! Em và mọi người phải tham dự cho chị. Chị sẽ ra lệnh cho Bonnie và Honey chuẩn bị ọi người. Trước hôm diễn, chị sẽ về tổng dợt và kiểm tra. Ok?

-Chị à! Em không thích.

Cô gái bên kia cười gian xảo:

-Thiên Thần đáng yêu, em phải ngoan ngoãn nghe lời chị biết chưa. Không cãi nhiều! À này nhấn lại với con Gấu Túi kia là chị sẽ về gặp mặt vợ yêu của nó đấy. Thế nhé cưng! Bye em. Moa!

Cô chưa kịp nói thêm câu nào thì cô gái bên kia đã cúp máy. Cười khổ với cô chị dâu quái gở này, Diana nhét chiếc điện thoại vào túi xách, quay lại chỗ Eric.

Gỡ chiếc khăn lạnh giờ đã nóng bừng, cô lột 1 miếng làm mát vừa mua ở tiệm thuốc dán lên trán anh thay vì phải dùng đá lạnh. Bưng chậu nước cùng chiếc khăn vào trong nhà vệ sinh, cô lại quay ra. Kéo người anh nằm ngay lại, Diana chỉnh chiếc chăn lệch, đang quần quanh người anh cho ngay ngắn, nhìn anh, cô thở dài.

Lau dọn đồng nồi chén trong bếp, cô giặt khăn lau sạch kệ, dọn sạch bàn. Lôi thức ăn trong túi vừa mua, cô sắp xếp các thứ cho vào tủ lạnh. Sau 1 hồi phân loại, chiếc tủ lạnh rộng tuếch của anh đã đc lấp đầy. Bắc chiếc nồi nhỏ lên bếp, cô bắt đầu nấu cháo. Thái thịt, hành 1 cách cẩn thận, cô mau chóng nấu chúng thành 1 món cháo thơm lừng. Rắc thêm chút tiêu cay nồng, chẳng bao lâu sau nồi cháo đc hoàn thành.

Mùi thơm của thịt, rau thơm và đậu xanh, xem lẫn hương nồng nàn của tiêu mau chóng lan tỏa khắp căn phòng trống vắng. Nghe lập tức, có tiếng động vang lên khiến cô vội chạy ra xem. Eric trở người, anh khẽ ho, đôi mắt lục mờ ảo mệt mỏi chớp. Diana cúi đầu nhìn anh, cô nhẹ hỏi:

-Anh tỉnh rồi à? Uống miếng nước nhé!

Nói rồi cô với tay rót cho anh cốc nước lọc. Nâng đầu anh dậy, cô kê chiếc ly cùng cái uống hút trắng lên môi anh. Eric nhẹ hút. Anh đỡ đầu nhìn cô, môi khẽ nói:

-Em làm gì ở đây?

Liếc mắt nhìn anh, cô đặt ly nước xuống, chống mấy cái gối lên cao cho anh dựa lưng vào. Cô mắng:

-Đồ ngốc! Ôm sao không gọi cho em hả? Ryan không nói chắc anh tính giấu luôn chuyện này phải không?

Anh nhìn cô, chớp mắt:

-Xin lỗi! Tại anh không muốn làm phiền em.

Vuốt vài sợi tóc lòa xòa trước mắt anh, cô dịu dàng nói:

-Anh là bạn trai của em, lo cho anh là chuyện đương nhiên cơ mà.

Eric hơi giật mình, anh nhìn cô ngạc nhiên. Diana chỉ cười không đáp, ánh mắt cô không biểu lộ bất cứ điều gì. Cô chỉ đứng dậy, nói nhẹ:

-Em đi lấy đồ cho anh ăn.

Để lại Eric vẫn còn ngạc nhiên, đỡ đầu.

1 lúc sau, cô quay ra, tay bê tô cháo nóng hổi thơm lừng ngồi xuống cạnh anh. Eric nhìn cô, anh hỏi:

-Em nấu à?

Héch mặt lên trời, cô cười cười:

-Chứ còn ai!

Anh mỉm cười, đưa tay tính cầm chiếc muỗng cô đã nhanh tay múc muỗng cháo lên thổi. Ngạc nhiên, anh chau mày nhìn động tác của cô, ngờ ngợ hỏi:

-Em... không tính dứt anh ăn đấy chứ?

Cô lại cười tinh quái:

-Yep! Nào bé ngoan há miệng ra nào.

Eric nhìn cô gái trước mặt mình đang cười tươi rói, vẻ mặt như đang chăm trẻ con, anh bất giác cười khở. Nhắc nhở, anh mở miệng để cô dứt. Mùi tiêu sặc lên mũi anh, khiến đầu óc choáng váng của anh có phần đỡ hơn. Cái bụng đói meo của anh cũng không còn cồn cào khó chịu nữa. Cô vừa dứt vừa hỏi:

-Mấy bữa nay anh không ăn gì à?

Anh lắc đầu, miệng vẫn không ngừng nuốt:

-Thằng Ryan có qua đây mua thuốc cho anh nhưng nó đâu có biết nấu ăn.

Nhăn mặt, cô lại hỏi:

-Gói mì trong bếp là anh làm?

Anh lắc đầu:

-Là Ryan làm đấy. Nhưng anh có ăn nổi đâu.

Nhìn cái tô rỗng còn lại trên tay mình, cô nhắc nhở rửa:

-Ai đời lại đi cho người ốm ăn mì, Ryan thật là.

Eric chỉ cười không đáp. Diana cất chiếc tô vào trong, quay ra, cô đưa anh vài viên thuốc cùng cốc nước:

-Uống thuốc đi!

Rất ngoan ngoãn, Eric nuốt mấy viên thuốc. Anh thở hắt ra, mệt mỏi nghiêng đầu qua 1 bên mà nhắm chặt mắt. Đầu anh vẫn còn rất đau.

Nhẹ đỡ anh nằm xuống, cô kéo lại chăn cho anh. Hôn nhẹ vào má anh, Diana thì thầm:

-Ngủ đi nhé!

Cô quay người, thu dọn những tờ báo, sách vở vứt lung tung trên sàn nhà. Cô lướt nhìn căn hộ cao cấp của anh, tất cả vô cùng đơn sơ. Có ánh sáng hắt lên khiến cô chú ý. Cạnh chiếc tivi, 1 vài khung ảnh đc đặt lộn xộn ở đây. Mắt kính đã phủ bụi mà không có người lau chùi. Tò mò, cô giặt sạch 1 chiếc khăn lau đi lớp bụi trên kính. Những người trong tranh hiện ra rõ nét.

Tấm ảnh của Eric 3 năm về trước đang khoác vai anh trai, kẻ mà cô mãi mãi không bao giờ quên. Richard Franks trong hình cười tươi rói cùng em trai. Cô chưa chút cười.

“Mẹ kiếp! Anh cũng có em trai vậy tại sao không hiểu cho 1 người chị như tôi chứ.”

Nghĩ thầm, cô đặt khung hình xuống, cầm cái khung tiếp theo. Lại 1 tấm hình nữa chụp Eric tốt nghiệp cấp 3 tại nơi cô đang học, đứng cạnh là anh trai. Từng khung hình đc lau đi, lớp bụi biến mất, kỉ niệm của anh cùng Richard hiện rõ trong ánh mắt cô. Khung ảnh cuối cùng là khung ảnh to nhất. Nhưng trên khung ảnh đó, vô số vết nứt hiện lên. Nhẹ tay lau đi lớp bụi mờ, Diana giặt mình.

Gia đình của Eric! Người đàn bà quý phái, xinh đẹp bế đặt tay lên vai 1 đứa trẻ có đôi mắt màu lục và mái tóc nâu. Quý ông thanh lịch bế 1 đứa trẻ 7 tuổi trên tay. Thằng bé đáng yêu với đôi mắt lục y như người anh trai cùng mái tóc màu đồng của bố. Cả 4 người đều cười rất tươi, rất rạng rỡ. Gia đình trong bức hình tưởng chừng như rất hạnh phúc.

Thế nhưng, trên mặt kính lại là vô số vết nứt như thế bị vật gì đó ném vào. Cô đưa mắt nhìn về phía chàng trai đang nằm im ắng, tiếng thở đều đều trên giường, Diana thở dài. Tuy không đc ở bên bố mẹ nhiều những mỗi năm vào những kỳ nghỉ cô vẫn đc cùng bố mẹ đi chơi, cùng gia đình sum vầy bên nhau. Hay đôi khi, bố mẹ cũng trở về thăm cô cùng anh và em trai. Để bọn cô sống 1 mình, bố mẹ Diana chỉ muốn con đc tự lập chứ không hề bỏ mặc.

Xem ra cô đã sướng hơn anh rất nhiều lần rồi. Nhìn lại 1 lần nữa những khung ảnh đó, tim cô có chút rung động trước con người mang tên Eric Franks. Nhìn anh, cô thì thầm:

-Chúng ta đều giống nhau mà thôi. Chỉ có điều em may mắn hơn anh. Vì vậy, dù có thế nào, em cũng sẽ cố gắng bù đắp lại cho anh khoảng trống kia. Xin lỗi!

33. Chương 33

CHƯƠNG 33.1: GIẤC MƠ NỐI TIẾP GIẤC MƠ

Căn hộ cao cấp ngập chìm trong bóng tối, đầu đó ngoài kia, tiếng bước chân giẫm nhẹ trên nền gạch. Tất cả chỉ còn là những cái bóng mờ ảo dưới ánh trăng chiếu xuyên qua bức tường thủy tinh chịu lực với tấm rèm mỏng phát phơ. Ánh đèn ngủ vàng nhạt hiu hắt rọi lên 2 con người trong phòng.

Anh nằm đó, vẫn im lìm ngủ. Gương mặt tuyệt mỹ tĩnh lặng như nước hồ, hàng mi khẽ động đậy. Cô ngồi đó, tay vẫn không ngừng bấm trên chiếc điện thoại cảm ứng màu bạc. Ánh sáng trắng hắt lên gương mặt yêu kiều của cô, phản chiếu những con chữ nhỏ lên trông mắt hổ phách trong suốt kia. Khóe môi anh đào khẽ nhếch khi nhìn vào tấm hình trên màn hình điện thoại.

Chợt anh nhăn mặt, tiếng nói cất lên, hoảng loạn và tha thiết:

-Bố mẹ đừng bỏ anh em con. Con xin 2 người. Đừng bỏ rơi chúng con. Bố mẹ, con sẽ ngoan mà. Con hứa con sẽ ngoan, sẽ vâng lời. Đừng để chúng con ở lại!

Anh vẫn không ngừng gọi bố mẹ, không ngừng van nài họ. Gương mặt phẳng lặng nhẩn nhúm lại, đầu anh không ngừng xoay qua xoay lại. Bàn tay nóng siết chặt lấy tay cô. 1 giọt nước mắt chậm chậm lăn qua khóe mắt của anh.

Cô giật mình buông lơi chiếc điện thoại trong tay, vội giữ chặt lấy tay anh thì thầm:

-Eric bình tĩnh đi anh. Bố mẹ sẽ không bỏ rơi anh đâu. Nghe em nói nào. Bố mẹ sẽ không bỏ rơi anh đâu!

Tiếng nói êm dịu của cô thì thảo bên tai anh. Gương mặt anh giãn ra:

-Bố mẹ sẽ không đi nữa chứ? Sẽ ở lại bên con chứ?

Cô lại thì thầm:

-Phải! Bố mẹ sẽ ở lại bên anh. Sẽ không đi nữa. Nào mau ngủ đi, mau khỏi bệnh nữa nhé. Có thể bố mẹ mới ở bên anh.

Khóe môi anh mỉm cười, nụ cười rất ngây ngô:

-Con hứa, con sẽ ngoan. Con sẽ ngủ, sẽ mau hết bệnh. Bố mẹ đừng bỏ con nhé, sẽ giữ chặt tay con đấy nhé.

Cô nhếch môi cười:

-Ừ!

Anh lại im lặng chìm lại vào giấc ngủ.

Đôi tay cô đưa lên, vuốt những sợi tóc lòa xòa của anh. Lau đi giọt nước mắt đọng lại trên khóe mắt. Trán anh đã bớt nóng hơn rồi. Thay cho anh miếng dán khác, cô ngược nhìn màn hình điện thoại. Đã hơn 12h khuya rồi. Bước về phía chiếc ghế sofa dài, Diana nằm lên đấy, cô gảng ngủ. Đêm càng lúc càng khuya, trong giấc ngủ, những kỉ niệm, hình ảnh lại hiện lên rõ ràng nhất trong tâm trí mỗi người. Hơi lạnh của chiếc máy điều hòa phủ lên người của cả 2.

.....

Rầm!

Cánh cửa nhà kho cũ kĩ bật mở. Chàng trai với mái tóc màu đồng cùng đôi mắt màu lục sáng rực đầy lo lắng và hoảng loạn xông vào. Chiếc áo đồng phục trắng tinh thấm đẫm mồ hôi. Bước chân anh vội vã chạy trên sàn nhà ẩm ướt, trơn trượt. Dọc con đường với những thùng hàng bằng gỗ chất 2 bên mắc vài bóng đèn tròn màu xanh hiu hắt.

Tâm trí anh ngập đầy lời khiêu khích kia. Phong thư đỏ với hàng chữ bạc cùng huy hiệu 2 giọt nước gắn với sợi xích bạc nối với 2 chiếc lông vũ đen in kèm ám ảnh trong trí nhớ anh. Nỗi lo sợ đè nặng tâm trí anh. Con tim anh đập mạnh, ruột gan anh nóng hết cả lên, miệng không ngừng lầm bầm:

-Richard anh ở đâu?

Con đường kết thúc, mở ra trước mắt anh là 1 căn phòng rộng, chính giữa là bóng đèn tròn lồng trong chiếc chụp bằng thiếc, phát ánh sáng trắng lắc qua lắc lại trên trần. Phía dưới ánh đèn, 1 thân hình nằm im bất động. Anh chạy vội đến đó, gương mặt của người kia quay sang 1 bên, chiếc áo sơ mi trắng thấm đẫm 1 màu máu đỏ thẫm. Sàn nhà bê bết những vetch máu dài chảy lênh láng.

Mùi tanh xộc lên mũi, khiến anh muốn ói. Đôi tay run rẩy xoay gương mặt của người kia lại. Giật mình, đôi mắt lục mở lớn, ngập tràn sự bàng hoàng xen lẫn đau đớn. Chạm vào gương mặt gần như đã biến dạng và bê bết máu, anh run rẩy gọi:

-Richard! Richard! Anh có nghe thấy tiếng em gọi không?

Người kia khê cử động, bàn tay chẳng chặt vết rạch, đốt ngón tay đã bị bẻ gãy, trườn đến tay anh. Anh vội vã nắm lấy, kinh hoàng nhận ra bàn tay của anh trai đã không còn nguyên vẹn.

Giọng nước mắt trong rơi xuống ngực Richard, hòa cùng máu. Đôi mắt kia khê chớp, ánh lục mờ sương nhìn vào anh. Đôi môi trắng bệch thì thảo, yếu ớt như ngọn cỏ trong đêm:

-Eric! Em trai của anh!

Nâng đầu anh trai dậy, máu vấy lên chiếc áo trắng của anh. Bàn tay anh đầy máu. Giọng nói nghẹn ngào:

-Anh à! Em đây, em là Eric em trai của anh đây. Đừng bỏ em lại! Anh!

Richard khẽ cười, máu trào ra từ khóe miệng anh, vùng ngực trần thấm đẫm máu, 1 vết thương chưa lành. Liếc mắt nhìn vết thương cháy đen trên ngực mình, anh nói:

-Nghe anh, đừng khóc, phải mạnh mẽ lên thay anh sống tiếp phần đời còn lại.

Anh mất lực của Eric rực cháy. Ngọn lửa thù hận bùng lên từ đáy mắt, nghiêng rằng, tay anh siết chặt:

-Em nhất định sẽ trả thù cho anh!

Anh khẽ lắc đầu bằng sức lực của mình, nhìn em trai:

-Eric ngốc! Đừng trả thù cho anh, em sẽ không đấu lại họ đâu. Nghe anh, hãy sống thật hạnh phúc. Hãy nhớ rằng lun có người anh này bên cạnh em.

Nụ cười nguội dần trên môi anh, đôi mắt mờ dần mờ sương. Hơi thở yếu ớt của Richard Franks tắt đi. Thân xác lạnh ngắt, bất động đầy máu trên tay Eric.

Eric hoảng loạn nhìn anh:

-Richard! Anh ơi, đừng dọa em. Tỉnh lại đi anh! Đừng bỏ rơi em. Richard!

Tiếng thét của anh vọng lại trong nhà kho rỗng. Gọi tên anh trai, gào thét trong nước mắt nhưng không còn nữa rồi. Đôi tay Richard lạnh ngắt buông lơi. Vết xeo mang huy hiệu 2 giọt nước nối với 1 sợi xích bạc kết với 2 cọng lông vũ in trên mảng da thịt của anh. Dấu nung khiến mảng thịt khét, cháy đen lại. Khiến cho huy hiệu ấy càng rõ ràng hơn. Đen đến chói mắt trên nền đỏ rực của máu. Con tim gào thét, đôi mắt của Eric rực lửa, tay anh nắm chặt:

-Em nhất định sẽ trả thù cho anh!

-RICHARD!

-DANNIEL!

2 tiếng thét cùng vang lên 1 lúc. Eric bật dậy trên giường. Trán anh ướt đẫm mồ hôi. Đôi mắt anh mở to, tay siết chặt tấm ga giường. Phía bên kia phòng khách, Diana cũng bật dậy. Trán cô cũng ướt đẫm mồ hôi. Vội bước vào chỗ anh, cô nhìn thấy anh đang ngồi thẫn thờ trên giường.

Eric nhìn cô, giọng nói anh run rẩy. Ôm lấy thân hình của cô tìm 1 chút hơi ấm, tim anh vẫn còn đập mạnh. Eric sợ hãi nói:

-Anh nhìn thấy cảnh đó. Lại 1 lần nữa anh nhìn thấy Richard trong căn nhà đó. Anh ấy đã buông tay anh để đi mãi!

Cô đau xót ôm anh trong tay mình. Vuốt nhẹ mái tóc bết mồ hôi của anh, giọng cô run run:

-Em hiểu! Đừng sợ, còn có em ở đây cùng anh mà.

Chính cô cũng không biết làm thế nào. Tim cô cũng đau thắt lại khi 1 lần nữa giấc mơ ấy trở về trong cô. Giọt nước mắt khô lặn. Hình ảnh màu máu thấm ướt mảng tuyết trắng và gương mặt tái nhợt của Danniell vẫn còn ám ảnh cô. Cô nhìn thấy bàn tay mình đầy máu của em. Nhìn thấy gương mặt y như mình cùng đôi mắt hổ phách trong vắt. Nhìn thấy nụ cười ấm áp vô cùng như mặt trời. Câu trần trối cuối cùng vẫn còn đó, vang vọng trong tâm trí cô.

"Snow! Em.... có lẽ phải xa chị rồi nhỉ?..... Công chúa của em giao lại cho chị..... Nhất định phải làm cô ấy hạnh..... phúc. Chị hứa nhé!" CHƯƠNG 33.2:

Ngôi biệt thự sang trọng im lặng trong bóng tối. Khắp không gian rộng lớn ngôi biệt thự sang trọng và xa xỉ vô cùng. Cũng như bất cứ ngôi nhà nào khác ở xung quanh, nơi đây rộng lớn trang trọng và uy nghi. Chỉ

có khác chi chính là không khí bao quanh nó. Lạnh lẽo và u tối chính là đặc trưng ở nơi đây. Chỉ những vị khách đặc biệt mới dám bước chân vào nơi này.

Ngôi nhà tách biệt khỏi mọi vật khác, nó im lặng. Người ta chỉ biết rằng nơi đây thuộc quyền sở hữu của 1 người đàn ông giàu có cùng cô con gái xinh đẹp của mình. Người đàn ông lịch lãm trong bộ vest xám bước ra từ chiếc Lexus Is600hl luôn là bí ẩn trong mắt những người hàng xóm nơi đây. Ngay cả cô con gái của ông ta cũng là tâm điểm chú ý của tất cả khi cô gái này luôn xuất hiện vào những lúc trời đã về khuya.

Vào bên trong ngôi nhà, ấn tượng đầu tiên của người ta chính là cái lạnh lẽo của nơi đây. Sàn nhà lát gạch hoa cương màu cẩm thạch xanh sáng bóng nhưng lại lạnh tựa như đá. Bộ sofa trắng muốt nổi rõ trong màn đêm đen tuyền của nơi đây. Ấm áp nhưng lại lạnh lẽo đến rợn người. Những bức tường cao ốp gỗ và sơn màu tím nhạt càng khiến nơi này thêm phần tăm tối.

Trong ánh sáng heo hắt từ phía nhà bếp hắt ra, người ta nhìn thấy từng bậc thang rộng dẫn lên cao. Tay cầm inox ánh lên 1 vẻ lạnh buốt. In bóng trên mặt kim loại là hình ảnh cô hầu gái đang đứng trong bếp trên dãy kệ gỗ sang trọng. Những thiết bị hiện đại nhưng ít được sử dụng.

Tiếng nước róc rách chảy xen vào tiếng va chạm của chén đĩa vang vọng trong ngôi nhà. Cô hầu gái nhăn mặt, ánh mắt thoáng vẻ sợ hãi liếc về phía cầu thang xoắn to lớn nằm khuất trong bóng tối kia. Ánh đèn huỳnh quang trắng hắt lên mặt cô gái, cô ta lại quay lại công việc của mình, cố gắng làm thật nhanh và nhẹ nhàng.

Kể từ lúc mới đến làm ở đâu đến giờ, cô gái lúc nào cũng trong trạng thái hồi hộp, lo sợ và cảnh giác. Cả cha con nhà này đều rất khó đoán và kinh khủng. Cô chủ lúc nào cũng lạnh lẽo, rất dễ nổi nóng. Còn ông chủ bao giờ cũng vắng mặt nhưng khi xuất hiện thì ngay lập tức không khí trong nhà thay đổi. Không những lạnh hơn mà còn rất căng thẳng.

Đưa tay tắt đi chiếc đèn, cô gái mò mẫm trong bóng tối. Tiếng bước chân vang lên trên nền gạch. Bàn chân trần của cô hầu gái chạm vào nền gạch lạnh buốt. Dù đã làm ở đây được 2 năm nhưng cô vẫn không thể nào thích nghi được với bóng tối và cái lạnh của nơi này. Rút chiếc điện thoại trong túi, bật máy, cô gái soi ánh sáng nhỏ bé, bàn chân từng bước bước.

Tầng 2 hiện lên trong mắt cô gái. Trước phòng cô chủ, 1 bóng đen đang đứng đấy. Cô hầu run rẩy chiếu chiếc điện thoại từ bộ quần áo xám lên trên. Thân hình rắn chắc và mạnh mẽ của người đàn ông hiện lên mờ ảo. Gương mặt trung niên đã rắn rỏi và già đi theo năm tháng nhưng vẫn giữ được 1 nét phong trần, sắc xảo như ngày còn trẻ.

Đôi mắt đen thẳm, sâu hun hút nhưng không chút tình cảm của người đàn ông chiếu vào gương mặt sớm đã trắng bệch vì sợ hãi của cô gái trẻ. Chiếc điện thoại buông lơ lửng rơi tuột xuống sàn nhà. Âm thanh khô khốc của chiếc điện thoại chạm sàn và vỡ tung vang lên, vọng lại khắp hành lang. Người đàn ông lạnh lùng ra lệnh:

-Cô bị đuổi việc!

Cô hầu gái vội vã bỏ chạy lên cầu thang. Đường như cô ta sợ rằng chỉ cần ở đây 1 chút nữa thôi người đàn ông này sẽ giết chết mình.

Để mặc cho cô gái chạy mất trong bóng tối, ông ta lại tiếp tục lắng nghe tiếng kêu gào, van xin và khóc lóc của cô gái trong phòng. Bàn tay to lớn siết chặt lấy tấm hình đã cũ trong tay. Khóe môi khẽ nhếch, nụ cười chua xót nhưng đầy hận thù. Từng tiếng van xin đó, ông ta vẫn còn nhớ rất rõ. Chưa bao giờ quên tuổi thơ đau đớn và bất hạnh mà ông ta đã gây ra cho đứa con gái duy nhất của người mà ông ta yêu.

Victoria, cái tên mà con bé được đặt theo như tên của cha nó khiến ông căm ghét. Ginny là cái tên mà ông bắt cô ấy phải đổi cho nó khi con bé về nhà ông. Thật không ngờ đến tận bây giờ, con bé đó đã lớn thế này. Nó càng khiến ông nhớ về người con gái đó. Người mà ông yêu say đắm cũng chính là người mà ông không thể nào quên đi được. Rango khẽ nói, tiếng nói ông tan vào không khí:

-Ginny ta xin lỗi con! Có trách hãy trách bố con đã khiến con phải khổ sở thế nào.

Quay bước, bóng dáng cao lớn cô độc của người đàn ông quay trở về thư phòng.

.....

Trên bàn gỗ nhỏ, dưới ánh lửa đỏ ấm áp, trái tim người đàn ông tên Rango lạnh lẽo như thể nó đã chết từ rất lâu rồi. Ánh lửa soi rõ hình ảnh của 3 con người kẻ vai nhau trong khung ảnh nhỏ đặt trên bàn. Rango nhắc khung hình lên xem, ông cười cay đắng:

-Victor mày có nhìn thấy không? Con gái mày bây giờ chính là quân cờ trong tay tao. Tao sẽ hành hạ nó để trả thù mày.

Đôi mắt đen sâu thẳm đầy hận thù nhìn vào hình ảnh chàng thanh niên đeo kính với mái tóc màu hạt dẻ đang đứng cạnh 2 người bạn. Đó chính là Victor Clanne.

Đứng giữa 2 chàng thanh niên là 1 cô gái trẻ có gương mặt y hệt như Ginny bây giờ. Mái tóc cam rực rỡ buông dài trong nắng. Khóe mắt ngập đầy hạnh phúc. Môi hồng nở nụ cười rất tươi. Chính cái nụ cười ấy đã khiến trái tim Rango thổn thức, xuyến xao. Người con gái ông yêu nhất-Lily Gil-mẹ của Ginny Clanne. Bên cạnh cô gái chính là chàng trai với đôi mắt đen sâu thẳm.

Khác với Victor, Rango là người điển trai, ngạo nghễ và lạnh lùng. Mái tóc đen chải dựng cùng chiếc khuyên lấp lánh, nụ cười cao ngạo đã khiến không biết bao cô gái gục ngã. Thế nhưng trong đôi mắt Rango, chỉ có duy nhất cô bạn thân Lily. Mong chờ, dõi theo, quan tâm và chăm sóc cô bạn là điều Rango trẻ luôn làm.

Khi đã có dc 1 cơ ngơi vững chắc cho chính bản thân, chàng Rango trẻ tuổi quyết định cầu hôn cô gái đó. Kế hoạch về 1 bữa tối lãng mạn cùng chiếc nhẫn mà cô ấy thích đều dc Rango kể cho người bạn thân là Victor nghe. Và rồi bữa tối quan trọng ấy cũng tới. Lịch lãm trong bộ vest xám đắt tiền, Rango đến nhà hàng nhỏ mà 2 người hay đến. Cô ấy xuất hiện rạng rỡ và thuần khiết như 1 thiên thần. Bữa tối vẫn diễn ra đúng như dự tính.

Cây đàn piano trắng dc chính Rango bố trí hiện lên dưới ánh đèn. Bài hát êm dịu ngọt ngào vang lên. Cả không gian trầm ấm ngập đầy ánh nến cùng màu vàng dịu ngọt của những chup đèn nhỏ. Giọng hát của chàng Rango trẻ tuổi trầm ấm khiến bao người ngây ngất thể nhưng. Khi bài hát kết thúc, Rango chỉ kịp nói 2 chữ “Lily em....” đã bị 1 người khác chen vào.

Victor Clanne xuất hiện, tay cầm bó hoa Ly xinh đẹp cùng chiếc hộp nhung đỏ đến trước mặt Lily. Hắn ta quỳ gối và nói:

-Lily Gil em có đồng ý lấy anh không?

Cô gái ngỡ ngàng còn hắn ta lại giả vờ ngượng ngùng, trắng trợn bảo tất cả đều do hắn dàn xếp và nhờ Rango giúp đỡ. Và kết quả của màn kịch đó chính là tấm ảnh Lily Gil trong chiếc váy cưới trắng tinh khôi cùng nụ cười hạnh phúc.

Rango nhớ rất rõ cái ngày đó. Nắng rất đẹp và bầu trời xanh mát, lễ đường ngập sắc xanh của những quả bóng tròn cùng loài hoa cô ấy thích. Ông đã ngồi đó bên chiếc đàn dương cầm trắng để đàn cho họ. Đám cưới của Victor Clanne và Lily Gil. Đám cưới hạnh phúc nhưng lại là nhát dao vô hình găm thẳng vào tim ông. Để rồi không bao lâu sau, Victor chết.

Lily đã tìm đến ông như 1 người bạn tìm kiếm sự giúp đỡ. Lấy cô ấy, cho cô ấy 1 bờ vai 1 chỗ dựa 1 mái nhà nhưng sự hận thù trong ông quá lớn. Nhìn cô ấy bên cạnh mình nhưng vẫn mãi nhớ về 1 hình bóng khác khiến Rango tức giận. Để rồi giờ đây, cô đơn trong chính ngôi nhà của mình, tấm mình Lily in sâu trong đáy mắt ông. Tấm hình nhỏ nhắn nhúm bởi cái siết chặt của ông. Rồi 1 giọt nước mắt rơi xuống.

Tách!

Tiếng nước mắt rơi trên tấm hình cũ. Rango gục đầu xuống bàn, giọng nói ông nghèn nghẹn:

-Lily anh xin lỗi! Anh xin lỗi em! Hãy tha thứ cho anh. Tha thứ cho anh có dc không?

1 câu hỏi mãi mãi không có dc câu trả lời. Cô gái mà ông yêu đã không còn bên cạnh ông nữa rồi. Tất cả giờ đây chỉ còn là 1 khoảng trống không dc lấp đầy trong ông mà thôi. Chính ông là người đã tạo ra bi kịch này để rồi trái tim ông rỉ máu từng ngày. Từng ngày! Trong hối hận và đau xót. Mỗi thù cùng tình yêu đó chôn chặt trong tim ông, chưa lúc nào phai nhạt và..... chưa lúc nào dừng lại. [Tóm tắt phần giữa]

Lễ hội giao lưu giữa các trường đã đến lúc bắt đầu, nhóm Diana cùng Eric và Ryan đi cửu làm đại diện tham gia vào lĩnh vực văn nghệ và công nghệ thông tin. Harry đi cửu đi thi công nghệ thông tin cho trường. Còn lại tất cả sẽ đi Herrera và Ina chuẩn bị cho phần thi văn nghệ. Trong lúc tập luyện, Ryan phát hiện rằng chiếc đàn violin trắng đã gắn bó với Violet rất lâu cùng với biết bao kỷ niệm bên cạnh Danniell. Dù đau lòng cách mấy, Violet vẫn cố gắng dự thi cùng chiếc đàn trắng như 1 món quà dành cho người cô yêu tha thiết.

Đến sát ngày thi, 1 cô gái xuất hiện, cô gái này khiến Eric bắt đầu hoài nghi về thân phận thật sự của Diana. Cô gái mang tên Stella Armstrong. Anh vô tình nghe được cuộc đối thoại giữa Stella, Diana và Billy nói về mình cùng cái chết của Richard. Blood lại 1 lần nữa xuất hiện đầy đủ các gương mặt trừ Prince D kể từ lúc Stella trở về càng khiến Eric nghi ngờ.

Đột nhập vào cơ sở dữ liệu của Blood không thành, anh cho người tiềm kiếm nơi mà những học sinh trao đổi đang theo học. Eric phát hiện Harry, Mars, Ina, Herrera đã tốt nghiệp cách đây 1 năm và Billy cũng như Jackson đã tốt nghiệp cách đây 2 năm. Ngoài ra, họ chính là những cựu học sinh của ngôi trường anh đang theo học. Lí do mà không 1 ai trong trường biết họ là bởi vì họ chỉ theo học 3 năm phổ thông sau đó thi vào những trường đại học danh tiếng.

Ngoài nơi họ đang làm việc, Eric hoàn toàn không điều tra được bất cứ điều gì khác. Lúc này, thông tin về Ginny đi hé lộ. Harry đã đột nhập vào cơ sở dữ liệu của Rango. Tất cả phát hiện được rằng mẹ ruột của Ginny đã bị giết chết cách đây 5 năm mà không hề hay biết. Rango đã bịt miệng tất cả các cơ quan điều tra và che dấu mọi thông tin về người vợ đã mất cùng cô con gái.

Trong ngày giỗ của Danniell, Diana lại tình cờ phát hiện được mối quan hệ của Rango, Lily, Victor và bố mẹ mình. Cô biết được rằng, mẹ của Ginny là bạn học của mẹ mình, biết được lí do tại sao Rango căm ghét Ginny đến thế. Cô bắt đầu cảm thấy thông cảm với cô gái mang tên Ginny Clanne hay đúng hơn là Victoria Clanne. Thế nhưng sau khi Stella, Jackson và Billy cùng bố mẹ cô về nước. Những chuyện không hay bắt đầu xảy ra.

Ginny trong 1 lần thực hiện chuyến giao dịch vô tình thấy được gương mặt thật của Princess D khi đang đánh nhau với 1 nhóm nào đó. Cô ta đã thỉnh cầu sự giúp đỡ từ Rango để truy tìm thân phận thật của những người đứng đầu Blood. Vô tình thay, cô phát hiện Prince D mà mình từng quen lại không phải là Prince D thật. Tức giận vì sự lừa gạt của Diana, cô tìm đến Eric.

Đưa tất cả những giấy tờ có liên quan về thân phận của Diana cho anh, Ginny mong muốn sự hợp tác để có thể hạ gục Diana. Ryan vô tình biết được bí mật đó, anh cay đắng nhận ra Violet chính là G.F của Blood. Nhưng Ryan không hề từ bỏ cô, anh đã gặp Violet cùng Diana, nói với họ những gì anh nghe được. Thế nhưng trái với dự tính của Ryan, Diana hoàn toàn biết được tất cả.

Chính cô đã cố tình để Eric và Ginny phát hiện những sơ hở trong hành động của cô. Bởi Diana biết sự thật trước sau cùng sẽ phơi bày và quan trọng hơn hết, cô biết mình đã yêu Eric. Vì thế cô không muốn phải tiếp tục lừa gạt anh. Trong quán bar của thành phố, Eric đã gỡ bỏ chiếc mặt nạ bạc của Princess D, tức giận khi biết rằng người con gái mà anh luôn tin tưởng lại chính là kẻ mà anh hận nhất.

Quá khứ cùng sự hận thù che mất lí trí của Eric, anh cho người cắt đứt thắng xe của Diana vào 1 buổi chiều mưa, xé nát hợp đồng quan hệ giữa họ. Diana trong lúc lái xe đến mộ Danniell thì phát hiện xe đã đứt thắng. Cô kịp thời nhảy ra khỏi xe trước khi chiếc xe lao thẳng xuống vực. Chấn thương, Diana chỉ kịp gọi điện cho Ina đến đón. Trong lúc đó, Ginny cho người bắt Violet đi.

Nắm rõ điểm yếu của Diana chính là Violet, Ginny cùng Saphia đã cho người bắt cóc Violet để hành hạ. Lửa giận bùng cháy khi sự thật Violet chính là người mà Prince D yêu khiến Ginny mất đi tự chủ. Cô ta đánh đập, hành hạ Violet bất chấp sự xuất hiện của Ryan. Ryan vô tình nhìn thấy Violet bị bắt đi, anh vội vàng đuổi theo và phát hiện ra bộ mặt thật của Ginny. Nhưng tất cả quá muộn. Ginny mất tự chủ cả Ryan và Violet đều bị bắt trói và đánh đập.

Cửa nhà kho đột nhiên bị đập tung, Diana xuất hiện cùng Harry, Mars và Herrera cùng 1 số thành viên của Blood. Cô tức giận nhìn bạn thân, người mà Danniell đã nhờ cô chăm sóc bất tỉnh với những vết thương đầy người. Giao cho Harry cùng Mars đưa 2 người họ vào viện. Cô nhờ Herrera liên lạc với Kayla chị gái của Violet còn mình đích thân sự lý Ginny cùng Saphia.

Ngay trong buổi tối hôm đó, toàn bộ thành viên của Saphia đều bị bắt gọn, tất cả đều đc trả tự do. Riêng những thành viên tham gia vào việc đánh Violet và Ryan đều bị phế đi 1 cánh tay như 1 lời cảnh cáo. Saphia chính thức bị xóa sổ. Diana trực tiếp đánh gãy 2 chân của Ginny, khiến cô ta tàn phế suốt cuộc đời. Quay lại bệnh viện, Harry giật mình nhìn thấy người yêu vợ và chạy tới. Anh ngạc nhiên nhìn Kayla chạy đến trước cửa phòng bệnh của Violet. Violet trong trạng thái hôn mê đã tỉnh dậy sau Ryan. Tất cả mọi người lúc này mới biết Harry và Kayla đã quen nhau đc 3 năm. Chỉ chờ sau khi Kayla hoàn thành công việc, họ sẽ đám cưới.

Lúc này, Blood chính thức nhận đc thư khiêu chiến từ Qualy. Billy gọi điện về cho Diana, sau trận chiến, cô buộc phải rời khỏi New York và đến Đức sống cùng anh. Diana đắn đo, trước trận chiến vài ngày, cô tìm đến Eric. Khi cô đến nơi, Eric say xỉn gọi tên anh trai, cầm vỏ chai rượu rỗng, anh đập vỡ và đâm vào bụng cô. Mảnh thủy tinh sắc nhọn đâm sâu vào bụng Diana khiến cô bị thương khá nặng. Tuy nhiên, Diana lại không hề để Eric biết điều đó bởi cô biết mình đã gây ra quá nhiều tổn thương cho anh và hơn nữa ngày cô đến tìm anh chính là ngày giỗ của Richard.

Trước trận đấu, Diana đã nhờ Stella đến đưa Shin, cậu nhóc ở viện mồ côi về nhà mình. Cô sẽ đưa cậu nhóc đi Đưa cùng cô sau khi trận chiến kết thúc. Shin chính thức đc đổi tên thành Danniell Vrolen, trở thành con trai của Diana. Đến tìm Ginny, cô thông báo về cái chết của Lily Clanne. Ginny chỉ trầm lặng suy nghĩ. Và rồi Ginny đã thỉnh cầu ở Diana 1 điều. Đó chính là hãy giúp cô ta lật đổ Rango. Cái gậy đầu của Diana chính là cam kết của họ.

Trong màn đêm, chiếc xe màu bạc phóng vút đi, cuộc chiến cuối cùng bắt đầu.

34. Chương 34

CHƯƠNG CUỐI [PART 1]: TẠM BIỆT ANH, NGƯỜI EM YÊU!

Bãi sân rộng ở đường đua Hell xuất hiện vô số người. Bang chủ của Qualy đứng đầu, cả người toát ra khí thế lạnh lẽo vô cùng. Anh ung dung đưa tay dứt túi quần, mắt nhìn lướt qua những chiếc mặt nạ đỏ cùng huy hiệu ám ảnh anh trong mỗi giấc mơ. Huy hiệu 2 giọt nước màu đỏ cùng sợi xích bạc nối tới 2 chiếc lông vũ đen. 5 người đứng đầu của Blood dàn hàng ngang trước mặt anh. Hiên ngang và điềm tĩnh cùng sự bố trí nghiêm chỉnh thành từng hàng đã trở thành 1 nét đặc trưng rất riêng của Blood.

Có tiếng động cơ xe vang lên, tất cả đều quay đầu hướng nhìn. 3 chiếc xe hiện lên rõ nét trong màn đêm huyền bí. Chiếc Prosche màu bạc đặc trưng của Princess D dừng lại. Kế đến là chiếc BMW serie 6 màu trắng nổi bật của G.F và cuối cùng là chiếc Lamborghini Spyder màu xanh lá của Shine. Cả 3 con người cùng bước xuống. Khóe môi Lee khẽ nhếch, ánh mắt bất chợt lạnh tàn nhẫn nhìn vào cô gái đi đầu-Princess D.

Shine trở về vị trí cạnh bạn, ánh mắt anh nhìn thẳng vào Violet không chút nao núng. Cả khoảnh sân rộng lặng trang. Princess lên tiếng:

-Lee cùng Qualy đã khiêu chiến vậy các người muốn đấu thế nào?

Vấn điềm tĩnh và lạnh lùng, Lee cất giọng:

-Thành viên của 2 hội sẽ đánh nhau, 4 người đứng đầu đánh với nhau. Ok?

Princess D nhìn anh, đôi mắt màu hổ phách thoảng qua 1 nét sững sờ nhưng rất nhanh chóng, cô nở nụ cười đầy thách thức:

-Ok!

Quay về phía người của Blood, giọng nói uy quyền cất lên:

-Tất cả mọi người nghe đây. Trận chiến hôm nay, không 1 ai đc phép tử vong hay bị thương quá nặng. Đây chính là mệnh lệnh. Nếu có bất kỳ ai làm trái, chúng ta sẽ chính thức thực hiện 1 mạng đổi 1 mạng.

Blood đồng thanh:

-RỒ!

Tiếng hô vang vọng khắp đêm tối, tất cả những thành viên tự động tách ra chỗ khác, chừa chỗ lại cho những người đứng đầu. Shine tuyên bố:

-Tôi chấp nhận thua G.F!

Lee nheo mày nhìn bạn, anh không nói. Princess D lên tiếng:

-Ok! Vậy 2 người tránh chỗ khác đi.

Đợi cả 2 đã đi, Princess D mới nói:

-Eric anh nhất định muốn đấu với em sao?

Anh cười lạnh:

-Chuyện cô giết chết anh trai tôi, tôi sẽ khiến cô phải trả giá Princess D.

Cô nhìn anh, đưa tay hất bỏ chiếc mặt nạ bạc của mình, giọng nói vô cảm:

-Gọi trực tiếp tên của em đi.

Không nói nhiều, anh lao thẳng vào cô, tiếng nói cất lên:

-Tôi hận cô Diana Vrolen!

Vết thương chưa lành ở bụng khiến động tác của Diana chậm hẳn. Cơ bản, chính cô cũng không muốn làm anh bị thương. Cơn đau khiến gương mặt cô trắng bệch dần theo mọi cử động.

Từng động tác của Eric càng lúc càng nhanh và mạnh. Đôi tay anh vô tình đâm ngay vào vết thương ở bụng khiến cô khụy xuống. Diana cắn chặt môi. Eric cười mỉa mai:

-Princess D yếu đến thế sao? Đau ư? Vậy lúc giết anh trai tôi cô có cảm thấy đau không?

Diana nghiêng chặt răng, cô đứng dậy, rút dưới váy 1 ống kim loại màu bạc siết chặt. Ánh mắt hẳn lên ngọn lửa tức giận. Cô gào lớn:

-Vậy khi anh trai anh đâm chết em trai em, hẳn ta có đau không?

Eric hơi sững sờ, anh không đáp. Diana lao tới, thanh kim loại đột nhiên đc bật ra. 2 đầu là 2 mũi kim loại sắc nhọn sáng lóa trong đêm. Eric giật mình anh vội tránh đầu giáo đang đâm tới mình. Mặc kệ cơn đau đang nhói lên, Diana mặc kệ dòng máu nóng ầm từ vết thương đang trào ra, cô nhìn thấy hình ảnh Danniell trong vũng máu, trái tim cô đau thắt. Nhìn thấy hình ảnh Violet mình đẩy vết thương đang nằm đó, bất động. Và cuối cùng là hình ảnh Eric trong cơn say, gọi tên Richard. Tất cả những hận thù và nỗi đau này là do cô gây ra. Hãy để 1 mình cô trả giá và gánh lấy hậu quả.

Từng động tác hướng tới Eric là từng nhát dao đâm thẳng vào tim cô. Hình ảnh Billy, Jackson và Stella rời xa cô lại xuất hiện. Khoảng tối bao trùm ngôi nhà vắng lặng cùng những cơn mơ về Danniell lại trở về. Hình ảnh Violet co ro trong góc phòng cùng những giọt nước mắt đau đớn, tiếng kêu gào tên Danniell. Hình ảnh ngôi mộ trắng trên cánh đồng hoa mặt trời rực rỡ.

Hình ảnh những chiếc mô tô phân khối lớn, những chiếc siêu xe đắt tiền phóng vút đi trên những đoạn đường. Những quán bar đông nghịt người, tiếng nhạc nền âm ỉ và ánh đèn led nhấp nháy liên tục. Từng tiếng nói cười, từng giọt rượu cay nồng mà cô đã uống. Từng giọt máu rơi xuống khi tất cả lao vào trận đánh không giới hạn. Từng tờ đô la phù du, vô tri trao tay nhau. Và rồi hình ảnh Victoria đã mất đi chính mình trong tay Rango. Cuối cùng là gương mặt đau đớn của Victoria Clanne cầu xin cô.

Tất cả đều hiện rõ lên trong tâm trí của Diana. Cuộc sống của cô kể từ sau khi Danniell mất càng lúc càng trở nên hỗn loạn và tăm tối. Cố gắng giữ cho bản thân mình mạnh mẽ, cô đã dần quá sâu vào tội lỗi. Đã gây ra biết bao nhiêu nỗi đau cho người khác. Nhưng khoảng trống to lớn trong tim cô vẫn tồn tại, chưa bao giờ mất đi. Vẫn còn đó, vô hình nhưng luôn hiện hữu vào lúc cô đơn nhất.

Diana nhìn thẳng vào đôi mắt lục của Eric. Cô thắng! Anh đã ngã. Mũi giáo của cô đang kề sát cổ anh, Eric nói:

-Giết tôi đi, như cách cô đã giết chết anh trai tôi ấy.

Ánh mắt điềm tĩnh của Diana vỡ tan. Anh có thể nhìn thấy trong đó 1 nỗi đau sâu thẳm, giọng nói cô run run:

-Em không thể!

Anh nhếch môi, tàn nhẫn nói:

-Nhưng tôi thì có thể.

Đưa tay lên, anh đâm thật mạnh vào chỗ bị thương của cô. Eric không hề hay biết rằng đó chính là nơi mà anh đã đâm trúng cô. 1 vết thương chưa lành. Diana đau đớn bật ngã xuống nền đất. Gương mặt cô tái nhợt không còn sức sống, môi cô trắng bệch đi. Ánh mắt hổ phách không còn long lanh nữa, nó khép lại dần. Ý thức của cô biến mất. Đôi tay buông lơi.

Eric vẫn ngồi yên trên nền đất. Anh chỉ nhìn thấy thân hình bất động của người con gái mà anh đã tin tưởng đang nằm đó. Đôi tai anh ù đi, chỉ còn nghe thấy tiếng la hét đầy hoảng loạn của Violet kêu tên cô ấy.

-Diana! Tỉnh lại mau lên.

Mặc kệ sự xuất hiện của Queen, Eric bật cười điên dại, anh tự nói:

-Tôi thắng! Tôi là người thắng rồi.

Anh nhìn về phía Diana. Nhìn cô buông xuôi, nhợt nhạt trong vòng tay của Ryan, tại sao tim anh lại đau đến thế. Anh nghe đc loáng thoáng tiếng nói của Violet:

-Mau lên đưa cậu ấy vào bệnh viện thôi! Vết thương rách rồi. Cậu ấy sẽ chết vì mất máu mất.

Eric bàng hoàng, anh nhìn lại bàn tay mình. Trên những khớp ngón tay đã đâm cô ấy, giọt máu đỏ tươi phủ đầy trên đó. Eric mở to mắt, anh hoảng hốt nhìn vào màu đỏ ấy. Tim anh thất lại. Đôi mắt lục hoang mang nhìn theo bóng chiếc xe khuất trong màn đêm. Đột nhiên có 1 lực rất mạnh đâm thẳng vào mặt anh. Eric ngã xuống nền đất, máu rỉ ra từ khóe miệng anh.

Cô gái đc gọi là Queen nhặt lấy thứ vũ khí của Diana chìa vào anh, giọng nói buốt lạnh:

-Nếu không phải vì con bé, tôi sẽ không ngần ngại mà giết chết cậu ngay bây giờ.

Rút cây giáo lại, cô đến nơi mà Blood đang giao chiến, giọng nói cất lên:

-Dừng lại!

Mọi người cùng ngược nhìn Queen, ánh mắt chờ đợi. Cô nhìn lướt 1 vòng rồi lên tiếng:

-Trận đấu hôm nay kết thúc tại đây. Blood thắng!

Thành viên của Blood nở nụ cười rạng rỡ. Lại 1 lần nữa họ thắng. Queen lại nói tiếp:

-Sau ngày hôm nay, Blood chính thức giải tán.

Tất cả lại 1 lần nữa sống sờ. Ngay đến Eric cũng tròn mắt nhìn cô gái đang nói tiếp:

-Các thành viên của Blood trở về trụ sở sẽ đc thông báo trực tiếp. Còn bây giờ tôi tuyên bố, kể từ hôm nay Blood chính thức rút khỏi thế giới đêm.

Nhanh chóng, người của Blood rút khỏi nơi này. Chỉ để lại đằng sau 1 sự im lặng đến khó hiểu. **CHƯƠNG CUỐI [PART 2]**

Màn đêm tăm tối phủ kín khắp thành phố New York nhộn nhịp và hào hoa. Người ta vẫn không ngừng vui cười, hòa nhịp dưới ánh đèn điện sáng choang cùng những thú vui không điểm dừng. Tại các quán bar âm

nhạc chất chúa vẫn cứ thế âm ỉ dưới ánh đèn neon chói mắt. Cả thành phố vẫn tiếp diễn không 1 ai để ý đến tâm trạng của 1 con người.

Chiếc xe hơi đắt tiền, sang trọng dừng lại trong hầm xe, tiếng thang máy bật mở dưới ánh đèn vàng ấm áp thế nhưng con tim anh lại bỗng tuếch và lạnh lẽo đến vô cùng. Bước chân hồ hững, gương mặt anh ẩn hiện trên trần phiến gạch bóng, mờ ảo. Chiếc chìa khóa bạc được tra vào ổ 1 cách mệt mỏi. Anh lặng lẽ cô đơn bước vào chính căn nhà từng ấm áp rộn vang tiếng cười của mình. Trong bóng tối, đôi tay anh siết chặt đến đau nhói.

Không bật công tắc đèn, anh chỉ mò mẫm trong bóng tối tìm vào căn bếp trống vắng. Ánh sáng sẽ soi rọi nơi này, sẽ khiến tim anh thất lại bởi hình bóng người con gái đó. Anh đã quên mất bóng tối có hương vị như thế nào rồi. Người con gái ấy đã đem ánh sáng đến cho anh, làm đôi mắt anh lóa đi bởi ánh sáng lung linh kia. Để rồi giờ đây cô đi xa, mang theo ánh sáng đẹp đẽ ấy đến tận chân trời.

Chỉ còn lại 1 mình anh với căn nhà vắng lặng. Nhìn ngăn tủ lạnh trống chỉ toàn những chai bia, chai rượu chất đầy, anh mỉm cười cay đắng. Ngăn bếp gọn gàng sức nức mùi thơm của thức ăn cũng chỉ còn là 1 giấc mơ xa vời mà thôi. Tất cả đã kết thúc rồi sao? Anh tự hỏi chính bản thân mình. Đưa chiếc chai thủy tinh chứa những giọt bia đắng chất lên miệng, anh uống ực. 1 chai rồi 2 chai. Những chiếc vỏ chai rỗng chẳng mấy chốc lẫn lộn bên cạnh anh.

Trong cơn say, hình ảnh cô lại hiện về trong anh rõ nét hơn bao giờ hết. Bắt đầu là hình ảnh cô gái với mái tóc buộc cao, tròn mắt hồ phách ngồi hát dưới nắng. Khúc hát êm dịu như muốn xoa dịu trái tim anh. Tan đi, hình ảnh chính anh đưa ra lời khẩn cầu hãy giúp anh xóa đi hình ảnh của Ginny Clanne. Nụ cười dịu dàng như ánh nắng của cô. Đôi bàn tay lạnh đã nắm lấy đôi tay anh. Mái tóc đen mềm mại tựa đầu lên vai.

Ánh mắt ấm áp cô nhìn anh dưới bầu trời trong xanh ngập đầy những quả bóng đủ màu bay lên cao. Nụ hôn dịu ngọt dưới cánh rừng phong ngập sắc đỏ của những chiếc lá phai tàn. Từng động tác dịu dàng khi cô chăm sóc anh, vòng tay ôm chặt cho anh 1 chỗ dựa. Cô quan tâm, chăm sóc anh khi bên cạnh anh không có 1 ai. Đem đến cho căn nhà vắng lặng của anh 1 tình thương, 1 sức sống. Từ bao giờ, con tim anh đã ngập đầy hình bóng cô.

Càng say, gương mặt cô lại hiện lên càng rõ ràng. Anh nhìn thấy mình và cô trong buổi chiều hôm đó. Ánh mắt cô bình thản đến lạ lùng, gió thu buốt lạnh thổi tung mái tóc của cô. Bản hợp đồng giữa cô và anh bị chính tay anh xé nát. Những mảnh giấy tung bay trong gió. Gương mặt tức giận của anh cùng nụ cười chua xót, điềm tĩnh của cô. Anh vẫn nhớ câu nói của cô lúc đó. 3 chữ “em yêu anh” muộn màng được cô nói vẫn không khiến anh nhận thức dc.

Anh mù quáng, anh ngu ngốc chìm trong hận thù. Hình ảnh về cái chết của anh trai vẫn ám ảnh tâm trí anh, anh không thể quên đi quá khứ. Để rồi chính anh đã đẩy người con gái anh yêu rời xa khỏi anh, mãi mãi. Gương mặt nhợt nhạt của cô, giọng nói run rẩy. Cái cắn chặt môi cùng những giọt mồ hôi lạnh buốt. Ánh mắt vỡ tan của cô khi nhìn vào anh trong tối nay lại khiến tim anh đau đớn như thể bị xé toạc làm 2.

Giọt nước mắt chột lẩn dài từ khóe mi của anh, đôi mắt mờ ảo nhắm lại. Anh cất giọng lạc hẳn đi trong men rượu:

-Diana! Anh xin lỗi!

Giờ xin lỗi thì còn dc gì. Bàn tay anh lại 1 lần nữa thấm đẫm máu của người anh yêu thương. Máu của Richard và máu của cô. Vết mặt đau đớn, thân hình bất động của cô trên nền cát. Đứng nhìn Ryan bế cô đi anh chỉ còn biết bàng hoàng. Tất cả đều vì sự ích kỷ của anh. Anh không muốn mất cô. Không muốn rời xa cô.

Trượt dài trên chiếc ghế sofa, anh khẽ gọi:

-Đừng rời xa anh!

Trong cơn mơ, anh lại nhìn thấy cô ấy bên cạnh anh, mỉm cười. Rồi sớm mai đây khi anh thức giấc sẽ có 1 người đang chờ đợi anh. Nhưng có 1 điều mà anh sẽ biết, đó là..... Giấc mơ sẽ chỉ mãi là giấc mơ.

Một lần nữa trong thoáng chốc

Đêm dài bao trăn trở
Anh chỉ muốn ngủ vùi thêm và đắm chìm vào nó
Để thấy em về qua nơi đây
Tâm trí nhạt mờ
Gió lạnh đêm đông, hiu quạnh trống không
Tìm về hư không, nơi căn phòng mênh mông
Có phải nỗi cô đơn luôn thường trực vào khi anh đang hạnh phúc nhất?
Không một câu nói và em đi mất
Em đến, hiện hữu và tồn tại
Mang đến cho anh cảm giác chiến thắng rồi đến thất bại
Đứng vững mạnh mẽ, hờ hững à một kết cục không mấy đẹp đẽ
Ngã gục để biết rằng sẽ không bao giờ ta gặp lại nhau đâu
Em hãy bước tiếp, đừng tình cờ ngoảnh lại
Chắc là em sẽ không vui nếu một lần nữa anh sai
Lỗi lầm hay tất cả những tranh cãi đều khiến em ra đi xa mãi
Những hình ảnh hiện hữu khi thật nhưng đôi khi lại mịt mờ
Nơi tiềm thức, anh không biết rằng tương lai thành công hay thất bại
Để khi tuột em khỏi tầm tay rồi, anh như mất đi chính mình
Những lần gọi phone, anh cố gắng kiểm định
Chôn sâu nỗi nhớ vào không gian vô hình
Cô đơn vây quanh trong những lúc anh tưởng chừng vui nhất
Ánh sáng của mặt trời rọi vào căn phòng, hình ảnh của em bay mất
Anh lại vùi mình vào cơn say và mong cầu sẽ được gặp lại em đêm nay
Vài giọt nước mắt yếu đuối dần vơi đi
Mịt mờ đâu đó ánh sáng nơi cuối con đường
Mỉm cười em đứng đó

Bất giác thức giấc giữa màn đêm.....

Tại bệnh viện, ngập mùi thuốc sát trùng. Khắp nơi đều là 1 màu trắng tang tóc cùng những dây truyền nước loằng ngoằng. Stella cắn chặt môi cố ngăn giọt nước mắt, đưa tay ôm lấy cậu nhóc Shin đang khóc nức nở trong vòng tay mình. Violet tay vẫn còn dính đầy máu, hướng đôi mắt lo lắng về phía cửa phòng cấp cứu đang đóng im lìm. Trên chiếc áo trắng của Ryan cũng lấm lem máu từ vết thương của Diana đây sang, anh vòng tay ôm lấy Violet, khẽ nói:

-Không sao đâu em! Cô ấy sẽ không sao đâu.

Để mặc từng giọt nước mắt rơi xuống, Violet tựa người vào Ryan, cô run rẩy nói:

-Ryan! Em rất sợ. Em sợ cô ấy cũng sẽ bỏ rơi em như Danniell.

Bất chợt Stella quát lên:

-Cái con bé kia, em nói cái gì vậy hả? Snow chỉ bị thương nhẹ như thế, không lẽ nó không qua khỏi đc sao.

Violet tức tức khóc, cô quệt nước mắt cười yếu ớt:

-Đúng rồi! Sao em lại ngốc thế nhỉ. Cậu ấy sẽ không sao, cậu ấy rất kiên cường mà.

Ryan đau xót vuốt lấy mái tóc vàng óng, rối tung của cô. Anh khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, vòng tay siết chặt.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, vị bác sĩ bước ra. Stella vội hỏi:

-Bác sĩ em gái tôi sao rồi?

Vị bác sĩ nhẹ mỉm cười:

-Mọi người yên tâm, cô ấy đã không sao rồi. Vì lực va chạm mạnh khiến vết thương càng khó lành hơn. Mất máu quá nhiều khiến cô ấy tạm thời vẫn còn trong tình trạng hôn mê. Về cơ bản sẽ không sao, chỉ cần nghỉ ngơi 1 thời gian, tránh đi lại hoặc cử động quá nhiều thì sẽ mau khỏi thôi.

Cậu nhóc Shin thút thít nắm vạt áo vị bác sĩ hỏi:

-Khi nào thì cháu được vào thăm mẹ?

Ông mỉm cười, xoa đầu thằng nhóc:

-Mai cháu ạ. Bây giờ bệnh nhân cần nghỉ ngơi.

Cả 3 người thở phào, tiếng chuông điện thoại reo vang khiến tất cả giật mình. Liếc mắt nhìn màn hình, Stella hơi nhăn mặt bắt máy:

-Vợ nghe đây!

Đầu dây bên kia, giọng nam trầm ấm của Billy chứa đầy lo lắng vang lên. Sau khi nghe Stella kể, anh tức giận gào toáng lên đòi phải đưa Snow yêu quý của anh về Đức. Stella nhăn mặt, xoa dịu ông chồng đang lên cơn điên:

-Chồng nghe vợ nói nè. Hiện tại Snow chưa tỉnh, con bé vẫn còn đang hôn mê. Đợi khi nào nó tỉnh, vợ sẽ đưa nó về bên chồng. Được không?

Sau khi thuyết phục được Billy, cô mệt mỏi tắt máy. Đứng dậy, cô nhìn Violet và Ryan, mỉm cười nói:

-2 đứa ở đây trông con bé giúp chị nhé. Chị cần giải quyết 1 số việc. Shin theo bác về nhà!

Thằng bé đột nhiên đứng phắt dậy, nó không khóc chỉ lặng lẽ nói:

-Cháu không về! Chỉ đến khi nào mẹ cháu đuổi, cháu sẽ về cùng bác.

Stella hơi cười, cô xoa đầu thằng bé:

-Vậy Shin ở lại ngoan, có gì thì phải nói với dì Violet và đừng Ryan nghe chưa.

Thằng bé gật đầu. Nó lại ngồi im nhìn về phía cửa phòng của Diana. Stella quay người bước đi. Bóng cô mất hút trong dãy hành lang ngập 1 màu trắng toát.

35. Chương 35

CHƯƠNG CUỐI [PART 3]

1 ngày mới lại đến với thành phố New York, thu chuẩn bị kết thúc rồi sao? Đầu tháng 9 lạnh lẽo chuẩn bị ủa đông khắc nghiệt sắp về nơi này. Trên đỉnh tòa nhà cao ốc thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Clover, 1 chiếc trực thăng đen bóng đang chờ lệnh cất cánh. Xung quanh nó, những gương mặt vô cùng quen thuộc đang đứng đấy, chờ đợi. Người phục vụ trong bộ đồng phục trắng nhanh chóng xếp từng vali hành lý lên chiếc máy bay. Trong khi đó, người ta vây quanh 1 cô gái yếu ớt đang dựa vào 1 chàng trai.

Mái tóc đen dài, xoa tung bay phất phơ trong gió. Cả thân người cô dựa hẳn vào Taylor. Đôi môi trắng nhợt, ánh mắt mệt mỏi liếc nhìn mọi người. Cô khẽ cười, cánh tay đưa lên, vuốt mái tóc vàng óng của bạn, nhẹ nói:

-Violet! Tôi xin lỗi!

Violet nhìn bạn, cô mỉm cười, ánh mắt xanh long lanh nói:

-Sao lại xin lỗi tôi?

-Vì đã khiến cậu tổn thương. Tôi không thể ở bên cạnh cậu nữa rồi.

Violet bước tới, cô đưa tay ôm chặt lấy người bạn đã gắn bó với cô từ rất lâu. Giọt nước mắt lại 1 lần nữa rơi, Violet nghẹn ngào:

-Diana! Cậu nhớ phải về thăm tôi nghe chưa. Không được quên tôi đâu đấy.

Diana bật cười, cô trêu:

-Nín nào! Chỉ sợ cậu quên mất tôi thôi.

Violet đưa tay lau nước mắt, cô nhăn mặt:

-Xì!

Bật cười trước vẻ mặt trẻ con của bạn, Diana nhìn Ryan, ánh mắt không cảm xúc, giọng nói đều đều:

-Violet giao lại cho anh. Nhờ anh thay em chăm sóc cậu ấy. Nếu để Vi chịu bất kỳ tổn thương nào, em sẽ cho anh sống không bằng chết.

Ryan nhăn mặt, vươn tay ôm lấy vai Violet, anh xoa đầu cô mỉm cười:

-Yên tâm đi nhóc!

Quay sang Mars, Herra, Harry và Kayla, cô nhẹ nói:

-Cám ơn anh chị trong suốt mấy năm qua luôn ở cạnh giúp đỡ em. Mọi người phải hạnh phúc nhé! Khi nào đám cưới phải gửi thiệp mời cho em đấy.

Harry bật cười:

-Em lo mà bảo anh chị em trước đi. Còn lại cứ yên tâm chuẩn bị sẵn bao lì xì mà đợi tin từ tụi anh.

Cô chỉ cười, quay sang Ina đang đứng lặng:

-Chị! Chị đừng buồn nhé, 1 thời gian nữa, anh Jack sẽ quay lại đây tìm chị. Chị chờ anh ấy nhé?

Stella đứng cạnh cũng vui vẻ chen vào:

-Đúng đấy Honey! Con gấu túi ấy sẽ quay lại đây tìm em!

Ina chỉ cười, cô nhìn chiếc nhẫn trên tay, khẽ nói:

-2 người yên tâm. Em nhất định sẽ chờ anh ấy!

Stella quay sang Taylor, cô xoa đầu cậu, cười tươi rói:

-Thỏ con cũng mau mau tìm bạn gái đi nhé. Chị thấy con bé Angela gì gì đó cũng được đấy.

Taylor nhăn mặt:

-Chị à, đừng có gọi em là thỏ con nữa. Em lớn rồi!

Stella mở to mắt, thản nhiên nói:

-Không gọi thỏ con chẳng lẽ gọi thỏ lớn? Như thế nghe không hay.

Cả đám cười vang nhìn Taylor xị mặt xuống như bánh bao nhúng nước. Liếc nhìn đồng hồ, Stella lại bảo:

-Thôi đến giờ rồi! Đi nào!

Nhóc Shin này giờ đứng yên lặng, lúc này mới cất tiếng chào:

-Thưa mọi người con đi!

Thằng nhóc nắm chặt lấy tay Diana, lễ phép cúi đầu chào. Violet mỉm cười, xoa đầu nó dặn:

-Nhóc con nhớ chăm sóc mẹ con cho cẩn thận nhé!

Shin liếc mắt nhìn bà mẹ đang phè phởn của nó, nhàn nhạt đáp:

-Dì yên tâm, mẹ con còn khỏe lắm. Vẫn còn nhơn nhớn ăn vụng đc cơ mà.

Diana đưa tay cốc đầu thằng nhỏ, cô liếc nhìn nó bảo:

-Nhóc con, con bán đứng mama vậy đó hả?

Shin chỉ cười cười không thèm đáp, nó lôi mẹ đi không thương tiếc. Cánh cửa màu đen của chiếc máy bay đóng lại. Ánh mắt Diana 1 lần nữa nhìn về phía những người đã gắn bó với cô từ rất lâu. Sự thất vọng xen trong ánh mắt khi người cô mong chờ rốt cuộc vẫn không xuất hiện.

Shin đưa tay vẫy vẫy mọi người, thằng nhóc nhẹ nói:

-Mẹ mong chờ chú đó sao?

Cô quay sang nhìn con, khẽ cười, kéo nó nằm lên đùi mình. Vuốt mái tóc màu hạt dẻ của thằng bé, cô khẽ nói:

-Ừ!

Hướng mắt nhìn ra phía bầu trời xanh thẳm phía ngoài cửa sổ, Diana thầm nói:

-Eric, chúc anh hạnh phúc!

.....

Khi chiếc máy bay chỉ còn là 1 chấm nhỏ rồi biến mất trong nền trời, Violet quay sang nhìn Ryan, cô mỉm cười nói:

-Ryan, có lẽ em sẽ không bao giờ quên đc Danniell. Tình yêu dành cho anh ấy, sẽ rất khó có thể thay đổi trong em. Nhưng em cũng không thể phủ nhận rằng, mình đang dần làm quen với việc có anh ở bên. Em không nói rằng con tim em hoàn toàn hướng về anh 1 cách trọn vẹn. Nhưng nếu anh đồng ý ở bên em, em tin mình có thể học cách yêu anh trọn vẹn. Ryan, anh đồng ý làm bạn trai của em chứ?

Đôi mắt xanh biếc của anh nhìn thẳng vào mắt cô. Khóe môi khẽ cười, anh vòng tay ôm lấy cô. Giọng nói trầm ấm của anh vang lên:

-Ngốc à! Anh yêu em!

Giữa khoảng sân vắng lặng ấy, giờ chỉ còn lại 2 con người ôm lấy nhau. Kể từ hôm nay, mọi người sẽ về 1 phương trời. Tất cả mỗi người sẽ có 1 hướng đi riêng, 1 tương lai đang chờ đón họ. Biết đâu đc, 1 ngày nào đó họ sẽ vô tình gặp lại nhau ở 1 góc phố hay ở bất kỳ nơi nào đó trên thế giới này. Và khi đó, tất cả sẽ mỉm cười, cùng nhớ lại những ngày tháng bên nhau.

.....

Ánh sáng hắt qua bức tường kính rọi vào mắt Eric khiến anh bừng tỉnh. Đầu đau như búa bổ, anh với tay lấy cốc nước đã gần cạn nốc sạch. Chiếc điện thoại rung lên trên mặt tủ, không nhìn tên người gọi anh bắt máy.

-Allo!

Phía bên kia, 1 giọng nữa vang lên:

-Eric, em là Ginny đây. Em có thể gặp anh 1 chút đc không?

Anh giật mình tỉnh hẳn. Đôi mày khẽ chau lại, do dự, anh hỏi:

-Gặp nhau?

Ginny bật cười khe khẽ:

-Đừng lo! Em chỉ muốn đưa anh 1 món quà mà thôi. Thế nhé, bệnh viện XXX phòng 418. Em đợi anh!

Không đợi anh trả lời, cô cúp máy. Eric vẫn ngồi yên trên giường, 1 lát sau anh mới đứng dậy bước vào phòng tắm.

Lái xe tới nơi mà Ginny bảo, anh tìm phòng 418, đẩy cửa ra, Eric bước vào trong. Ginny đang ngồi trên chiếc giường trắng, cô đọc 1 mình. Chiếc tủ gỗ nhỏ đặt 1 giỏ trái cây gồm những quả táo đỏ và những trái cam nhẵn bóng. Nhìn thấy anh, cô khẽ cười bảo:

-Tới rồi à! Lại đây!

Eric bước tới, ngồi xuống chiếc ghế gỗ cạnh giường Ginny, anh hỏi:

-Sao em lại ở đây?

Ginny bật cười, nụ cười chua chát, đầy xót xa. Cô bảo:

-Em đã bắt Violet anh còn nhớ chứ?

Anh khẽ gật đầu. Cô lại kể:

-Diana đã phát hiện ra việc đó. Em ấy đã đến đúng lúc Violet ngất xỉu. Toàn bộ Saphia mà em cất công gây dựng trong phút chốc trở thành tro bụi. Những người có mặt tại nơi em hành hạ Violet đều bị chặt đứt 1 cánh tay. Những thành viên khác đều bị phân tán khắp nơi. Còn em, chính tay Diana đã xử lí.

Dừng lại 1 chút, cô ngược mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rồi lại tiếp tục:

-Em không ngờ Diana lại mạnh đến như thế. Không cần vũ khí con bé cũng có thể đạp gãy 2 chân của em. Nó tức giận vô cùng! Anh có biết không, tất cả những gì anh và em gây ra cho con bé, nó đều biết hết. Việc anh cho người cắt đứt thắng xe, khiến xe nó lao xuống vực nó cũng biết. Thậm chí việc để em nhìn thấy khuôn mặt thật cho đến việc đến anh gỡ đc cái mặt nạ của Princess D đều là do Diana sắp đặt.

Eric bàng hoàng, anh nhìn cô, không tin đc, anh nói:

-Không thể nào!

Ginny bật cười:

-Đó là sự thật. Trong lúc tức giận nó đã nói hết tất cả. Nó không muốn tiếp lừa dối anh. Chuyện nó gây ra, tất cả những tổn thương mà nó đã thấy, nó không muốn bất kỳ ai phải chịu đựng cả. Anh chưa hiểu hết về Diana Vrolen đâu. Cái chết của anh trai anh không phải chỉ do 1 mình con bé làm. Queen của Blood đã đến gặp em.

Eric nheo mày, anh hỏi:

-Cô gái đó đến gặp em ư? Cô ta nói gì?

-Queen tên thật là gì chắc anh cũng biết nhỉ? Cô ấy là chị dâu của Diana. Cô ấy nhờ em nói với anh, thật ra cái chết của Richard không phải chỉ do 1 mình Princess D làm. Mà là do 6 tử thần cùng Queen và King tạo nên nữa cơ. Nhưng Diana lại ôm hết tất cả. Con bé tự nhận rằng nó là kẻ giết chết Richard. Bởi nó nghĩ rằng nếu nó chịu bình tĩnh thì sẽ không phải khiến anh bị ám ảnh bởi cái chết của anh ấy như thế. Prince D chính là em trai của Diana. Anh biết điều đó chứ?

Eric sững sờ, anh lắp bắp nói:

-Anh... thật sự... không hề biết.

Ginny với tay mở ngăn tủ. Cô lấy ra 1 hộp quà nhỏ màu bạc đưa cho anh:

-Cái này Diana nhờ em đưa cho anh. Cô ấy bảo đây là món quà đầu tiên và cũng là cuối cùng dành cho anh. Chúc anh luôn hạnh phúc!

Nhận lấy chiếc hộp, đôi tay anh run run. Ngược nhìn cô, anh hỏi:

-Sao em lại giúp Diana?

Bàn tay Ginny khẽ siết chặt 1 thứ phía dưới chân, cô mỉm cười:

-Em nợ cô ấy 1 thứ!

Anh chợt hỏi:

-Em khi nào xuất viện, chân em không sao chứ?

Ginny nhìn anh, cô lại cười, nụ cười buồn man mác:

-Eric! Tên của em thật ra là Victoria Clanne. Và chân của em, bị liệt rồi. Em sẽ không bao giờ đi đc nữa.

Eric giật mình nhìn cô. Anh khẽ đáp:

-Anh xin lỗi!

Cô lắc đầu:

-Không sao! Anh về đi. Em cần nghỉ ngơi.

Eric lặng lẽ đứng dậy, anh quay người bước đi. Để lại đằng sau, Victoria Clanne vừa rơi 1 giọt nước mắt.

Ánh mắt cô nhìn về hàng tít to đùng nổi bật trên mặt báo với nội dung

“Chủ công ty trang trí nội thất Rango bị bắt vì tội tàng trữ và vận chuyển trái phép hàng cấm.”

Khóe môi nở nụ cười nhưng những giọt nước mắt lại không ngừng rơi. Victoria ngẹn ngào nói:

-Mẹ ơi con đã trả thù đc ẹ rồi. Mẹ đợi con nhé. Victoria nhất định sẽ đi theo mẹ. ~ 1 năm sau ~

[Thành phố Cambridge - bang Massachusetts]

Xuân cuối cùng cũng đã về rồi, 1 năm mới đã bắt đầu. Khắp nơi nắng vàng ấm áp đã bắt đầu trải dài khắp các nơi, rọi lên từng mái nhà cổ kính của Harvard. Trong 1 giảng đường rộng lớn đông kín người của khoa Y, 1 vị giáo sư già lên tiếng:

-Hôm nay chúng ta dừng ở đây nhé! Các em về đi!

Hàng trăm con người ùn ùn thu dọn cặp vở chuẩn bị ra ngoài. Tất cả đều mỉm cười khi nhìn ra ngoài kia, nắng ấm đã trở về.

Dãy bàn thứ 5 từ dưới lên có 4 cô gái vẫn còn ở lại. Cả 3 cô gái đều đang chờ người thứ 4 thu dọn sách vở. Cô gái tóc vàng, buộc xéo sáng 1 bên nhẹ gỡ chiếc kính gọng bạc mong manh khỏi gương mặt. Cô mỉm cười đứng dậy theo chân bạn bước ra ngoài. Deo chiếc cặp xách trắng trên vai, cô vui vẻ nói chuyện với bạn bè, đôi mắt xanh biếc ánh lên lấp lánh trong nắng. 1 ngày cuối tuần nữa đã đến.

Ra khỏi các dãy nhà, cả 4 cô gái đắm mình trong màu nắng vàng ấm áp. Dưới chân họ, bãi cỏ xanh mướt đang bắt đầu vươn mình, thoát khỏi cái giá lạnh của những bông tuyết ngày đông. Đôi chân của cả 4 cô cứ thế băng qua hết bãi cỏ. Cô gái tóc vàng đưa mắt nhìn khắp nơi này, đôi môi anh đào mỉm cười nhẹ. Ngược mắt nhìn lên trời, cô nheo mắt đưa tay che lại ánh mắt trời đang chiếu vào mắt mình.

1 làn gió đi qua, gấu váy cô gái tóc vàng nhẹ bay. Làn tóc vàng óng phát phơ. Đến cổng trường, cô cất giọng, tiếng nói nhẹ thanh vang lên:

-Tạm biệt mọi người nhé! Cuối tuần vui vẻ!

Cả 3 cô còn lại mỉm cười vẫy tay với cô gái rồi họ quay đi. Cô gái đứng đó, ánh mắt nhìn về phía con đường nhỏ trước khuôn viên trường. 1 chàng trai trong bộ vest xám đất tiền đang đứng tựa vào chiếc xe hơi màu trắng không mui.

Mái tóc vàng óng của anh rũ xuống, tay đút túi đáng vẻ vô cùng ung dung tự tại. Biết bao nữ sinh bước qua đều phải ngược nhìn. Nhiều người còn che miệng cười khúc khích vì ngượng ngùng. Cô gái mỉm cười rạng rỡ bước xuống những bậc thềm, hướng về phía anh.

Anh ngẩng đầu lên, khoe môi nở nụ cười. Ánh mắt xanh biếc lấp lánh, âm áp nhìn về phía cô. Anh đứng thẳng dậy, vươn tay ôm lấy cô, anh thì thầm:

-Nhóc con anh nhớ em lắm!

Cô gái bật cười, nhả mặt đánh vào vai anh:

-Em 19 rồi sao anh cứ gọi em là nhóc thế hả?

Nhéo mũi cô, anh yêu thương nói:

-Với anh em lúc nào cũng là 1 cô nhóc đáng yêu biết chưa!

Cô liếc anh nhưng khoe môi không giấu được nụ cười hạnh phúc.

Dưới ánh nắng chiếc xe chạy đi, tiếng nói của cả 2 người dường như vẫn còn vang lại đâu đây. 1 năm qua đi, biết bao nhiêu thứ thay đổi. Kể cả trái tim con người.

” Violet anh yêu em! ”

” Ryan em cũng yêu anh! ”

~ 2 năm sau ~

[Thành phố New Heaven - bang Connecticut]

Chàng trai với mái tóc màu nâu thẫm cùng gương mặt đẹp như tạc chậm rãi bước đi trên sân trường của đại học Yale. Tay cậu cầm 1 tờ báo, đôi mắt màu nâu nhạt sâu thẳm không ngừng lướt nhìn những con chữ, khoe môi không kiềm được nụ cười. Biết bao nữ sinh nơi này phải ngây ngất vì cậu - hotboy khoa IT.

Trên mặt báo, hàng tít to dùng đập vào mắt người đọc

” Lễ cưới hoa hồng của tổng giám đốc nhãn hiệu thời trang Cinderalla và tổng giám đốc tập đoàn dầu khí W.F ”

Phía bên dưới hàng tít là bức ảnh chụp 1 lễ cưới ngập đầy màu trắng, xanh của hoa hồng. Cô gái với mái tóc màu hung đỏ cùng đôi mắt tím biếc lộng lẫy trong chiếc váy cưới trắng toát, lung linh. Lễ cưới đẹp như mơ của họ đã được tổ chức tại Thụy Điển nơi bố mẹ của cả 2 đang nghỉ dưỡng.

Cậu đã đến dự lễ cưới của bọn họ, quả thật không hổ danh là King và Queen của Blood. Tất cả đều chú ý và trang trọng đến không ngờ. Tất cả mọi người đều có mặt. Gấp tờ báo lại, cậu mỉm cười, xốc lại balo, bước chân của cậu bước đi. Bóng dáng vững chắc, trưởng thành chìm trong ánh nắng của ngày xuân.

Đã 2 năm kể từ ngày chiếc máy bay cất cánh đưa Diana đi xa, có nhiều thứ đã thay đổi. Kể cả chính cậu cũng thế. Mọi người giờ đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi. Cái tên Taylor Lamber rồi đây sẽ thành công, sẽ thay đổi nhiều hơn nữa.

” Diana, hạnh phúc nhé! ”

~ 3 năm sau ~

[New York city]

Chuyến bay từ Đức vừa hạ cánh xuống sân bay, 1 chiếc limo đen bóng đã chờ sẵn 3 người. Cô gái tóc hung đỏ tay đeo cặp kính râm bản to che nửa gương mặt tay ôm 1 đứa trẻ đáng yêu bước vào xe. Tiếp theo là cô gái với mái tóc đen, uốn xoắn nhẹ và cuối cùng là chủ tịch tập đoàn dầu khí Billy Vrolen.

Chiếc xe lăn bánh đưa cả 3 về căn biệt thự nhỏ. Chuông cửa vừa reo, 1 thằng bé 8 tuổi lon ton chạy ra mở cửa. Vừa thấy Diana, thằng bé nhào ngay vào lòng cô mà hét:

-Mẹ!

Cô bật cười, đưa tay xoa đầu con. Theo nó vào trong nhà, cô thấy 3 gương mặt quen thuộc đang chờ mình. Cô bạn thân Violet bắt khóc lao vào ôm cô. Vô vai bạn, cô mỉm cười, đôi mắt hồ phách vẫn thế, trong suốt long lanh và điềm tĩnh đến không cảm xúc.

-Nín nào Vi! Cậu năm nay 21 rồi đấy mà còn khóc nhè!

Buông bạn ra, Violet lau nước mắt hờn dỗi nói:

-Người ta nhớ cậu muốn chết, 3 năm rồi chưa đc gặp lại. Vậy mà cậu nhẫn tâm trêu tớ à!

Diana bật cười. Cô bước đến bên cạnh 2 chàng trai còn lại, ôm lấy Ryan cô mỉm cười:

-Chào ông anh! Đã lâu không gặp nhìn anh chừng chạc hẳn nhỉ?

Ryan mỉm cười:

-Cả em cũng vậy!

Đến Taylor, cậu không ngại ngừng bế cô lên xoay 1 vòng. Bật cười khanh khách, cô nhéo má bạn:

-Để tớ xem nào! Cậu béo tốt lên nhiều đấy.

Stella lúc này đã được giải phóng khỏi đứa con nhỏ, vỗ vai Taylor trêu:

-Thỏ con mập lên nhều rồi. Sắp thành 1 con thỏ béo phì rồi!

Taylor cau có nhìn bà chị:

-Chị à, chị có con rồi đấy, làm ơn đừng gọi em là thỏ con. Ốn da gà quá!

Sau 3 năm, rời xa nơi này, 1 lần nữa Diana quay trở về. Chỉ có khác chẳng lần này cô sẽ trở về dự đám cưới của Herra và Mars cùng với ông anh Jackson và bà chị Ina. Mọi người cuối cùng cũng trở về bên nhau, hạnh phúc và vui vẻ. Cô không hề hối hận khi 3 năm trước đã nhận hết tất cả mọi lỗi lầm về mình. Nhìn mọi người đang ngập trong tiếng cười, cô không khỏi vui lây.

Tất cả rồi sẽ tìm đc cho bản thân 1 hạnh phúc. Chỉ còn riêng cô, hạnh phúc nhỏ nhoi mang tên tình yêu sẽ chỉ là 1 kỉ niệm xa vời. 1 lần nữa cô đứng nhìn Herra và Ina lung linh trong bộ váy cưới, tự hỏi bao giờ sẽ là cô? Chỉ mỉm cười nhìn 2 bà chị rạng rỡ cười bên cạnh người sẽ cùng họ đi đến hết cuộc đời này, Diana không hề cảm thấy đau lòng hay buồn phiền. Dưới nắng nhạt và bầu trời trong xanh, cô đưa tay hứng lấy những bong bóng xà phòng trong suốt lấp lánh cầu vồng đang bay bay trong không trung.

Tâm hồn cô nhẹ nhàng và bình yên!

” Chúc tất cả những người tôi yêu thương sẽ mãi luôn hạnh phúc! ” ~ 4 năm sau ~

[Tokyo - Nhật Bản]

Trong khu trung tâm thương mại lớn nhất Tokyo, 1 cuộc họp báo đang diễn ra vô cùng náo nhiệt. Trong căn phòng rộng, vô số những phóng viên đến từ khắp nơi cùng các nhà doanh nghiệp đang ngồi đó, chờ đợi 1 người. Ai ai cũng háo hức chờ đợi bộ sưu tập lần này. Sự phấn khích lan tràn khắp không gian, ngay hàng ghế đầu tiên, vợ chồng nhà Vrolen ngồi đó cùng gia đình nhà Heniz.

Stella và Billy vì bận họp nên không thể đến dự buổi ra mắt lần này. Tại thủ đô Tokyo, không mùa xuân vô cùng tươi vui, màu hồng của những cây hoa anh đào rực hồng cả 1 khoảng trời. Và trong gian phòng này cũng thế. Những bụi hoa anh đào đc kết lại thành những nhánh to lớn, xếp dọc theo 2 bên tường, hương thơm dịu nhẹ thoảng qua trong không trung. Phía trên trần ánh đèn pha lê màu vàng nhạt tỏa sáng ấm áp.

Cánh cửa gỗ bật mở, tất cả mọi người đều ngược nhìn. Cô gái trong chiếc quần kaki trắng ôm sát chân, chiếc áo phông dài tay ôm lấy vòng eo thon gọn, khoác ngoài 1 chiếc áo gi-lê đơn giản. Chân mang giày cao gót đen, 1 bên tai đeo 2 sợi lông vũ trắng muốt. Mái tóc đen dài, uốn xoắn buông xuôi. Tròng mắt hổ phách trong suốt và sâu thẳm đến khó dò. Cô gái bước vào, khoe môi khẽ nhếch thành 1 nụ cười nhẹ. Giọng nói thanh cao vang lên:

-Xin lỗi mọi người tôi đến trễ! Mong quý vị lượng thứ!

Không cần khách sáo, cô vào ngay đề tài chính. Giọng nói dứt khoát, uy thế vang lên giữa căn phòng lặng im:

-Như mọi người đã biết, hôm nay tôi sẽ chính thức ra mắt bộ thiết kế đá quý mang tên ” Lấp đầy khoảng trống ”. Bộ thiết kế này có thể xem là 1 dấu ấn nhỏ, đánh giá sự trở lại của tôi trong làng thiết kế trang sức cũng như đánh dấu bước đầu sự nghiệp của tôi trong tương lai trên cương vị tổng giám đốc tập đoàn Diamon. Ngoài ra, bộ sưu tập này cũng là 1 món quà tôi dành tặng cho những người tôi yêu thương nhất, đặc biệt là 1 người đã tạo nên cho tôi cảm hứng. Cảm ơn anh! Chúc anh luôn hạnh phúc.

1 nhà báo lên tiếng:

-Thưa cô Vrolen, phải chăng người tạo cảm hứng cho cô, chính là người cô yêu?

Diana nhẹ nói, bình tĩnh như không:

-Phải!

1 người khác lại hỏi:

-Vậy cô có thể tiết lộ 1 chút về danh tính người đó chứ?

-Dạo gần đây, đã có 1 số nhà báo bắt gặp cô đang đi với 1 người con trai, đó có phải người yêu của cô?

-Còn việc cô có 1 cậu con trai 8 tuổi, đó phải chăng là sự thật?

-.....

Hàng loạt câu hỏi ộc đưa ra tới tấp, người trợ lý bên cạnh tính lên tiếng ngăn chặn, ngay lập tức nhận đc chỉ thị của cô. Cái cô cần chú ý, không phải những câu hỏi của họ mà chính là những doanh nhân có tiếng đang ngồi ở kia. Họ đang chờ đợi thành quả của cô chứ không phải những scandal tình cảm của cô. Nhẹ mỉm cười, giọng nói đều đều mang chút lạnh giá vang lên:

-Xin lỗi! Hôm nay là buổi ra mắt bộ sưu tập của tôi chứ không phải 1 buổi phỏng vấn về đời tư. Do đó tôi xin đc phép tiếp tục mà không trả lời câu hỏi của các vị.

Tất cả lại 1 lần nữa im ắng. Hài lòng quét ngang qua sảnh, khí thế cao ngạo của cô khiến không ít người phải thán phục. Phất tay, tấm rèm tím nhạt sau lưng Diana rơi xuống để lộ những chiếc lồng thủy tinh bao quanh những viên đá đủ loại với nhiều hình dáng khác nhau. Cô nói:

-Mời mọi người cùng nhìn qua bộ thiết kế của tôi. Nếu bất kỳ ai đoán đc điểm nhấn của bộ sưu tập là viên đá nào thì tôi sẽ tặng người đó viên đá đó.

Vô số người ngạc nhiên nhưng cũng không thể không mỉm cười. Quả là phong thái nhà Vrolen. Rất hào phóng và rộng rãi.

Người ta ộc dịp nhìn thấy những viên ruby, saphia, thạch anh..... với đủ các hình dạng khác nhau sáng lấp lánh trong lồng kính. Ai cũng bị đánh lừa bởi 1 viên kim cương xanh ộc chạm khắc thành hình 1 bông hoa sen mà không ai để ý đến 1 chiếc lồng kính nằm khuất 1 góc của bộ sưu tập. Trong lồng kính là 1 khối lập phương bằng pha lê trắng. Bên trong khối lập phương là 1 bông hoa Foget me not bằng thạch anh tím nằm bên trong. Những viên lá bằng saphia xanh ộc chạm khắc xung quanh khối lập phương vô cùng tinh tế.

1 cô gái trẻ tuổi trong bộ váy trắng trang nhã lướt đến bên chiếc lồng kính trắng. Cô gái thích thú quan sát viên đá to nhất và có hình dáng kỳ lạ nhất trong bộ sưu tập này. Tiếng nói vang lên sau lưng khiến cô gái giật mình:

-Cô thấy viên đá này thế nào?

Cô ta quay lại, nhận ra là chủ bộ thiết kế này, cô gái mỉm cười:

-Tôi thích nó. Đơn giản tuy không ộc gọt dũa tỉ mỉ, sắc xảo như những viên đá khác nhưng tôi lại cảm thấy nó rất thật, rất đẹp.

Diana lại hỏi:

-Thế theo cô đâu mới là viên đá chủ đạo?

Cô gái suy ngẫm 1 lát rồi vui vẻ trả lời:

-Là viên đá này. Mà có thể cho tôi hỏi nó tên gì không?

Diana nhìn viên đá kỳ quái do chính mình tạo ra, cô khẽ cười, giọng nói nhẹ như gió thoảng:

-Xin đừng quên em!

.....

Trong chiếc xe hơi đen bóng, chàng trai trẻ khoác trên mình bộ vest đắt tiền đang chăm chú đọc 1 tập hồ sơ. Bên cạnh anh, cậu thư ký đang không ngừng phổ biến lịch làm việc. Kết thúc bản báo cáo của mình, cậu thư ký hỏi:

-Giám đốc vậy cuộc hẹn với Earth thì sao ạ? Anh có muốn đi không?

Gấp tập hồ sơ đưa cho trợ lý, anh ngả đầu vào ghế, đưa tay day day nguyệt thái dương, nhẹ hỏi:

-Khi nào?

Xem đồng hồ, người trợ lý đáp:

-Khoảng 2 tiếng nữa.

-Đc cậu sắp xếp đi. Cho xe dừng lại ven hồ giúp tôi!

Ra lệnh xong, anh rút chiếc điện thoại màu đen ra khỏi túi. Cắm đầu headphone vào, màn hình điện thoại bật sáng. Hình 1 cô gái với tròng mắt màu hổ phách long lanh đứng cạnh chiếc bếp gas, tay cầm đũa, khóe môi mỉm cười dịu dàng hiện lên trên màn hình điện thoại của vị giám đốc trẻ. Nhìn thấy hình cô gái, anh lại mỉm cười. Trợ lý Jimmy đã theo anh đc hơn 3 năm nay mà vẫn không thể nào thôi tò mò về cô gái đó. Và càng không hiểu hơn tại sao giám đốc lại không cho người đi tìm cô ấy. Chiếc xe dừng lại nơi bờ hồ, dưới bóng cây anh đào, anh bước ra. Chiếc áo vest đã vứt lại trong xe, Eric thông thả bước đi. Bên tai anh, tiếng hát thanh thoát, đáng yêu của cô vang lên trong tiếng đàn du dương.

You by the light is the greatest find

In a world full wrong you're the thing that's right

Finally through the lonely to the other side

You said it again, my heart's in motion

Every word feels like a shooting star

I'm at the edge of my emotions

Watching the shadows burning in the dark

And I'm in love and I'm terrified

For the first time in the last time in my only life

And this could be good, it's all already better than last

And love is worse than knowing you're holding back

I could be all that you needed if you let me try

[.....]

I only said it 'cause I mean it, I only mean it cause it's true

So don't you doubt what I've been dreaming

'Cause it fills me up and holds me close whenever I'm without you

Gió xuân thổi qua, mang theo mùi hương dịu nhẹ của hoa anh đào vây lấy anh. Từng cánh hoa mong manh, dịu nhẹ và mềm mịn theo gió rơi rụng khắp mặt đường, phủ cả lên áo và tóc anh. Tròng mắt lúc dỗi về 1 nơi nào đó xa xăm, mặc kệ bao ánh mắt nhìn về phía anh của những cô gái Nhật. Đã 4 năm qua đi kể từ ngày anh nhận lấy món quà này của cô. 1 món quà muộn màng.

Anh vẫn mơ, vẫn nhớ về cô chưa bao giờ quên. Khoảnh khắc ngọt ngào bên cô anh sẽ luôn giữ mãi. Anh sẽ không dễ dàng quên đi những gì cô và Blood đã làm. Nhưng anh cũng sẽ không dễ dàng thay đổi tình yêu anh dành cho cô. Sở dĩ 4 năm qua anh chưa hề đi tìm cô bởi anh tin, anh và cô nhất định sẽ gặp lại nhau. Anh đặt cược tất cả tình yêu vào linh cảm này.

Đang chìm vào suy nghĩ chợt Eric va phải 1 người. Lực va không mạnh lắm nhưng cũng đủ làm chiếc máy ảnh trên tay cô gái rơi xuống đất, vỡ tan. Cô gái cuối đầu xin lỗi bằng tiếng Nhật, mái tóc dài che khuất gương mặt cô. Nhìn cô cúi xuống nhặt những mảnh vỡ, không hiểu sao tim anh lại đập mạnh. Giọng nói này rất quen, ngay cả mùi hương vừa thoảng qua nữa.

Khi cô gái ngẩng đầu dậy, cả 2 sững sờ nhìn vào nhau. Diana không ngờ lại gặp anh ở đất nước Nhật Bản xa xôi này. Anh cũng không ngờ mình lại gặp cô ở nơi này. Cả 2 im lặng, Diana lên tiếng:

-Chào anh, đã lâu không gặp.

Anh nhìn cô rất lâu, rồi lại hỏi:

-Đã lâu không gặp!

Nụ cười của cô đột nhiên trở nên gượng gạo. Mau chóng, cô nói:

-Vậy thôi em đi trước!

Như muốn trốn chạy, cô quay người bước đi. Nhưng chỉ mới bước đi 1 bước, Diana giật mình khi có 1 vòng tay mạnh mẽ đang ôm chặt lấy mình. Vùi mặt vào tóc cô, hít lấy hương thơm từ mái tóc cô, anh thì thầm:

-Diana anh rất nhớ em!

Gió thổi qua, những cánh đào phất phơ bay, phủ lên đôi nam nữ đang đứng ôm nhau. Sau 4 năm xa cách, 1 lần nữa họ trở về bên nhau, cùng nắm tay nhau bước tiếp quãng đường còn lại. Ở thành phố Tokyo xinh đẹp, dưới hàng cây anh đào nở rộ, tiếng nói của họ như thoảng đi trong gió.

” Diana anh yêu em! ”

” Eric em cũng yêu anh! ”

Không phải là những nụ hôn nồng cháy mà đơn giản chỉ là 1 vòng tay ấm áp và 1 cái chạm nhẹ môi để hóa giải đi bao nhung nhớ. Khoảng trống trong tim cả 2 người, những mất mát, nỗi đau đều dần lấp đầy bởi 1 phép màu mang tên tình yêu. Cả 2 tự nhận ra rằng, người sẽ lấp đi khoảng trống bấy lâu nay trong tim họ chính là người đang đứng trước mặt họ đây.

Người đã đến bên anh một ngày

Sưởi ấm mãi qua đêm đông dài

Từ ánh mắt đầu trao nhau

Lòng em đã thầm yêu anh

Từ hôm ấy anh bỗng nhớ nhiều

Nhìn mắt ai nói lên bao điều

Dường như đã từ bao năm

Mình sinh ra dành cho nhau

Em đã luôn nguyện cầu

Một người chở che cho em bình yên

Một người ấm áp,

Sẽ quan tâm biết em cần gì hơn nữa

Anh đã thấy một người

Sẽ cùng với anh vượt ngàn bão giông
Và giờ là khoảnh khắc mình mãi mãi bên nhau
Em chờ đợi, biết bao năm rồi
Anh đã sống những ngày đơn côi
Từ đây ngọt bùi sốt chia
Hãy vững tin bờ vai anh nhé
Em chỉ cần có anh trong đời
Ta cho nhau giấc mơ tuyệt vời
Hãy cầm tay em, hãy cầm tay anh
Mình sẽ bên nhau
Mãi mãi không gì đổi thay.....

=====THE END===== mình thích diana se gap mot ng' khác va yeu ng' do nhug
van nho ve Eric nhu mot ky niem ko the nao wen luu trog mot goc nao do cua co chu 2 ng' way lai thik' wa'
binh thuog, ko bat ngo lem' theo mình nếu như pạn nói dzậy thì tên truyện đâu phải là “lấp đầy khoảng
trống nữa”...tuy kết thúc hơi bình thường nhưng nó phù hợp...còn theo kết thúc như bạn nói thì hơi kì
ák...àk còn nữa truyện rất hay và tâm lý nữa....mình thích...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lap-day-khoang-trong>